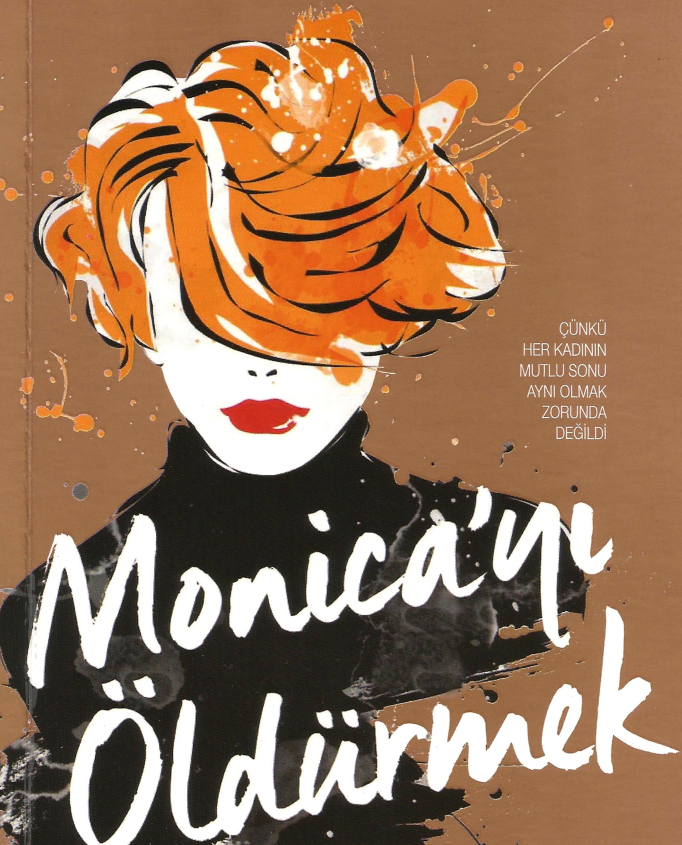
Candace Bushnell

SEX AND THE CITY'NİN *NEW YORK TIMES* ÇOKSATARI YAZARI

ÇÜNKÜ
HER KADININ
MUTLU SONU
AYNI OLMAK
ZORUNDA
DEĞİLDİ

Monica'yı Öldürmek

ARTEMİS

Monica'yı Öldürmek

ÇÜNKÜ HER KADININ MUTLU SONU AYNI OLMAK ZORUNDA DEĞİLDİ.

Başarılı yazar Pandy "PJ" Wallis, şeftali rengi teni, düğme gibi burnu ve benzersiz karizmasıyla tüm dünyayı büyüleyen Monica'yı yaratırken (*Monica: Bir Kızın Kız Olma Rehberi*'nin kahramanı, hâlihazırda üç kitabı, dört filmi olan Monica) işlerin bu kadar çığırından çıkacağını tahmin edemezdi. Pandy yine de dişini tırnağına takıp çalıştı ve artık dünyayı peşinden sürükleyen bir yazar. Manhattan'ın göbeğinde havuz partileri, süper matrak kız arkadaşlar ve ardında onlarca pembe şampanya leşiyle gününü gün ediyor. Bir de erkekler var tabii. Kırk bin volt gülümsemesiyle kadınları cin çarpmışa döndüren, taş ötesi film yıldızı Doug Stone ve Pandy'yi etkilemek için mutfaktaki ve başka yerlerdeki hünerlerini sergileyen esmer ve karanlık cazibe, Şef Jonny Balaga.

Gelin görün ki, PJ. Wallis'in cennetinde işler hiç de yolunda gitmiyor. Jonny, Pandy'nin malına mülküne göz dikti. Pandy'nin sadık menajeri Henry'nin sabrı tükenmek üzere ve Monica'ya beyaz perdede hayat veren aktris kankası SondraBeth, Pandy'ye ihanet etti. Daha da kötüsü, ilham perisi sırra kadem bastı. Galiba Pandy için tek çare Monica'yı öldürmek. Onunla birlikte kendisi de ölmek zorunda kalsa bile!

"Bushnell denenmiş ve yüzde yüz doğru sonuç veren tarifine bağlı kalmış: Seks, mizah, kadınların kadınlarla dostluğu, aptalca kararlar veren zeki kadınlar ve heyecan verici hikâye düğümleri. Ayrıca Bushnell en iyisini sona saklıyor." *–Booklist*

"Müthiş... Çok tatmin edici bir finali var." *–USA Today*

THG 251597 230 597 140

ISBN 978-605-142-866-9
9 786051 428659
ARTEMİS
Kapak Tasarımı: photodisc, 2015
Grafiker: Sibel Ünal

Artemis Severler
@artemiskitap
artemisyayinlari

Candace Bushnell

Monica'yı Öldürmek

İngilizceden Çeviren: Berii TÜCCARBAŞIOĞLU UĞUR

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ÖNSÖZ

Mevsimlerden yazdı ve Monica yine her yerdeydi. Süpermarkette, kasadaki çikolata ve şekersiz sakız kutularının arasındaki gazete raflarında. Otobüs durağındaki reklam panolarında. Güzellik salonundaki moda dergilerinde. Sabah programlarında, size yazlık gardırobunuzdan hangi parçaları saklayıp hangilerini çöpe atacağınızı tavsiye ederken. Taksinin arka koltuğunda, dizlerinizin önündeki ekrandan size nereye gideceğinizi, ne göreceğinizi ve ne alacağınızı söylerken. Monica'nın işi gücü satmaktı. Ama en çok da mutluluk satıyordu.

Ve hâlâ harika görünüyordu. Yumuşacık ve pürüzsüz cildi ışık saçıyordu âdeta. Yanakları olgun şeftalilerin rengindeydi. Hele o saçlar! Çil çil altın gibi parlıyordu.

1 Haziran'da, Monica'nın fotoğrafı Soho'daki tasarımcı butiklerine bakan panoda bütün ihtişamıyla yükselmeye başladı. Önce saç çizgisi göründü. Ardından pürüzsüz ve kırışıksız alnı belirdi. Ve gözleri. Açık yeşil iris tabakasını sarmalayan erimiş karamel rengi halkalar. Yumuşak şekerlerin içindeki akışkan çilek sürprizlerini andıran ve hep gülümseyen dudaklar. Monica mutluydu. Aşırı mutlu. Manyak mutlu. Ona bir kez bakmanız yeterliydi. Hemen onun gibi olmak istiyordunuz.

Tabii zaten o değilseniz. Ya da bir zamanlar onun bir türevi değildiyseniz. Çok eskiden. Ama şimdi yorgun ve yılgınsınız. Cildiniz paçavra gibi. Gözleriniz kan çanağı. Ha bir de, saçınızda yapışkan bir topak var.

Pandy, Monica'nın kafasına bakıp *iki gün daha sık dişini*, diye düşündü. *En fazla üç. Hadi bilemedin dört.* Bunu yapabilirdi. Başarabilirdi.

Daha önce de başardığını hatırlattı kendine. Yine Monica'yla yapmıştı bunu.

Şapşal, çekici ve zıpır Monica. Dört Monica kitabıyla dört Monica filminin sevilen kahramanı.

Pandy, Monica'yı çocukken eğlencesine uydurmuştu. Kız kardeşi Hellenor'la oyalansınlar diye. Monica'nın sarı kadife çiçeği renginde saçları vardı. Kısa zamanda en sevdikleri kahramana dönüşüp *Monica: Bir Kızın Kız Olma Rehberi* adında bir dizi hatıra defterinin yıldızı oluvermişti.

Pandy yazarlık hayallerinin peşinden koşup New York'a taşındığında Monica'yı ardında bıraktığını sanıyordu tabii.

Ama yanılıyordu.

Çünkü bir gece -yazdığı üçüncü kitap da reddedilmişti, kirasını borç parayla ödemek zorundaydı ve görüştüğünü sandığı adamın aslında bir başkasıyla görüştüğünü öğrenmişti- birdenbire Monica'yı hatırlayıverdi.

Monica. Altın kızların en altını. En azından, dışarıdan bakıldığından öyleydi. Monica'yı yarattığında, hayatının dibe vurduğu bir noktasında olduğunu bir tek Pandy biliyordu.

Monica onun kurtuluşuydu. Pandy ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve kaşlarını çattı. Reklam panosu iki blok aşağı-

daydı. Güneş Monica'nın kafasının arkasından doğdu ve Pandy bir kez daha kendini onun gölgesinde dikilirken buldu.

"Sonsuza dek Monica'yı yazamam," dedi ellerini temsilcisinin masasına koyarak. "Bunu ikimiz de biliyoruz, Henry. Monica'ya bir garezim olduğundan değil. Onu seviyorum. Hepimiz seviyoruz. Ona teşekkür borçluyum. Sonu belirsiz bir maceraya atılmak için banko bir parayı geri çevirmenin aptallık olduğunu da biliyorum. Ama aklımda milyonlarca hikâye var. Artık güvenli limanımdan çıkıp derin sularda kulaç atmak istiyorum. Bana şey lazım..." Duraksadı. "Biraz heyecan ve korku."

Bu kadar açık konuşması hataydı belki de.

Henry sabırla gülümseyerek kem küm etti. Pandy'nin aşağı yukarı yılda bir kere heyheyleri tutar ve artık Monica'yı yazmak istemediğinden dem vururdu. *Ciddi* ve *anlamlı* bir kitap yazmak istediğini söylerdi. Sonra bu farklı kitaptan yüz sayfa kadar yazıp yine Monica'ya dönerdi.

Çünkü Henry'nin de söylediği gibi, o, Monica'ydı aslında.

Ama bu kez farklıydı. Pandy yüz sayfa sonra pes etmedi.

Artık vazgeçemezdi.

Başarmak zorundaydı.

Monica'yı da, müstakbel eski kocası Jonny Balaga'yı da aşmak zorundaydı.

Güneş Monica'nın kafasının tepesinde yükselmişti. Pandy afişin hâlâ tam olmadığını fark etti. Daha Monica'nın bacağı yoktu ortada.

Belki de ayakkabısını değiştiriyorlardı.

Pandy birden duygusallaşarak gülümsedi. Bu panonun yükselişini ilk kez izlediği gün gelmişti aklına. Amma da heyecanlanmıştı. Kitaplardan esinlenilerek çekilen filmlerde Monica'yı oynayan SondraBeth Schnowzer'ın da onunla olması için ısrar etmişti. İkisi orada saatlerce oturup evrenin onlara sunduğu bu armağanı huşuyla izlemişti.

Afiş nihayet tamamlanıp da Monica'nın sivri topuklu, fosforlu mavi bootie'si göründüğünde birbirlerine bakıp çığlığı basmışlardı.

"Bu sensin! Gerçekten sensin!"

"Hayır, sensin. Şurasına bak, kesin sensin!"

Ve kaçınılmaz sonuca ulaşmışlardı: "Bu ikimiziz!"

Sonra SondraBeth pencereye yaklaşıp "Monica?" demişti. "İçimden bir ses artık Montana'da olmadığımızı söylüyor."

Özlem Pandy'nin kalbine bıçak gibi saplandı. Tek özlediği Monica değildi. SondraBeth Schnowzer'ı da özlüyordu. Nedense birden eski kankasını yeniden görmek ve onunla dünyanın bütün dertlerini unutup kıkırdamak istemişti. Ama yok ya. SondraBeth ona feci bir kazık atmıştı ve yıllardır konuşmuyorlardı. SondraBeth'in kadınlar tuvaletinde onu Jonny'yle ilgili uyardığı günden beri.

Sondra kaltağı, diye düşündü.

İkisi de ölmüştü onun için. Hem Jonny. Hem de SondraBeth.

Monica'yla ilgili asıl sorun da buydu zaten. Hayatı kolay gibi gösteriyordu. Kimse Monica hayranlarından Monica'nın Monica olana kadar yaşadıklarını sorgulamasını istememişti. En ufak bir şevklendirme olmadan günlerce, aylarca amacına ulaşmak için nasıl çabaladığını merak eden yoktu. Kendinden nefret

ederek geçirdiği onca zamanı. Onca ikilemi. Ama gerçekleri kim takardı? Gerçekler sinir bozucuydu. Ve bedava.

Pano tamamen yükselip de Pandy orada kendi adını gördüğünde yazmayı bitirmek üzereydi. Artık iyice aşina olduğu o beyaz harflere baktı. Her sene küçülüyorlardı, ama olsun. Yine de oradaydılar işte.

P.J. WALLIS'İN KİTAPLARINDAN UYARLANMIŞTIR.

Pandy panoya bakıp kaşlarını çattı. Monica'nın bacağı hâlâ ortada yoktu. İlk kez bu kadar gecikiyordu.

Bu bir işaret miydi acaba?

Gönder'e bastı.

Tam o sırada ev telefonu çaldı. Bu numarayı Henry ve boşanma avukatı Hiram da dâhil, yalnızca birkaç kişi biliyordu.

Henry olduğunu umdu. Ama Hiram'a da itirazı yoktu.

"Alo?"

"Tebrikler!" diye böğürdü bir erkek sesi.

Az kaldı, "Kimsiniz?" diye soracaktı.

"Nihayet özgürsünüz, küçük hanım."

"Hiram?"

"Bütün şartlarımıza razı oldu."

"Sahi mi?"

"Ev-vet."

"Ya para?"

"İstediğimizi aldık."

"Hadi be!" diye ciyakladı Pandy.

"Sevineceğini biliyordum," dedi Hiram gururla. "Tanıştığımızda ne demiştim, hatırlıyor musun? *Karımla kızlarım Monica'ya hasta*, demiştim. Ve senin için elimden geleni yapacağımı söylemiştim."

"Yaptın da. Çok teşekkür ederim." Birden şüpheye kapıldı. "O maddeyi de imzaladı mı?"

"Resmen mi? Hayır. Ama sözel olarak anlaştık. New York'un saati bin dolarlık dört en pahalı avukatının önünde verdiğin sözden cayamazsın. Şöyle de diyebiliriz. Onu biraz fırçaladık ve olaylara bizim açımızdan bakmayı kabul etti."

Pandy sinirli bir kahkaha attı. "Yani benim açımdan."

"Senin açın, bizim açımız. İkisi de aynı kapıya çıkmaz mı?"

"Vay canına. Bu işin bu kadar çabuk bitmesini beklemiyordum."

"Biliyorum. Sana yaşattığı cehennem azabından sonra haklısın. Ve bize tabii. Ben hayatımda böyle bir şey görmedim, ki ben her şeyi gördüm derdim. Bizim çocuklardan biri belgeleri tamamlamak için iznini erteledi. Onun kızları da Monica hayranıymış."

"Tanrı, Monica'yı korusun." Pandy bir an duraksadı. Gerçekler kafasına yeni dank ediyordu. "Bu durumda, Jonny çekini hemen ister herhâlde?"

Hiram güldü. "Evet. Ama şimdi parayı düşünme. Dışarı çıkıp kutla bunu. O pislikten resmen kurtuldun."

Telefonu kapadılar.

Pandy bir süre kıpırdayamadı.

Boşanmıştı.

Nihayet özgürdü.

Birden dünya tüm teknikolor ihtişamıyla suratına çarptı.

BİRİNCİ BÖLÜM

1

"PJ Wallis! Sen misin cidden? O kafandaki de ne?" Suzette böyle bağırdıktan sonra peşinde Pandy'nin en yakın on iki kız arkadaşıyla birlikte içeri daldı.

"Geri döndüm!" diye ciyakladı Pandy kafasındaki gümüş simli karton şapkayı çıkarıp reverans yaparak. Suzette onu omuzlarından yakaladı ve on yaşındaki çocuklar gibi zıplamaya başladılar.

"Bana bir içki lazım," dedi Meghan. "Boşanma partileri sinirimi bozuyor. Ya bana da olursa?"

"Ohooo. Ondan kaçış yok kızım. Sonra da bunlardan bir tane edinirsin."

Suzette güvercin yumurtasından hâllice bir sarı pırlantanın süslediği sol elini Meghan'ın burnuna soktu. "Tam on karat. Ne yazık ki, böyle hediyeler ancak seksenliklerden geliyor. Yaşlılık çillerinden suratı görünmüyor, ama kendini daha genç hissetmek istiyorsa ona neden mani olayım?"

"Sen de genç değilsin ki," dedi Meghan. "Neredeyse..."

"Şşşt." Suzette, Meghan'a ters bir bakış fırlatırken, Pandy de yüzüğü yakından incelemek için eğildi.

"Nişanlandın mı?"

"Son iki yıldır inzivaya çekilen sensin, hayatım, ben değil," diye cıvıldadı Suzette. O sırada asansörün kapıları açıldı ve altı kadın daha geldi.

Pandy onları, "Şampanyalar küvette, atıştırmalıklar mutfakta, sigaralar salonda," diyerek karşıladı.

"Ya striptizciler? Onlar da yatak odasında mı?" diye bağırdı bir kadın ve millet gülmekten yerlere yattı.

"Sence Jonny çok çalışmandan rahatsız mıydı?" diye sordu Angie. Pandy güldü ve kolunu Angie'nin incecik omuzlarına attı. "Çok çalışıyordum tabii," dedi herkesin duyabilmesi için yüksek sesle. "Ama günümüzde hangi kadın çok çalışmıyor ki? Bundan hoşlanmayan erkekler dertlerine yansın. Benimle olacaksan kariyerimi kabulleneceksin arkadaş. Ben Jonny'nin işine laf ediyor muydum?"

"Onca restoran," dedi yanlarından geçen Nancy.

Pandy güldü. "Duyan da onun olduklarını sanır."

Bir dedikodu orgazmının eşiğindeki Amanda, "Ondan nefret mi ediyorsun?" diye sordu.

"Bir daha aynı hatayı asla yapmam diyelim."

Asansör kapıları açıldı ve yeni bir grup kadın geldi.

"Pandy!" diye bağırdı Portia. "Şahanesin, hayatım! Lame acayip yakışmış. Tanrıçalara benzemişsin!"

"Monica için senden para koparmaya çalıştığını duydum. Doğru mu?" diye ciyakladı Brittney. "Buna ne hakkı var? Monica'yı yazmaya başladığında onu tanımıyordun bile."

"Hanımlar, lütfen," dedi Pandy. "Konu boşanma olduğunda mantık rafa kalkıyor maalesef. Evet. Jonny beni Monica'nın telif haklarıyla tehdit etti. Tırsıp ona bu daireyi vereceğimi sandı."

"Ona ne verdin, söylesene," diye şakıdı Portia. "Belli ki daire sende kalmış. E, Monica da cepte."

Suzette kaşlarını çattı. "Para, değil mi? Ben size ne demiştim?" Diğer kadınlara bakıp kafa salladı. "Biliyordum. Pandy yufka yüreklidir. Bütün parasını o pisliğe kaptıracak, dememiş miydim?"

Pandy suratını buruşturdu. Arkadaşları bunun ne kadar doğru olduğunu bir bilseydi. Ama yeni kitabının başarısıyla kimsenin gerçeği öğrenmesine gerek kalmayacağını umuyordu.

"İyi, ama Jonny'nin tonla parası var zaten!" diye bağırdı Meghan.

"Sen öyle san," dedi Nancy. "Ünlü şefler varlarını yoklarını gayrimenkule yatırıyor. Onca restorana kira vererek para kazanılır mı?"

"Sence başka biri var mıdır?" diye sordu Angie soluksuz.

Pandy hafifçe gülümsedi. Angie arkadaşlarının en saf olanıydı. Jonny'nin sadakatsizliğiyle ilgili söylentileri duymuştu şüphesiz. Hatırı sayılır miktarda şampanya içen Pandy'nin birden hınzırlığı tuttu. "Yoksa bile denemediğinden değildir," dedi ve bir kahkaha patlattı.

Parti resmen başlamıştı.

Akşam yedide lüks çatı katı hıncahınç dolmuştu. Hava temizleyicilerin buharı sigara ve ot dumanına karışmıştı. Her yerde plastik içki bardakları, lekeli peçeteler ve boş şampanya şişeleri vardı. Kutlamanın tam ortasında Henry geldi.

Pandy, Portia'nın, "Bakın! Cary Grant burada!" diye bağırdığını duydu. Ardından Suzette'in ters cevabı geldi.

"Cary Grant öldü. Pandy'nin temsilcisi o."

"Bir haber var mı?" diye bağırdı Pandy, Henry'ye doğru koşarken. O kadar heyecanlanmıştı ki, birkaç kişinin içkisini devirdi.

"Hangi konuda?" dedi Henry soğuk bir sesle. Tek kaşını kaldırmış, odayı süzüyordu. Sonra anlaşılmaz bir tavırla başını salladı.

Pandy elini adamın burnuna sokup salladı. "Hoppala! Kitap tabii. Unuttun galiba? Son iki yıldır onu yazıyorum."

Henry gözünü bile kırpmadı. "Bir haber olsaydı ilk sen öğrenirdin." Pandy'yi avuturcasına omzunu sıktı. Sonra beş dakika daha kaldı ve Suzette'le Nancy'nin sandviç fantezisine kurban gitmekten korkarak kaçtı.

"Yeni bir Monica kitabı mı?" diye bağırdı Angie. Hoparlörlerden fışkıran kalça sallama müziğine rağmen Pandy'nin söylediklerini duymuştu.

"Biliyordum!" diye ciyakladı Brittney. "Pandy boşandığına göre Monica da boşanmak zorunda kalacak."

"Sonra internetteki arkadaşlık sitelerine girer."

"Bence bir çöpçatanlık şirketine başvursun. Ay, ne matrak olur."

"Monica'nın mesajla randevu ayarlamaya çalıştığını düşünebiliyor musun? Gülmekten gebeririz."

"Gençlerle çıkabilir. Gerçek saçları olan, kaslı ve seksi tiplerle."

"Sizi bilmem," diye ekledi Amanda, "ama ben gençlerle takılıyorum zaten. Kendi yaşımdakilere tahammülüm kalmadı. Eskiden beri biriyleysen tamam. Ama yenisi hiç çekilmiyor."

"Katılıyorum. Bütün gün yaşlı bir herifin suratına bakacaksam kocamı niye sallayayım?"

"Çoktan sallardın da suratını gördüğün yok ki!"

"Ne demek istiyorsun?"

Mesajlaşmak? Boşanmak? Çöpçatanlık şirketleri? *Yok canım*, diye düşündü Pandy. Monica'ya göre değildi bunlar.

Bu muhabbete derhal bir son vermeliydi.

"Sakin!" diye bağırdı. "Monica boşanmıyor."

"Ama senin başına gelen her şey Monica'ya da oluyor," dedi Brittney.

"Artık değil." Birden yeni, Monica'sız kitabının, eleştirmenleri nasıl da zor durumda bırakacağını fark etti. Onu ciddiye almaya mecbur kalacaklardı. Bu, Monica'nın asla başına gelmeyecek bir şeydi. Kimse onu ciddiye almazdı.

Ama onları suçlayamazdı. *Şu hâlime bak*, diye düşündü. *Arkadaşlarıma bak*. Portia süper minisiyle mutfak tezgâhına tünemişti. Vajinal buhar banyosunun nimetlerini anlatan Nancy, Angie'nin gömleğine şampanya döktüğünün farkında bile değildi.

Pandy elini kaldırdı. "Aslına bakarsanız, yeni bir kitabım çıkmak üzere."

"Ne zaman?"

"Bilmem. Daha yeni bitirdim. Geçen hafta."

"Pandemonia James Wallis," diye ciyakladı Suzette karga gibi bir sesle. "Seni hınzır. Neden daha önce söylemedin? Boşanma kutlaması bitmiştir, arkadaşlar." Şampanya şişesini kaldırdı. "PJ'in yeni kitabına!"

"Monica'ya!"

"PJ ve Monica'ya!"

Pandy sıkıntıyla homurdandı. Kalabalığın arasından geçip kanepeye doğru yürüdü.

"Bir duyurum var..."

"Oha! Sevgili mi yaptın?" diye bağırdı Amanda.

Pandy elleriyle yüzünü örttü. Sonra kanepeye çıktı ve bir ayağı minderde, diğeri kanepenin kolunda dengede durmaya çalıştı. Güneş batmak üzereydi.

"Hey! Millet!" diye bağırdı kollarını sallayarak. Kadınların çoğu onunla ilgilenmiyordu.

"Hop! Bir dakika beni dinleyin. Bir şey söyleyeceğim!"

Suzette onu duyup misafirleri susturdu. "Ev sahibimizin diyecekleri var."

"Susun! Pandy konuşuyor!"

"Biraz kibar olun yahu."

Odadaki gürültü azaldığında Pandy, birinin, "Botoksu gelmiş," dediğini duydu. Bir başkası, "Jonny'ye hâlâ körkütük âşık," diye mırıldandı. Belki söyleniş sıraları değişikti, ama ne fark ederdi ki? Angie'nin eline tutuşturduğu şişeden bir fırt alıp geri verdi. Parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu.

"Bir duyuru yapacağım,"diye yineledi gözleriyle odayı tarayarak. Nihayet herkesin dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Hepinizin burada olması benim için ne kadar önemli bilemezsiniz. Sizi çok seviyorum."

"Ayyy."

"Biz de seni seviyoruz, fıstık."

Pandy başını eğerek teşekkür etti ve şamatanın kesilmesini bekledi.

"Beni yalnız bırakmadığınız için teşekkür ederim. Bugün burada bir kutlama yapıyoruz. Yalnızca yeni hayatımı değil, geçmişi tamamen geride bırakmamı da kutluyoruz."

Dönüp reklam panosuna baktı. Güneş batmış ve Monica şimdilik kaybolmuştu.

"Boşanma sürecinde kendimle ilgili önemli keşiflerim oldu," diye devam etti Pandy. "Ben belki de hiç evlenmemeliydim, kızlar. Ama bir noktada güvensizlikleriniz devreye giriyor. Ne kadar aptalca olursa olsun, eğer hiç evlenmediyseniz, tek düşünebildiğiniz bu oluyor. Aklınızı hep aynı sorular kurcalıyor. *Benim neyim eksik*, diyorsunuz. Ya da *neden kimse beni istemiyor*? Tabii bir de toplumsal baskılar..."

"Pipiler yatak odasında!" diye bağırdı biri.

Pandy güldü.

"Uzun lafın kısası, artık büyümem gerektiğini fark ettim. Bunun için de Monica'dan vazgeçmem gerek."

"Yuhhh!" diye bağırdı Nancy. "Sen, Monica'sın bebeğim!"

Pandy başını salladı. "Artık değil. Bundan sonra Monica olmak istemiyorum. Monica olarak kalırsam sonunda başka bir Jonny bulmaktan korkuyorum."

"Yemişim Jonny'yi. Sen ona fazlaydın zaten."

"Erkekler, önünde sıraya girecek," diye kıkırdadı Suzette. "Sonra söylemedi deme."

"Ah, hayır." Pandy gülerek ona parmağını salladı. "O sensin. Hem zaten sorun da bu ya. Bir sevgilin varsa süper. Ama olay erkekler değil. Olmamalı da. Aslında bütün kadınlar illa bir erkeğe ihtiyaçları olmadığını bilir. Ama bazen bunu hatırlamak için boşanmaları gerekir."

Birden ağzı kurudu. Angie'nin elindeki şişeyi işaret etti. Şampanyayı kafasına diktiğinde Brittney, "Jonny'nin gerçekten de on dört bavul bıçağı var mıydı?" diye sordu.

"Şşş," dedi Nancy.

"Pekâlâ," dedi Pandy çabucak. "Lafı fazla uzatmayacağım. Yeni bir kitabım çıkıyor, ama Monica'yla ilgili değil. Bu daha çok *ben* bir kitap. Hep yazmak istediğim ama buna ancak fırsat bulduğum kitap. Sizi hayal kırıklığına uğratmamışımdır umarım. Yani... Monica konusunda." Bir an duraksadı. "Kusura bakmayın, ama yeni bir sevgilim de yok ve..."

"Şampanya bitiyor!" diye bağırdı Portia poposu tutuşmuş gibi.

"Müzik!" diye ciyakladı Meghan. "Müzik neden sustu?"

Pandy yeniden pullu şapkasını taktı. Kanepeden inerken her akşam saat tam sekizde Monica'nın fotoğrafını yıkayan ışıklar gözünü aldı.

Pandy bir adım geriledi. Pabucunun topuğu, derinin çatlaklarından birine takıldı.

Ve güm diye düştü.

2

Pandy gözlerini açmadan sırtüstü döndü. Gün ışığından mümkün olduğunca kaçmaya kararlıydı.

Ona kalsa istediğinde sabah, istediğinde gece olmalıydı. Bu tip şeyleri en azından arada bir insanlar kontrol edebilseydi ya?

Yüzünü yokladı. Parmakları göz maskesinin saten kumaşına değdi. Ama maskenin iplerinde bir tuhaflık vardı. Bir kere çok fazlaydılar. Ayrıca kumaşa ağır bir koku sinmişti. Pahalı parfüm ve bir de şey kokuyordu...

Pandy nefesini tutup doğruldu ve maskeyi yere fırlattı. Sonra acıyla inledi. Başına feci bir sancı saplanmıştı. Bıçak gibi keskin ve mengene gibi kuvvetliydi. Ama ne umuyordu ki? Çok içmişti. Herkes çok içmişti. Ayrıca bu tip bir parti vermeyeli uzun zaman olmuştu. Dev bir sersemlikle uyanacağını biliyordu. Ama başının arka tarafındaki şu uğursuz zonklamayı hesap etmemişti doğrusu.

Sanki minicik bir çekiç *tık, tık, tık* diye kafasına vuruyordu.

Pandy acıyan yeri yokladığında eline kocaman bir şişlik geldi. Kanepeden düştüğünü o zaman hatırladı. Ya sonra ne olmuştu?

Yatağın kenarından eğildi. Göz maskesi sandığı şey büyük beden, pembe, dantelli bir sütyendi. Kimin olabilirdi? Suzette'in?

Meghan'm? Çünkü ikisi de aynı estetikçinin elinden çıkmaydı. Pandy sütyeni tekrar yere attı. Hayal meyal hatırlıyordu. Salak arkadaşları zilzurna içip kıyafetlerini değiş tokuş etmişti.

O sırada telefon çaldı. Ev hattıydı galiba. Ses kafasının içinde yankılanıyordu.

Pandy biraz ilerideki telefona boş boş baktı. Sesi neden bu kadar yüksekti? Ve kim arıyordu? Homurdanarak dişlerini gıcırdattı. Gece parti verdiğini bilip de karga bokunu yemeden arayacak tek bir densiz vardı: Henry.

"Günaydın, Henry."

İlk kelimede sesi çatlaktı, ama ikincisini biraz daha normal söyleyebildi.

Ama Henry bu numarayı yutmazdı. Pandy'yi çok içtiğinde sesinin kısıldığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Kitap turnelerinde onu bu konuda defalarca uyarmıştı: "Seninle söyleşi yapmak isteyen her blog yazarıyla bir kadeh içersen sonunda altı tam şişe şarap tüketmekle kalmazsın, sesin de gider. Sonra konuşamazsın ve gazetecilere yeni Monica kitabının ne kadar şahane olduğunu anlatamazsın. O zaman da turneye çıkmanın bir anlamı kalmaz."

"Ama bana hiç de altı şişe şarap içmişim gibi gelmiyor."

Pandy böyle dediğinde Henry cevap bile vermeye tenezzül etmeyip ellerini göğe açmakla yetinmişti.

"Günaydın," diye yanıtladı Pandy'yi. Sesi şaşılacak kadar tatlı ve bir o kadar sahteydi.

"Ne oldu?" Pandy yatakta döndüğünde bacaklarına ne idüğü belirsiz nesneler battı. Uzanıp birini aldı. Mat bir pembeydi ve cam kırığına benziyordu.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu Henry beklenmedik bir neşeyle. "İşin var mı?"

"Neden?" dedi Pandy temkinli bir sesle. Parmaklarında evirip çevirdiği nesnenin ne olduğunu anlamıştı nihayet. Pastanın üzerindeki şeker hamuruydu. Kuruyup taş kesmişti.

"Görüşelim diyecektim. Benim ofiste buluşuruz. Ne zamandır sohbet edemedik."

"Daha dün görüştük," dedi Pandy gülerek.

"O sayılmaz. Hem zaten bugün Instalife'taki fotoğrafları gördükten sonra daha uzun kalmadığıma üzüldüm."

Pandy hıçkırığını güçlükle bastırdı. "Ne fotoğrafı ya?"

Birden hatırladı. Şu kıyafet değişme saçmalığı.

Gözlüklerini bulmak için etrafı yoklarken aklına korkunç bir olasılık geldi. Endişesinde haklıysa Henry'nin cevabına hazırlıklı olmalıydı. Sonunda gözlüğünü bulup bir ayağını yere bastı.

"Ne kadar kötüler?" diye tısladı.

"Kötüyle ne kastettiğine bağlı."

Pandy diğer ayağını indirdiğinde Suzette'in sütyenine bastı. "Hassiktir." Doğrulup bir adım atmasıyla bir çıtırtı koptu. Taşlaşmış bir şeker hamuru parçası daha darmadağın olmuştu. *Hay, benim geri zekâlı arkadaşlarım!*

"Ama kimse şey değildi ki..."

"Ayık mı?" Henry güldü. "Orası belliydi."

Pandy iç çekti. "Hayır, çıplak." Pencereye doğru yürüdüğünde lambanın üzerindeki siyah kalça korsesini gördü. İnsan bunu neden çıkarırdı ki?

"Herkes burada bir şeylerini bırakmış," diye söylendi. Yatak odasında dolanmaya devam etti. Nedense hareketli bir yaşam

sürmenin faydalarıyla ilgili kamu spotları aklına gelmişti. Derin bir nefes aldı.

"Suzette'in pırlantasını gördün mü?" diye sordu. "Üç karatın suyu mu çıktı kardeşim? Fazladan yedi karatı ne yapayım?"

Henry duraksadı. Pandy siyah korseyi iki parmağıyla tutup havaya kaldırdı. "Bir tarafına sok falan deme sakın. Yoksa bozuşuruz ha."

"Öyle bir niyetim yoktu."

"İyi. Şu saçma sapan fotoğraflarda ben yokum, di mi?" Pandy bu sefer de ekoseli bir pijama altını havaya kaldırdı. Aynada kendini görünce içine bir kurt düştü.

"Bir dakika," dedi botoksla ilgili yorumu hatırlayarak. "Yoksa yaşlı mı çıkmışım?"

"Seni kırışıklıklarını konuşmak için aramadım, Pandy."

"Tamam. Kiminkileri konuşacağız?"

Işık sızdırmayan stor perdelerin kenarından güneş giriyordu. "Berbatım, berbat," diye homurdandı Pandy.

"Kim değil ki?" dedi Henry sabırla. Ve ekledi. "Berbat demişken, seninle yeni kitabın hakkında konuşmak istiyorum."

Pandy, "Kitabım mı?" demeye kalmadan Henry bombayı patlattı.

"Instalife'a çıkmış."

Pandy storları açtı. Güneş gözüne girince, "Siktir," diye söylendi.

O arada telefonu düşürdü. Pil bölmesinin kapağı düştü. Pandy bunu takıp telefonu yeniden kulağına dayadı.

"Altıncı sayfa. *People*'da da var!" Henry âdeti olduğu üzere bağırmaya başlamıştı.

Pandy birden kıl oldu. "Ne yani? Sabahın köründe bunun için mi aradın? Ben de önemli bir şey var sandım."

Henry ona aldırmadan haberin başlığını okudu: "PJ Wallis: Hem Kocasız Hem Monica'sız."

"E, süper!" diye bağırdı Pandy. "Reklama ihtiyacımız kalmadı."

Aylardır görmediği tozlu kadife ayakkabılarını ayağına geçirdi. Dolabının en dibine fırlattıkları bile ortaya çıkmışsa, kıyafet değiş tokuşu olayı epey ilerlemişti anlaşılan.

"Aman," diye söylendi salona geçerek. "İyi olmuş işte. Yayıncılar bir zahmet kıçlarını kaldırıp kitabı okur belki. Daha okullar bile kapanmadı. Herkes tatile çıkmadı ya?"

"Hayır tabii," dedi Henry uğursuz bir sesle.

"İyi. Kitabı teslim edeli bir haftayı geçti. Birileri er geç okuyacak elbet." Az kalsın yeni bir haber alana kadar beni arama diyecekti, ama kendini tuttu. Parmağını sağ şakağına bastırdı. Akşamdan kalmalığının onu huysuz bir cadıya dönüştürmesine izin vermeyecekti.

Ani bir kararla, "Hadi görüşürüz," deyip kapadı. Telefonu kanepeye fırlattığında yine pil bölmesinin kapağı açıldı ve piller yere düştü.

Pandy mobilyalara tutuna tutuna mutfağa gitti. Tezgâhta beyaz bir kutu duruyordu. İçinde iki dilim salamlı pizza vardı.

Pandy gömü bulsa bu kadar sevinmezdi. Hemen gevşek pizza dilimlerini alıp Jonny'nin fırınına koydu. Isıyı beş yüz dereceye ayarladı ve kendine sallama çay çaptı. Kiler dolabından bir çöp poşeti alıp pizza kutusunu içine tıkmaya çalıştı ama sığdıramadı. Sonunda pes edip salonu temizlemeye karar verdi.

Öncelikle plastik bardakları topladı. Bazıları boştu, diğerleri ise hâlâ içki ve sigara izmaritleriyle doluydu. Kanepenin minderlerinden birinin altında birkaç içilmemiş sigara buldu. Birini yakıp başını aralık pencereden çıkardı ve dumanı dışarı üflemeye çalıştı. Nikotin ilk nefeste midesini bulandırsa da, inat edip sigarayı sonuna kadar içti. Bir tane daha yakıyordu ki, bir yanık kokusu aldı. Mutfağa koşup fırının kapağını açtığında siyah dumanlar yüzüne çarptı. Öksürerek kapağı kapadı, fırının düğmesini çevirdi ve sigarasını musluğun altında söndürdü.

Bir çöp poşeti daha alıp banyonun yolunu tuttu.

Pandy ve Monica'nın en sevdiği pahalı pembe şampanyadan birkaç boş şişe dün buz kovası görevi gören küvette, pis bir suyun içinde yüzüyordu. Bu karmaşanın ortasında Pandy'nin gözüne yeşil, plastik bir cisim çarptı. Uzanıp onu aldı. Sarı pörtlek gözlü bir kurbağaydı.

Pandy onun tersini çevirdiğinde siyah bir cep telefonuyla karşılaştı. Kurbağa bir telefon kabıydı.

Kimin ki bu, diye düşündü kaşlarını çatarak. Biri partiye çocuğunu mu getirmişti?

Plastik koruyucuyla kaplı telefonunun ekranına dokunduğunda bir fotoğraf açıldı. Portia tropik bir kumsalda civciv kafalı iki ufaklığın elini tutuyordu.

Tabii ya. Portia'nın çocukları vardı. Onların cep telefonunu denize düşüreceğinden korkarak şu su geçirmeyen, şirin kaplardan bir tane almıştı. Pandy, arkadaşını tatil köyünün hediyelik eşya mağazasında hayal etti. Burnuna kasanın kenarında asılı hasır şapkaların kokusu geldi. Boğucu sıcaktan klimalı bir ortama girdiğinde içinin nasıl zevkle ürperdiğini hatırladı.

Tropik bir tatile çıkmayalı ne kadar olmuştu?

Yıllar. Kesin konuşmak gerekirse tam tamına altı yıl. Son tatili SondraBeth Schnowzer'laydı. Şu adaya gitmişlerdi. Ve Doug Stone çıkagelmişti.

Köprünün altından çok sular aktı, diye düşündü Pandy. Küvetin tıpasını çekip pis suyun boşalmasını bekledi.

Suyun aksine akşamdan kalmalığı inatçıydı. Vücudunu terk etmeye pek niyetli değildi. Pandy evde aspirin aradı ama bulamayınca kös kös dışarı çıktı.

Pandy apartmanının önünde durup sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. Havada pamuk şeker kokusu vardı. San Geronimo festivali tam gaz devam ediyordu belli ki. Mercer Sokağı'nın aşağısına doğru yürüyen Pandy, bir inşaatın etrafından dolandı. Buranın temelleri atılalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Onun önünde bir adamla yiyiştiğini hatırlıyordu. Daha Jonny'yle tanışmamıştı bile.

Belascue. Adamın adı buydu. Sanatçıydı. Ressam. Çok da hoştu. Jonny yerine onunla olsaydı... Ama bu hayal kısa sürdü. Pandy nihayet Belascue'yla yattığında, adam tırsıp bir ilişki istemediğini söylemişti. Şimdi kırk dokuz yaşındaydı ve Pandy'nin duyduğuna göre hâlâ düzgün bir ilişkisi yoktu.

Birden Belascue'yla olmadığına şükretti. Geçmişinden bir kurşun çıkarmak Pandy'yi umutlandırmıştı. Issız sokağın aşağısına doğru yürüyecek kadar cesaretliydi şimdi.

Kepenkleri kapalı vitrinlerin önünden geçerken saatin daha on bile olmadığını fark etti. Kitabını bitirmeseydi saati önemsemezdi. Yazı yazarken saatler ona hiç yetmezdi.

Ama şimdi kitap bitmiş ve zaman yine önem kazanmıştı. Saatlerin en büyük sorunu, onları doldurma zorunluluğundu.

Eczaneden kocaman bir şişe Advil aldı. Sonra bankaya uğrayıp Jonny'nin çeki için talimat vermeyi düşündü. Bu iş nasıl yürüyordu acaba? Şahıs çeklerinde bu kadar büyük miktarlar kabul ediliyor muydu?

Yedi rakamlı sayıyı düşünmek ağzına acı bir safra tadı dolmasına sebep oldu. O parayla bir sürü şey yapabilirdi. Boşanma anlaşması Pandy'ye Suzette'in yüzüğünün iki katına mal olmuştu. Yani kendine yirmi karatlık bir pırlanta alabilirdi. Muhtemelen pembe olurdu. Evet, evet! Pandy, Jonny'den kurtulmak için ona verdiği parayla New York'un en büyük pırlantasını satın alabilirdi.

Yüzünü buruşturdu. En iyisi bunu hiç düşünmemekti.

Gazete bayisine doğru yürüdü. Kenny şeffaf plastikten camının ardında para sayıyordu. Altın dişini göstererek gülümsedi. "Ooo! Kimleri görüyorum. Nerelerdeydin yahu?"

"Ah, şey..." Pandy adama yazı yazarak geçirdiği ayları nasıl açıklayacağını bilemeyerek sustu.

"Sabah yeni dedikodu dergileri geldi."

Pandy robot gibi kafasını salladı.

"Harika."

Ama sonra buraya uğrayış amacını hatırladı. Jonny'yi düşünüyordu. Ona verdiği çeki. Stres olmuştu tabii. "Bana bir paket Marlboro Lights versene," diye mırıldandı.

"Hani bırakmıştın?" diye bağırdı Kenny.

"Evet. Sadece bugünlük içiyorum."

"Kötü bir gün ha?"

Pandy başını salladı. Of. Kafasının arkasındaki şu acı öldürecekti onu. Kenny sigara almak için arkasını döndüğünde dergilere göz attı. SondraBeth Schnowzer, *Vogue* ve *Elle*'in yanı sıra üç magazin dergisinin de kapağındaydı. Hepsinde son sevgilisi Fransız manken tarafından şutlandığı yazıyordu. Pandy içinden SondraBeth'in kusurlarını sıraladı: *Durmadan çalışır, günlük programındaki en ufak bir aksaklıkta çileden çıkar ve en kötüsü de, hiç arkadaşı yok.*

"Al bakalım," dedi Kenny. Ona sigarayı uzatırken tatlı tatlı gülümsüyordu.

Pandy yarım blok yürüdü. Sonra bir sigara yakmak için durdu. O sırada tam da Joules'un eski girişinde dikildiğini fark etti. Bambu perdesi oradaydı işte. Birçoğu dökülüp geriye kirli ipleri kalmıştı. Arkasında uzun, dar bir sokak vardı. Onun bitimindeki nemli bodrum merdiveninden vakti zamanının en gözde gece kulübüne iniliyordu.

Pandy o tanıdık kokuyu duydu.

Joules'a girdiğiniz anda burnunuza çarpardı. Para kokusu. Ve uyuşturucu. Milyonlarca gram kokain için yapılan milyonlarca pazarlığın keskin aroması. Duvarlara ve halılara sinen tath-ekşi tütün ve esrar dumanı kokusu. Bu koku Pandy'ye milyonlarca anıyı, milyonlarca konuşmayı, milyonlarca umut ve arzuyu hatırlatıyordu. O zamanlar hâlâ hayatın anlamını çözebileceğine dair bir inancı vardı.

Joules lacivert blazer ceketi ve kravatıyla sizi karşılamaya gelirdi. Tam bir piçti. Ona unvanını ve yığınla borcunu miras bırakarak ölen Avrupalı bir babanın aristokrat oğlu.

Ve bir de SondraBeth vardı tabii.

Pandy onun alkol, uyuşturucu ve sigaradan kısılan sesiyle "Benim, Joules," diye fısıldadığını duyar gibiydi. O zamanlar yapışık ikizler gibi dolaşırlardı. Herkes onlara PandaBeth derdi. PandaBeth tuvalette mutlaka en dipteki bölmeye girerdi. PandaBeth, Sıçan Freddie gibi mafya bozuntularının ısmarladığı içkileri içmekte sakınca görmezdi. Ve Joules peçeteden kokaine, her ihtiyaçlarını anında karşılardı. Hep bir yaramazlık peşindeydiler. En tehlikeli maceralara bile atılmaktan çekinmezlerdi. Pandy ertesi gün öğleden sonra uyandığında dahi sarhoşluğunu kolay kolay üzerinden atamazdı.

Tabii bir de dev bir vicdan azabı duyar ve o "İnanamıyorum," diye sayıklarken, SondraBeth kahkahalarla gülerdi. Pandy saçlarının nasıl bu kadar dolaştığını ya da üzerindeki esrarengiz lekelere ne ara bulandığını hiç hatırlamazdı.

SondraBeth, "Şu hayatta vicdan azabı kadar gereksiz bir his yok," derdi. "Bir saat öncesinden bile bahsediyorsak geçmişe mazi derler."

Pandy başını iki yana sallayıp güldü. Joules'taki gecelere kıyasla dün geceki parti yalnızca masum bir eğlenceydi. "İyi ki bir saçmalık yapmadım," diye söylenip parka yöneldi.

Parkta bütün çiçekler açmış, ağaçlar zümrüt yeşillerini kuşanmıştı. Bakımlı çiçek tarhlarının sarı nergisleri insanın gözünü alacak kadar parlaktı. Pandy *yeni kitabım* dediği o azman ayıyla güreşirken ilkbahar, yerini yaza bırakmıştı. Çok kereler pes etmek istemişti. Ama müthiş bir kendini kanıtlama hırsıyla devam etmişti. Bir yandan da Jonny'yle savaşması da şevkini kamçılamıştı.

Köpek parkının yakınında yeni boyanmış bir banka oturdu. Tozlu havanın belli belirsiz kimyasal aromasıyla karışık toprak kokusunu içine çekti. Dalgın bir yüzle kafasının arkasındaki şişliği yoklarken bir homurtu duydu.

Genç bir kadın, güçlükle zapt ettiği minik köpeği ve bir bebek arabasıyla kapıdan geçmeye çalışıyordu. Pandy hemen yardıma koşup kapıyı ardına kadar açtı.

"Sağ olun," dedi kadın minnetle. Pandy ona gülümsedi ve bankına geri döndü. Kitap yazmanın doğum yapmaya benzetildiği klişeyi hatırladı. Aslında doğruydu. Bir arkadaşı doğumu, zamanı asla algılayamadığın, korkunç sancılı bir süreç olarak tanımlamıştı. Sana on dakika gibi gelen süre aslında on saat olabiliyordu. Ya da tam tersi. Ve bebeğini kollarına aldığında bütün çektiklerini anında unutuyordun.

Kitap yazmak da öyleydi işte. İşin bitip de altında SON yazan o sayfayı bastığında içini öyle bir mutluluk kaplıyordu ki, çektiğin bütün cefayı unutuyordun. Ama gerçek bir bebektekinin aksine, bunda elalemin *yavrun* hakkındaki düşünceleri fazlasıyla önemliydi ne yazık ki.

Pandy burnunu kırıştırarak güneş gözlüğünün kaymasını engellemeye çalıştı. Yayıncı, temsilcini, hatta daha da güzeli, seni arayıp kitabına bayıldığını söyleyene kadar için rahat etmezdi. Ancak o zaman yakında yüklü bir çek alacağını bilmenin huzuruyla derin bir oh çekerdin.

Öyle ya. Yüklü bir çekin olmazsa lanet eski kocanı hayatından sonsuza dek çıkarmayı nasıl garantileyeceksin?

En iyisi düşünmemek, diye hatırlattı Pandy kendine ve cep telefonunu çıkardı.

Ekran mesajlarla dolmuştu.

Mavi karedeki şirin, beyaz kuşa dokundu.

Pandy'nin nur topu gibi beş yüz tane yeni Twitter takipçisi olmuştu. Bak, bu tuhaftı. Zira bunca yeni takipçiyi kazanman normalde haftalar alırdı. Bildirimlerine baktığında Henry'nin neden paniklediğini anladı. Yeni Monica'sız kitabı hakkında yüzlerce yorum yapılmıştı. Birkaç tane de röportaj isteği vardı. Bazı hayranları ona cesaret verici sözler söylemişti. Striptiz Manyağı kullanıcı adlı biri, "Yeni kitabını çikolatalı bir kurabiye gibi zevkle ısırmak için sabırsızlanıyorum," demişti.

Ne? Of, diye düşündü Pandy. Bu öyle bir kitap değildi ki. Acaba Striptiz Manyağı'na bir açıklama yapmalı mıydı? Onu büyük bir hayal kırıklığına uğratmayacağını umdu.

Başka bir hayranı, "SondraBeth Schnowzer bu konuda ne düşünüyor?" diye sormuştu.

Pandy ona şöyle yazmak istiyordu: "Üzülme. SondraBeth kaltağının tuzu kuru."

Ki bu çok doğruydu. Google'a göre SondraBeth'in sekiz milyon dolarlık bir serveti vardı. Pandy kendisi hakkındaki kırk milyon dolarlık servet haberlerine rağmen, yine de Google'a güveniyordu. Sondaki bir sıfırın lafı mı olurdu canım? Buna rağmen Jonny boşanma davasının en başında bu abartılı rakamı ciddiye alarak Pandy'ye az çektirmemişti.

"Kırk milyon doları var!" diye bağırmıştı.

"Böyle bir paranın varlığını kanıtlamanız imkânsız," demişti Hiram. "Banka kayıtlarını inceleyebilirsiniz."

"Ama internette öyle yazıyor!"

Pandy tiksintiyle başını salladı.

Telefonuna baktı ve SondraBeth'le ilgili bütün yorumlara verdiği cevabı tekrarladı: *Canım benim, seviyorum onu* ve rengârenk üç emoji kalp.

Mesajlarına geçti. Birkaç arkadaşı partiden fotoğraflar yollamıştı. Hepsi grup resimleriydi ve birinde Pandy bacakları havada, yerde yatıyordu. Suzette'in güvercin yumurtası yüzüğünün yakından bir fotoğrafı da vardı. Instalife'ta on binden fazla beğeni almıştı.

En sonda da Henry'den bir mesaj vardı: "Neredesin? Çabuk ara."

Pandy gözlerini devirdi. Temsilcisine hâlâ kıldı.

Birden Monica filmlerinin müziği çalmaya başladı. Pandy ekranda Henry'nin adını görmeyi bekliyordu ama arayan Suzette'ti.

"Sen misin, hayatım?" diye ciyakladı arkadaşı.

"Başka kim olacaktı?"

Pandy birden Portia'nın telefonunu hatırladı. "Portia telefonunu bende unutmuş," dedi.

"İyi. Havuza getir."

Pandy saate baktı. On çeyrek. "Siz orada mısınız?" Bir an duraksayıp ekledi. "Yoksa sabahladınız mı?"

"Yok canım."

"Ben on ikide yataktaydım!" diye bağırdı Portia arkadan.

"Ama kiminle? Asıl önemlisi o," dedi Suzette gülerek. "Hadi, Pandy. Seni bekliyoruz. Şampanyamızı bile söyledik."

"Ama mayom yok," diye sızlandı Pandy.

"Lafa bak. Yoldan bir tane alıver canım." Ve Suzette telefonu pat diye kapadı.

Pandy mağazadan çıkarken Monica'nın kayıp bacağıyla burun buruna geldi. Enlemesine yolu kapatan bir kamyonun arkasına kalın halatlarla bağlanmıştı.

"Pardon! Bakar mısınız?" diye seslendi kamyondan iki adama. Beyaz tulumlar giymişlerdi.

"Neden bu kadar geciktiniz?" diye sordu Pandy.

Adamlardan yaşlısı ona dik dik baktı. "Efendim?"

"Monica'mn bacağı gecikti diyorum."

"Sen Monica hayranı mısın?" diye sordu adam. Onlardan çok çekmiş gibi bir hâli vardı.

"Evet," dedi Pandy gururla. Bir an onlara, "Monica'yı ben yarattım," demek istedi ama sonra vazgeçti. Büyük ihtimalle ona inanmazlardı zaten. Bunun yerine bir kraliçe edasıyla, "İşinize devam edebilirsiniz," dedi.

Karın boşluğundaki düğüm gevşemişti. Artık Monica'ya ihtiyacı olmadığını düşünerek derin bir nefes aldı. Yepyeni bir kitabı vardı. Bütün geleceğini ona bağlamıştı ve tıpkı Monica'daki gibi turnayı gözünden vuracağını umuyordu.

Yaklaşan bir taksiye neşeyle el salladı.

3

Havuz Bar, Batı Yakası Otobanı'nda, yakın bir zamanda baştan aşağı yenilenen bir otelin çatısındaydı. Pandy şık asansörle yukarı çıkarken şehirdeki ilk günlerini gülümseyerek hatırladı. O zamanlar asansörsüz apartmanının *Kiremit Plaj* adını verdiği çatısında güneşlenirdi. Kitabı üzerinde çalıştığı iki yılda her nasılsa bütün Manhattan'ı bu havuz barlar sarmıştı.

Saat on biri biraz geçiyordu. Dolayısıyla havuz hınca hınç doluydu. Manhattan'ı iyi bilmeyen bir turist kendini Miami ya da Vegas'ta sanabilirdi.

"Selam!" diye bağırdı onu hemen fark eden Portia. Pandy üzerleri havlular, plaj çantaları, dergiler, bilgisayarlar ve güneş kremleriyle dolu şezlongların arasından arkadaşlarına doğru yürüdü. Yaş ortalaması epey düşüktü. Bikinili, koca memeli ve hafif göbekli genç kızlar ve elektronik aletlerinden dünyanın en önemli şeyleriymiş gibi söz eden kendilerini beğenmiş delikanlılar.

Suzette yanındaki şezlonga koyduğu dergileri alıp "Otursana," dedi.

Pandy havlu kumaşla kaplı mindere çöktü. Biraz ilerideki cılız, kıllı adama ve muhabbet kuşları gibi cıvıldaşan iki genç ka-

dına kötü kötü baktı. "Burası neden bu kadar kalabalık? Bugün perşembe değil mi? Kimse çalışmıyor mu?"

"Perşembe, yeni pazar, şekerim." Suzette ona mor, yeşil ve dore plastik boncuklardan yapılmış bir avuç kolye verdi. "San Geronimo festivali. Sabah kalktığımda oğlum bunları bütün eve saçmıştı."

"Aman. Bırakın millet biraz eğlensin," dedi Portia doğrularak. Yanındaki buz kovasından yeni bir şişe şampanya aldı. "İster misin?"

"Tabii ister," diye atıldı Suzette. "Şunun hâline baksana."

"Telefonun bende kalmış," dedi Pandy, Portia'ya.

Portia onu duymazdan geldi. "Temsilcini anlatsana. Aranızda bir şey olma ihtimali var mı?"

Pandy hayretle ağzındaki içkiyi püskürttü.

Suzette gözlerini devirip tekrar uzandı. "Sabahtan beri Henry'yi dinliyorum." Portia'nın sesini taklit etti. "*Pandy neden temsilcisiyle çıkmıyor? Ay, ama çok yakışıklı değil mi?*"

Pandy birkaç kolye seçip boynuna taktı. "Henry mi yakışıklı?"

"Kabul et. Şeker adam ama," dedi Suzette.

"Dün sizi beraber görünce kafamda bir şimşek çaktı," dedi Portia. "Suzette'e de söyledim. Bence çok yakışıyorsunuz."

"Henry'yle mi?" dedi Pandy.

"Kesin gey. Öyle değil mi?" diye atıldı Suzette. "Kesin."

Pandy kıpkırmızı kesilip omzunu silkti.

"Hem Pandy hayatta temsilcisiyle çıkmaz," dedi Suzette. "Kimse temsilcisiyle çıkmaz. Nokta."

"Ama SondraBeth Schnowzer çıkmıştı. Adamın adı neydi? Pipi mi?"

Pandy tam uzanmıştı ki, doğruldu. "O, onun temsilcisi değildi," diye mırıldandı. "Stüdyonun müdürüydü." Konuyu değiştirmeye çalışarak Portia'ya döndü. "Senin gün ortası burada ne işin var?"

"Atıldım."

"Yine mi?" diye inledi Pandy.

Portia güldü. "Yine."

"Bu sefer kaç gün tatil yapacaksın?"

"Bir yıllık tazminat aldım zaten. Dokuz ay falan sonra yeni bir iş aramaya başlarım. O zamana kadar da gezeceğim."

"Şimdilik havuza kadar gelebildi," dedi Suzette.

"Yapmayın, çocuklar," diye kıkırdadı Portia. "Çoktan Rio'ya giderdim de sizden ayrılmaya gönlüm elvermiyor."

Suzette gözlerini devirdi. "Rio da neymiş? Güney Fransa'yı tek geçerim."

Portia *boş ver* dercesine elini salladı. "Haziranda Saint Tropez hiç çekilmez."

"İsviçre?" diye önerdi Pandy.

Suzette ona dik dik baktı. "Yazın İsviçre'ye kim gider?"

"Ben," dedi Pandy kollarına güneş kremi sürerken. "Bir keresinde temmuzda bir düğün için gitmiştim. Şu şato otellerden birinde kaldık. Yataklarda adam başı üç yastık vardı. Bulutlarda uyuyorum sandım. Hele o dağlar! *Neşeli Günler*'de gibiydim. Akşamları yemekte piyano dinliyorduk. Hatta bir gün Burt Bacharach şarkılarında piyaniste eşlik ettim. Johnny Depp de oradaydı ama sesimi beğenmemiş olacak ki hemen kaçtı."

"Odandan mı?" diye sordu Portia.

"Otelden," dedi Pandy. "Daha o akşam bastı gitti."

"Kır evine ne oldu?" diye sordu Suzette. "Madem şehirden şikâyetçisin, oraya gitsene."

Portia suratını buruşturdu. "Yok artık."

"Saçmalama, Portia," dedi Suzette. "Orası Pandy'nin ailesinin evi. Çocukluğunun geçtiği yer."

"Kimsenin ailesine laf etmek istemem, ama yok kardeşim. Bana orada afakanlar basar. Cep telefonu çekmez, Wi-Fi yok, internet yok. Ya atalarının o korkunç portrelerine ne demeli? Gece görsem..."

"Kapa çeneni," dedi Suzette sertçe. Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. "Bence çok eğlenceliydi. Hatırlıyor musunuz? Eski kostümler giyip sessiz sinema ve kriket oynamıştık."

"Yaşlı teyze oyunları," diye tısladı Portia.

Suzette, Portia'yı susturmak için kibarca sordu. "Sizin kasabanın adı neydi?"

"Wallis," dedi Pandy. "Ama oraya kasaba denmez ki. Ufacık bir köy işte."

"Ama tarihi bir yer, değil mi? Ve tamamı sizin aileye ait?"

Portia bu muhabbetten sıkılmıştı. Gürültüyle esneyip Suzette'i haşladı. "Ne boş bir soru. Kızın soyadı Wallis. Köyün adı da öyle. Saksıyı çalıştırsana biraz."

"Valla bana ailemden köy falan kalmayacak," dedi Suzette. "Tek mirasım şu gördüğünüz koca kıçım."

Polo yaka, beyaz tişörtlü, bej rengi şortlu bir garson şişede kalan son birkaç damla şampanyayı Pandy'nin kadehine doldurdu. "Bir tane daha ister misiniz, hanımlar?"

"Evet, teşekkürler," dedi Pandy minnetle. Sonra kadehini kafaya dikip yeni mayosunu giymeye gitti.

Geri döndüğünde Suzette'le Portia, dergilerine gömülmüştü. Portia bir tane de Pandy'ye uzattı. Kapağında SondraBeth Schnowzer vardı. Bol paçalı, beyaz bir kot ve platform topuklu ayakkabılar giymiş, magazincilerden korunmak için eliyle yüzünü kapamıştı.

"Hepsi çerçöp," dedi Portia elindeki dergiyi sallayarak. "Yine de bunlardan vazgeçemiyorum. Okuduktan sonra hiç düşünmeden çöpe atmak hoşuma gidiyor."

"Bu da çöple bozmuş," diye mırıldandı Pandy. "Hazır işin gücün yokken belediyeye başvurup çöpçü olsana."

Suzette, SondraBeth'in kapağını süslediği dergiyi aldı. "Bu kadına da amma yükleniyorlar. Yok bahtsız sevgiliymiş de, yok terk edilmeye doymayan güzelmiş de. Neden kendine doğru düzgün bir adam bulamıyor?"

"Doug Stone'u hatırlasana," dedi Portia. "Onu düğünden hemen önce terk etmişti. Dünyanın en ünlü aktörlerinden biri seni istemediğinde dibi boylamaya mahkûmsun abi." Kıkırdayarak Pandy'ye döndü. "Sen Doug'la bir kere çıkmamış mıydın?"

Pandy'nin yanakları kızardı. "Ona çıkmak denmez de..."

Suzette, garsona el salladı. "Doğru ya. Sen SondraBeth'le arkadaştın."

Pandy kendine şampanya koyarken eli hafifçe titredi. "Öyle sayılır."

"Doug Stone," diye iç çekti Portia. "Üçüncü bacağı da diğerleri kadar uzun muydu bari?"

Pandy güldü. "Ne?"

"Aleti büyük müydü diye soruyor," dedi Suzette.

"İnanın hatırlamıyorum."

Suzette sarı pırlantanın parladığı elini Pandy'nin omzuna koydu. "Aferin kız. Seks hayatınla ilgili detaya girmeyeceksin. Bunu erkeklere tavsiye ederler ama bence hanımlar için de geçerli." Portia'ya sert bir bakış fırlattı.

"Ben hanım değilim ki," dedi Portia gülerek. Dergileri karıştırmaya devam ettiğinde başını salladı. "Bu ne ya? Her yerde SondraBeth var. Monica aşağı, Monica yukarı. Bu kız magazincilere para mı yediriyor acaba?"

"Asıl Monica, Pandy," dedi Suzette. "SondraBeth aptal bir taklit, o kadar. Ama burada cidden bomba çıkmış." *Vogue*'daki fotoğrafı görebilmeleri için dergiyi kaldırdı.

SondraBeth çömelir gibi yaparak altın ışıltılı yeşil gözleriyle kameraya gülümsemişti. Kristal boncuklu bir tulum giymişti. Saçlarına da sim sürmüşlerdi. Harikulade bir mücevheri andırıyordu. Pandy gözlerini ondan alamıyordu.

Portia, Suzette'in elindeki dergiyi kaptı. Bir fotoğrafa, bir Pandy'ye baktı. "Haklısın," dedi muzipçe. "Sen artık Monica değilsin. Belki fotoşopla..."

"Bir isteğiniz var mı, hanımlar?" diye sordu garson.

"Sizde fotoşop var mı?" dedi Pandy ve hepsi kahkahalara boğuldu.

Pandy telefonuna bakıp da Henry'den gelen üç mesajı gördüğünde saat ikiyi geçiyordu. Telefonu güneşe doğru tutup salladı ve "Uyuz adam," diye söylendi. "Neden beni rahat bırakmıyor, anlamıyorum. Meşgul olduğumu bilmiyor mu?" Mesajları okumadan, "Efendim?" yazdı.

Henry hemen cevap verdi.

"Mesajlarımı görmedin mi?"

"Hayır," yazdı Pandy. Telefonu bırakıp yüzükoyun uzandı ve çenesini şezlongun kenarına dayadı. Sonra gözlerini kapayıp düşüncelere daldı. Diğer insanların mesaj biplemeleri ağustos böceklerinin şamatasına, etrafındaki konuşmalar arı vızıltılarına dönüştü. Tam dalıyordu ki, görüş alanını kızıl çiller kapladı. Kırmızı bir karınca ordusu gibi, kalkık bir burnun üzerine yayılmışlardı.

Pandy irkilerek başını kaldırdı. Gördüğü çiller SondraBeth Schnowzer'a aitti.

Bu hayali gözlerinin önünden silmeye çalıştı ama geç kalmıştı. SondraBeth altın rengi pilot gözlüklerini kaldırıp Pandy'ye baktı. Ve işte oradaydı. O gülümseme.

Monica'nın gülümsemesi.

Pandy doğrulup silkindi. Hafiften başı dönüyordu.

Etrafına bakındı. Havuz şimdi daha sessizdi. Birkaç su kuşu dışında sıcak herkesi mayıştırmıştı. Suzette uyuyordu. Portia barda Pandy'nin göremediği biriyle hararetli bir sohbetteydi.

Suzette'in okuma gözlüğünün iki şezlongun arasına düştüğünü gören Pandy onu almak için eğildi. Gözlüğü takıp Henry'nin mesajlarını okudu.

"Ara beni."

"Neredesin?"

"Konuşmamız lazım."

Sonuncusunda ise "Mutlaka buluşmalıyız" yazıyordu.

Pandy mesajları kapadı. Birden ayılmıştı. Henry'nin önemli bir haberi olmalıydı. Yoksa yana yıkıla onu aramazdı.

Kalkıp havuzun diğer tarafındaki gölgeliğe doğru yürürken temsilcisini aradı. Elleri titriyordu. Telefon çaldı, çaldı ve sesli mesaja yönlendirildi.

"Lanet olsun," dedi Pandy. Hemen bir mesaj attı. "Kitabı beğendiler mi?"

"Neredesin?" diye cevap geldi.

"Havuz Bar." Az kalsın, "Telefonunu açsana be adam," yazacaktı ama sonra üşendi.

"Geliyorum!" dedi Henry. Sondaki ünlem iyiye işaretti. Pandy telefonu havada sallayarak heyecanla arkadaşlarının yanına koştu. Havuz yine kalabalıklaşıyordu. Bu sefer de çocuklu anneler çıkmıştı piyasaya. Pandy kollukları ve simidiyle robot gibi yürüyen bir ufaklığın yanından geçti.

"Henry geliyor," dedi çocukların çığlıklarına uyanan Suzette'e. "Haberler iyi galiba."

Heyecanını bastıramayarak şezlongların önünde bir aşağı bir yukarı dolanmaya başladı. "Bunca yıl sonra... Oh be! Nihayet!" Sonunda oturdu.

"Hayatım, iyi misin?" diye sordu Suzette.

Pandy elini kalbine götürdü. Arkadaşlarına bunun onun için ne kadar önemli olduğunu açıklayabilseydi keşke, ama anlamazlardı ki. Kafasını sallayıp "Nerede kaldı bu Henry?" diye söylenmekle yetindi.

"Henry mi geliyor?" diye sordu Portia. Elindeki plastik martini bardağıyla Pandy'yi baştan aşağı süzdü. "Adamın karşısına böyle ter içinde mi çıkacaksın? Bir duş yap istersen."

"Erkeklerin terlemeni seksi bulduğu tek yer yataktır," dedi Suzette kıkırdayarak.

Pandy ani bir kararla bu işkenceyi sonlandırmaya karar verdi. Telefonunu kaptığı gibi arkadaşlarından uzaklaştı ve Henry'yi aradı.

Henry ilk çalışta açtı.

"Beğendiler, değil mi?" dedi Pandy bir çırpıda.

"Geldiğimde konuşuruz."

"Neredesin? Ne zaman..."

Birden dizlerinin arkasına dev bir sünger çarptı. Ya da Pandy'ye öyle geldi. Sonra kolluklu ve simitli ufaklık yanından geçip suya atladı. Bu sırada Pandy de telefonunun havaya fırlayıp havuza düşüşünü aval aval seyretti.

Telefon dibe çöktüğünde birden kafasına dank etti. Haberler kötüydü. Henry bu yüzden onunla yüz yüze görüşmekte ısrar ediyordu. "Bana bir telefon verin!" diye bağırdı arkadaşlarının yanına koşarken.

"Ne oldu?" dedi Portia.

"Henry'yi aramam gerek."

"Hani buraya geliyordu?"

"Bir an önce öğrenmeliyim," dedi Pandy nefes nefese. Portia'nın telefonunu alıp numarayı tuşladı.

Sonra güneş bir bulutun arkasına girmiş olmalıydı ki, Pandy'nin görüş alanını bir gölge kapladı. Yeni bir mide bulantısı dalgasıyla dizleri bükülüverdi. En yakındaki şezlonga çökerken telefonu yere düşürdü.

Portia, "Tatlım, ne oluyor? İyi misin?" diye bağırırken Suzette telefonu alıp kulağına dayadı.

"Henry?"

Pandy'ye bakıp kafasını salladı. "Tamam, anladım," dedi ve telefonu kapadı.

"Ne dedi, çabuk söyle," diye ciyakladı Pandy.

"Birkaç dakikaya geliyormuş. Bir araba kiralamış."

"Araba mı?" Pandy şaşırmıştı. Gözlerinin önünde siyah beyaz kareler uçuyordu.

"Hiçbir şey anlamadım," dedi Portia. Pandy'yi görmezden gelerek Suzette'e baktı.

"Galiba kitabını reddetmişler," diye fısıldadı Suzette sahne fısıltısıyla.

"Ne?" diye inledi Portia.

"Ya, yeni kitabını diyorum." Suzette parmağını boynundan geçirerek kafa kesme hareketi yaptı.

"Aman Tanrım," diye ciyakladı Portia. Sonra bir an duraksadı ve "Hepsi bu mu yani?" dedi.

"Ne demek hepsi bu mu?" Suzette sesini iyice yükseltmişti.

Portia omzunu silkti. "Ben de Jonny boşanmaktan vazgeçti sandım. Ya da daha çok para istediğini filan."

Pandy güç bela doğruldu. "Bal gibi boşanacak efendim!"

"E, iyi," dedi Portia, Pandy'nin omzuna bir havlu koyarak. "Kitap dediğin nedir ki? Bir tane daha yazarsın, olur biter."

"Hele şükür," dedi Suzette sahte bir neşeyle. "Henry nihayet gelebildi."

"Pandy?" Henry endişeyle onun üzerine eğildi.

Pandy ellerini yüzüne yapıştırmıştı. Henry önce serçe parmağını kaldırdı, sonra ellerini yavaşça indirdi.

"Kitap?" dedi Pandy.

"Üzgünüm," diye yanıtladı Henry ve Pandy'nin boğazına bir yumru oturdu.

Pandy'nin dili ancak sert bir votkadan sonra çözülebildi.

Bar taburesinde sallanırken bedbahtlıkla boşuna teselliler arasında gidip geliyordu. "Boş ver, aldırma." "Şu hayatta her şeyin bir sebebi var." "Kısmet değilmiş." Ve bu sözlerin aralarında upuzun ve gergin duraksamalar oluyordu.

Pandy derin ve karanlık bir deliğe saklanmak ve orada büzülüp ölmek istiyordu.

Ama etrafındakiler bu tür bir davranışı hoş karşılamayacağı için onların planına uydu.

Evet, belki de birkaç gün hiçbir şey yapmadan dinlenmeliydi.

Evet, uzun zamandır insan içine çıkmamak iyi bir fikir değildi.

Ve evet, çok ama çok stresliydi. Özellikle de Jonny konusunda. İnsanlar kocasının ona yaptıklarına inanamıyordu.

Dolayısıyla evet, New York'taki şu son birkaç aydan sonra Wallis'teki evine gidecekti. Henry de en geç yarın sabah yanında olacaktı.

Ve nihayetinde, Pandy kuzu kuzu Henry'nin kiraladığı arabaya bindi. Henry'ye tüm bunları önceden mi ayarladın diye sormadı. Soru soramayacak kadar karışıktı aklı.

"Görüşürüz!" dedi arkadaşlarına el sallayarak.

Camı kapadı ve arkasına yaslandı. Klimanın soğuğu günün sıcaklığıyla buluşunca arabanın içini bir duman bulutu kaplamıştı. Pandy parmağını şakağına bastırdı. Sonra buğulanan cama bir kelime yazdı.

İMDAT.

Suzette telefonunu kurtarmayı başarmıştı. Arabanın içini Monica'nın gülen suratlı balonları anımsatan, neşeli melodisi

doldurdu. Pandy telefonu susturmak için elini ekrana bastırdı. Sonra Batı Yakası Otobanı'nın karşı yönündeki trafiğin ötesine baktı. Nehirde beyaz bir tekne süzülüyordu.

Bir an Miami'de olduğunu hayal etti.

Ama çabucak gerçeğe döndü. Zira ileride ona korkunç başarısızlığını hatırlatan ikinci bir Monica panosu yükseliyordu.

Kimsenin bilmediği asıl mesele, yeni kitabı olmadan Jonny'ye parasını ödeyemeyeceğiydi.

Bu da PJ Wallis'in bittiği anlamına geliyordu. Savaşı Monica kazanmıştı.

Sonra kaşlarını çattı. İlk panodaki gibi bu Monica'nın da bacağı yoktu.

Pandy içinde bulunduğu tüm olumsuzluklara rağmen çılgınca gülmeye başladı. Birden SondraBeth Schnowzer'ı aramak istedi. Ona Monica'nın bacağı hâlâ kayıp diyecekti.

Durumun abukluğunu ancak SondraBeth anlardı çünkü.

Araba köşeyi dönerken Pandy panoya son bir kez baktı ve kahkahaları gözyaşlarına dönüştü. Ve uzun zamandır ilk kez eskiden her şeyin ne kadar farklı olduğunu hatırladı. Dokuz yıl önce taptaze bir başlangıç yapmıştı. Hayatı yeni heyecanlarla doluydu.

Kader ona o üç sihirli kelimeyi söyletmiş ve her şey böyle başlamıştı.

Pandy, "Şu kızı istiyorum," demişti.

İKİNCİ BÖLÜM

4

"ŞU KIZI İSTİYORUM!" DİYE BAĞIRMIŞTI PANDY.

Reklam panosunu gördüğünde, Los Angeles'ta, bir arabanın arka koltuğunda oturuyordu. Pano Sunset'te, Chateau Marmont'un yanındaydı. Pandy yine sinir bozucu bir okuma provasına gidiyordu. Monica'yı oynayacak aktrisi bulmak için canla başla çalışıyorlardı ama henüz bu rolün altından kalkabilecek birine rastlamamışlardı.

Ve birden araba Doheny'den sonraki köşeyi dönmüş ve o, karşısında belirmişti. Saçları arkasında Amerikan bayrağı gibi dalgalanıyor, altın pırıltılı gözleriyle gökyüzüne bakıyordu. Kucağında bir kurt köpeği yavrusu vardı.

Afişin altında "Ya köpekler de yıldızları görebilseydi?" yazıyordu.

"Şu işte!" diye bağırdı Pandy panonun yanından geçerlerken. "Şu kız."

Şoför güldü. "Manken o."

"Ne olmuş yani?"

Yakışıklı ve canayakın şoför yine güldü. "Hep aynı hikâye. Hollywood'a gelen herkesin hayali budur. Güzelsindir, bir iki modellik yapmışsmdır ve hop, filmlere kapağı atmak istersin."

Pandy güldü. "Senin hikâyen de bu mu? Manken gibi bir vücutta bir film yıldızı mı gizli yoksa?"

Şoför dikiz aynasından ona sırıtarak baktı. "Öyle de denebilir."

Pandy genç adamın aynalı gözlüklerinde bir anlığına kızın yansımasını gördü.

Sonra kız yok oldu ve araba Chateau Marmont'un yoluna girdi.

Onu Monica seçmeleri için Los Angeles'a getiren stüdyo hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Pandy'ye bir yıldız gibi davranılıyordu. Emrinde bir araba ve şoför vardı ve Chateau'da bir numaralı bungalovda kalıyordu. Bir numaralı bungalov James Belushi'nin öldüğü oda olabilirdi de, olmayabilirdi de. Çalışanlar bu konuda somut bir bilgi vermekten kaçınıyordu nedense. Her hâlükarda, dev gibiydi. İki yatak odası, bir mutfağı ve sık yeşilliklerin sardığı bir telle havuzdan ayrılan, kocaman bir terası vardı.

Geçmişi düşünüldüğünde insanı huzursuz edici bir yanı olması pek de şaşırtıcı değildi. Pandy ilk gecesinde, televizyona bir kol boyu uzaklıktaki tüylü kanepede otururken, *burası adama kafayı yedirtir*, diye düşünmüştü.

Şimdi arabadan inip anahtarını havuzla bungalova açılan özel kapıya sokarken, bu hissiyatında yalnız olmadığını düşünüyordu. Elindekileri solucan kanepeye fırlatıp üst kata koştu. Bütün pencereleri açtı ve ufuktaki kahverengi pusa bakıp *hayır* kelimesini düşünmemeye çalıştı. Şu dumanlı sis Los Angeles için neyse o kelime de gösteri dünyası için oydu işte.

"Hayır."

"Hayır?"

"Hayırrr."

Ve tabii:

"HAYIR!"

Son hayır onunkiydi. O akşam, yine verimsiz bir oyuncu seçme seansından çıkmışlardı. Stüdyodakiler onu Monica'yı Lala Grinada'nın canlandırmasına ikna etmeye çalışıyordu. Lala'nınkiler Pandy'nin gördüğü en sönük sarı saçlardı. Ayrıca en ufak bir zorlanmada kendini açlığa mahkûm edecek bir tipe benziyordu. Üstüne üstlük İngiliz'di.

Hayır, diye düşündü Pandy. Monica'yı Lala Grinada oynayamazdı. Pencereden sarkıp başını sola doğru uzattığında panodaki kızı ucundan kıyısından görebildiğini keşfetti.

Sonra sanki Hollywood tanrıları ona bir işaret çakıyormuşçasına kapı çaldı. Pandy aşağı koşup nefes nefese kapıyı açtığında karşısında bir garson buldu. Ona bir şişe şampanya getirmişti. Gümüş buz kovasının yanına iliştirilen gri zarfta kendi adını okudu. Büyük harflerle *PJ Wallis* yazıp altını iki defa çizmişlerdi.

Pandy zarftaki su damlacıklarını silkeleyip içindeki kartı çıkardı. Yine büyük harflerle şöyle yazıyordu: *Los Angeles seyahatinden memnun kalmışsındır umarım. Yarınki görüşmemizi sabırsızlıkla bekliyorum!*

İmza iki harften ibaretti: PP.

Monica'nın filmini çekecek stüdyonun başkanı, Peter Pepper'dan geliyordu.

Kim kendine Pipi der ki, diye düşündü Monica kartı zarfa geri koyarken.

Pipi'nin oyuncu kadrosuyla ilgili konuşmak istediği açıkça anlaşılıyordu.

Güzel, çünkü o da oyuncu kadrosunu konuşmak istiyordu.

Monica rolü birçok ünlü oyuncuya teklif edilmiş ve çeşitli sebeplerden ötürü geri çevrilmişti. Biri, karakteri çözümleyemeyeceğinden endişeliydi. Başka biri, Monica'nın hoşa gidecek bir karakter olmadığını düşünüyordu. Bir diğeri beyazperdede küfredip uyuşturucu kullanamayacağını ve bir erkek tarafından reddedilemeyeceğini söylemişti.

İyi oyuncuların hiçbiri Monica'yı oynamak istemiyordu. Onu oynamak isteyenlerse yeterince iyi değildi.

Pandy oda servisini aradı.

"Bol buzlu iki yabanmersinli votka ve orta pişmiş bir cheeseburger lütfen."

"Yalnızım," dedi ve tekrar açıklaması gerekti. "Evet, bir kişiyim. Hayır, içkiler iki olacak. Evet, susadım."

Telefonu kapadı.

"Bana o kız lazım," dedi yüksek sesle.

Ertesi sabah, Pipi'yle toplantısından önce, Pandy, Chateau'nun tam karşısındaki gazete bayisine gitmek için hayatını riske atarak Sunset'i geçti. Bulvar tuhaf bir şekilde çatallanıyordu ve kavşaktaki bütün canlılar telef olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Pandy bir koştu, bir durdu, sonra yine koştu. Kendini *Animal House*'daki James Belushi'ye benzetti.

Bir kucak dolusu dergiyle her ihtimale karşı iki paket de sigara aldı.

"Şimdiye kadar kimseyi beğenmediğini duydum," dedi PP toplantı odasında sandalyesine yaslanarak.

Kutu kafalı, kutu gibi bir adamdı. Geriye doğru taradığı, sık, siyah saçlarıyla kafalarına miğfer takmış gibi görünen çizgi roman kahramanlarını anımsatıyordu. Sıkı ve dolgun kalçaları pahalı takım elbisesinin siyah pantolonunu zorluyordu. Galiba bu yüzden bacakları hiç kapanmıyordu.

"Lala Grinada'dan söz ediyorsanız, doğru," dedi Pandy cesurca.

PP, namıdiğer Pipi, gözlerini toplantı masasındaki yüzlerde bir bir gezdirdi. Sonra, "Lala Grinada bu rol için hiç uygun değil ki. Kimden çıktı bu berbat fikir?" diye sordu. Koltuğunda kaykıldı.

"Ajanstan," dedi biri.

"Aslında ben birini buldum," diye söze karıştı Pandy. "Bana Monica olabilir gibi geldi."

"Gibi gelmesi bile bir şey," dedi stüdyo yöneticilerinden biri. İkinci, üçüncü ya da dördüncü yetkili filandı galiba. "Kimmiş?"

"Bu," dedi Pandy dergileri açarak. Kızın iç çamaşırı, mücevher ya da parfüm tanıtımı yaptığı sayfaları işaretlemişti.

"Bu mu?" diye sordu biri hayretle.

"Bu, şey değil mi?"

"Evet. Şu tuhaf isimli manken."

"SondraBeth Schnowzer."

"Böyle bir isim afişte nasıl durur, düşünsenize."

"Korkunç!"

"Hem ne biçim isim bu?"

"Avusturyalı falan herhâlde. Schwarzenegger'a benziyor."

"Schnowzer," dedi biri Arnold Schwarzenegger'ı taklit ederek.

Masadan pis pis gülüşmeler geldi.

"Kusura bakma, hayatım," dedi biri, Pandy'ye.

"Bir dakika." PP koltuğunun ön tekerleklerini yere indirerek ellerini havaya kaldırdı. Koyu kahverengi gözlerini Pandy'ye dikti.

"O kadar da saçma bir fikir değil aslında," dedi. "Bu kız oyunculuk dersleri almıyor muydu, Roger?"

Roger hemen BlackBerry'sinin üzerine eğilip bir mesaj yazmaya girişti. O sırada, yüzlerine bir ışık vurdu. Odanın açık kahverengi kapısı aralanmıştı.

"Ne var?" dedi PP.

"Bunu Roger'a getirdim," dedi genç bir kadın ve Roger'ın eline bir not kâğıdı tutuşturup çabucak odadan çıktı.

Roger kâğıdı okurken etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Bak sen. Bir sürü filmde oynamış. Çoğu bağımsız."

"Bağımsız filmler. Yani tanınmıyor. Bak bunu sevdim." PP koltuğunu itip ayağa kalktı. "İlginç. Devam et." Bu arada, elini sallayarak odadakileri kovaladı.

Herkes gittiğinde Pandy'yle yalnız kaldılar.

"Sağ ol," dedi Pandy.

"Şaka mı ediyorsun? Süpersin!" PP birden coştu ve Pandy'nin tepkisini beklemeden onu kucakladı.

Roger onu kapının diğer tarafında bekliyordu.

"İşte bu kadar," dedi koridorda yürürlerken. "Sana sarıldı."

"Yani?" diye sordu Pandy dergileri göğsüne bastırarak.

"Bu bir işaret. PP seni sevdi."

"Yani?" dedi Pandy yine.

"SondraBeth Schnowzer'la görüşeceksin."

Roger asansörlere açılan ağır cam kapının önünde duraksadığında, Pandy gözlerini onun yüzüne dikti.

"Bu iyi bir şey mi?"

"Onunla tanışıp biraz konuşursun. Hâlâ role uygun olduğunu düşünüyorsan PP onu okuma provasına sokacak."

"Vay canına!" dedi Pandy. "Bu kadar kolay mı?"

"Doğru insanları tanıyorsan Hollywood kadar kolay bir yer yoktur."

"Harika!" diye bağırdı Pandy heyecanla. "Eee? Ne zaman tanışıyoruz?"

"Hemen şimdi." Roger asansörün düğmesine bastı. "Araba seni otelin yakınındaki bir kuaföre götürecek. SondraBeth orada olacak. Saçını mı yaptıracakmış, neymiş."

Pandy huzursuz edici bir fikirle irkildi. "Çok kokoş bir tip değildir umarım."

Roger omzunu silkip abartılı bir tavırla gülümsedi. Ve o an Pandy'nin bütün hayalleri suya düştü. SondraBeth Schnowzer'la yapacağı görüşme formaliteden ibaretti. Stüdyo kitabın yazarına kendini özel hissettirmek istiyordu, o kadar. Görüşme bir yere varmayınca, ki aksini akıllarına bile getirmedikleri belliydi, baştan beri planladıkları yolda yürüyeceklerdi. Bu işi onsuz halledecekler ve bundan zerrece pişman olmayacaklardı.

Pandy asansöre binerken kendini dışlatmamaya kararlıydı.

Kuaför Sunset Bulvarı'ndaki küçük bir alışveriş merkezindeydi. Otelle aralarında yalnızca birkaç blok vardı. Araba kaldırıma yanaştığında, Pandy, SondraBeth'i gördü. Başını ağzının iki yanına dayadığı ellerine doğru eğmişti.

Sigara yakıyordu.

Saçaklı, süet bir ceket giymişti. Pahalı bir şeye benziyordu. Ralph Lauren filandı herhâlde.

Altında bezelye yeşili, erkek kesim, bol bir pantolon vardı. Kıvrımlı belinden kumaşın gümüş rengi astarı ve kızın kasık kemikleri görünüyordu.

Pandy arabadan inerken, SondraBeth umutla kafasını kaldırdı. Pandy'nin uzun, dalgalı saçlarını, sarı, süper tarz, mini eteğini ve yüksek topuklu, siyah-beyaz rugan ayakkabılarını süzerken hâlâ umutlu görünüyordu. Bir an için dişlerini alt dudağına geçirdi. Yüzü bariz bir ümitsizlikle gölgelendi ama sonra gülümsedi. "Selam," dedi işi şakaya vurarak. "Sen bile bana o işi aldırmazsın." Bunu hiç takmıyormuş gibi başını yana eğip saçlarını savurdu.

Pandy güldü. "Bahse girelim mi?"

SondraBeth topaz yeşili gözlerini Pandy'den ayırmadan sigarasından derin bir nefes çekti. Sonra omzunu silkti. "Olmazsa da boş ver. Her gün ne zırvalıklarla uğraşıyorum bir bilsen."

"Kuaförlerden nefret ederim," dedi Pandy. "Otelim yakın." Kızın huzursuzluğunu fark ederek elinden geldiğince rahat davranmaya çalıştı. "Buzdolabında da bir şişe şampanyam var."

Pandy boşuna endişelenmişti. SondraBeth şampanya lafını duyar duymaz gevşedi. Sigarayı yere atıp gri beyaz, yılan derisi kovboy çizmesiyle çiğnedi.

"Harika," dedi hevesle. "Bütün gün aldığım en iyi teklif."

"Chateau'da kalıyorum."

SondraBeth bıyık altından güldü. "Tahmin ettim."

"Birinci bungalovda," diye ekledi Pandy.

Arabaya bindiler. Odanın kapısına doğru yürürlerken Pandy'nin elleri titriyordu.

Birkaç dakika sonra bungalova girdiklerinde, SondraBeth, "Yüzümü yıkayabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedi Pandy hemen. Koridora girip mutfağı geçti ve banyonun kapısını araladı. "Burası."

"Şu makyajdan kurtulmak istiyorum," dedi SondraBeth.

"Rahatına bak." Pandy ona içtenlikle gülümsedi. "Ben de şampanyayı açayım. Dün gece PP yolladı."

"Neden hiç şaşırmadım acaba?" dedi SondraBeth banyonun kapısından kafasını uzatarak. Sonra, "HAHA!" diye bağırıp kapıyı kapadı.

Pandy mutfağa gitti. Dolaptan PP'nin şampanyasını aldı. Terasa çıkıp iki kadehle şişeyi ortasmdan bir şemsiyenin çıktığı metal masaya koydu.

"Tekrar merhaba," dedi SondraBeth bir el havlusuyla suratını ovuşturarak yanına geldiğinde. Pandy'ye doğru yürürken güneş bir karınca ordusu gibi burnuna yayılan kızıl çilleri aydınlattı. "Kusura bakma. Direkt banyoya daldım ama sana yetişmek için çekimden erken çıktım. Makyajımı temizlemeye fırsat olmadı." Havluyu bir koltuğa fırlattı.

Pandy bunu beklemiyordu doğrusu. "Ah, affedersin. Keşke söyleseydin başka bir saat ayarlardık."

"Boş versene," dedi SondraBeth kadehini kaldırarak. "Tanışmamıza. Ha, bir de soktuğumun Hollywood'una."

Pandy gülerek oturdu. "O kadar mı kötü?"

SondraBeth onun yanındaki iskemleye yerleşip çizmeli ayaklarını masaya koydu. "Tıpkı filmlerdeki gibi işte," dedi alayla.

"Sen PP'yi nereden tanıyorsun?" diye sordu Pandy.

SondraBeth iskemlesinde kaykılıp tıpkı PP gibi esnedi ve ellerini ensesinde kavuşturdu.

"Bu PP'yi mi?"

"Vay canına!" dedi Pandy samimi bir hayretle. "Nasıl yapıyorsun?"

SondraBeth omzunu silkti. "Ohooo. Ben acayip taklitçiyimdir. Çocukluğumda da öyleydim. Montana'da bir sığır çiftliğinde büyürsen olacağı budur." Kıkırdamaya başladı. "Bir ara stand-upçı olmak istiyordum. Ellen gibi. İnanabiliyor musun?" Şimdi bu fikri çok saçma buluyormuşçasına kaşlarını kaldırdı. "Sonra poz vermenin daha kolay olduğunu keşfettim. Hollywood'a gelen her kadın bir seçim yapmalıdır. Ya güzel olacaksın ya komik. İkisine birden kastın mı bittin demektir."

"Hadi ya."

"Biliyorum," dedi SondraBeth bir bacağını kaldırıp çizmesini topuğundan çekiştirerek. "Aslında, menajerim bu görüşmeyi PP'nin önerdiğini söylediğinde az kalsın hayır diyecektim. Yani... neden uğraşacaktım ki? Şöyle diyeyim. Hollywood'da belirli bir yaşın altındaki her kadın PP'yi tanır. Birkaç arkadaşımla çıktı. Ama menajerim senden bahsedince işler değişti."

Çizmeyi çıkarıp ustaca bir hamleyle aralık kapıdan mutfaktaki eviyenin içine fırlattı. "Eskiden basket takımındaydım. Bir de beyzbol. Futbola da hastaydım ama takıma almadılar."

"Hadi canım," diye mırıldandı Pandy hayranlıkla. SondraBeth'in Hollywood'da zorlanmasına şaşmamak gerekti. Herkes bu olağanüstü fizikle erkek fatmalığı bağdaştıramazdı şüphesiz.

SondraBeth öbür çizmesini de çıkardı. "Sen bana bakma. PP o kadar da boktan bir herif değildir. LA'dekilerin çoğu kadar değil en azından. Kaliteli işler yapmaya çalışır. Sabah uyanıp hiç kimseye, bugün bir vampiri oynayacaksın, demez."

Pandy güldü. "Yattınız mı, sen onu söyle ve iyi miydi?"

SondraBeth diğer çizmesini de fırlatırken homurdandı. "Onunla yatsam burada olur muydum sanıyorsun? Adam avcı. Olayın bir tek yakalama kısmıyla ilgileniyor. O yüzden gelmeyecektim. Ama sonra Monica'yla ilgili olduğunu duyunca..." Birden ayağa fırlayıp içeri koştu ve eski püskü bir Monica kitabıyla geri döndü. "Arkadaşım, Allie'ye seninle tanışacağımı söylediğimde kafayı yedi. Sırf senin kitabını almak için çekimden çıkıp onca yol tepti. Bu kitabı imzalatmazsan yüzüne bakmam dedi."

"Korkma, aranız bozulmayacak." Pandy kitabı almak için elini uzattı. "Tabii imzalarım."

"Kahretsin," dedi SondraBeth boş sigara kutusunu sallayarak. "Sigaram bitti."

"Mutfakta açılmamış bir paket var." Kitabın sayfalarını karıştırdı. Birçoğunun köşesi kıvrılmış, paragrafların altı çizilmişti. Dönüp kafasını buzdolabının için sokan SondraBeth'e baktı.

"Arkadaşının adı neydi?" diye seslendi.

SondraBeth dolabın kapağını kapadı. "Ah, boş ver. İmzala yeter."

Pandy kitabın onun olduğunu tahmin ederek gülümsedi. "Tamam."

SondraBeth iki sigara yakmıştı. Birini Pandy'ye verdi.

"Beni nasıl oynardın, söylesene," dedi Pandy dirseğine yaslanıp sigarayı ağzına götürürken. Kendini Spielberg olarak hayal edip bir nefes çekti.

"Seni mi? PJ Wallis seni mi diyorsun, Monica seni mi?"

Pandy dumanı üfledi. "Bilmem."

"Sen kolaysın," dedi SondraBeth ayağa kalkarak. Başını öne doğru uzatıp Pandy'nin uzun saatlerini bilgisayar başında geçirmekten kaynaklanan kamburunu taklit etti. "Bana bak, PJ," dedi sigarasını sallayarak. Sesi Pandy'ninkinin aynısı olmasa da, çok benziyordu. "Senden de, Hollywood zırvalıklarından da bıktım usandım anlıyor musun? Bundan sonra bütün sorumluluğu ben üstleniyorum. Monica'yı SondraBeth Schnowzer oynayacak, o kadar."

Ve rolünü ayağını yere vurarak pekiştirdi.

"Ayyy!" Pandy elleriyle yüzünü kapatıp inledi. "Gerçekten böyle miyim?"

SondraBeth ayaklarını altına toplayarak oturdu. "En önemlisi duruştur. Gerisi yalan," dedi sağ kolunu bir kanat gibi çırparak.

"Ya Monica? Onu nasıl oynardın?"

SondraBeth birden başını kaldırdı ve işte oradaydı. O gülümseme. Size hayatınızın bütün sıkıntılarını unutturuveren o

sırıtış. Bu mutlu ve güzel yaratığa dönüşmek ya da en azından onunla olmak istemenizi sağlayan tatlı gülücük.

"Bomba bir fikrim var," dedi SondraBeth coşkuyla masaya vurarak. "Hadi, parti yapalım."

Sonra ikisi, sanki odada onlardan başka yüzlerce insan varmış gibi eğlenmeye başladı.

Bir noktada dayanamayıp otelden çıktılar. Pandy yarım blok ötedeki Liquor Locker'ı işaret ettiğinde SondraBeth kurallara aykırı bir U dönüşü yaparken az kalsın arabayı çarpıyordu. Deli gibi kıkırdayarak Chateau'ya döndüler ve bagajı açıp da aldıkları içkileri görünce daha da yüksek sesle kıkırdamaya başladılar. Sonunda bu kadar alkolü kendi başlarına tüketemeyeceklerini düşünüp LA'deki bütün tanıdıklarını çağırmaya karar verdiler.

Pandy'nin Los Angeles'taki çevresinin çoğunluğunu New York'tan taşınanlar oluşturuyordu. Komedyenler için çalışan yazarlar, Los Angeles'ta kendilerine yer edinmeye çalışan seksi magazin kızları ve New York'u kim takar havalarında, ayyaş ve bezgin edebiyatçılar. Partiye hepsi geldi. SondraBeth'in davetlileri ise, yeni yeni keşfedilen iki oyuncu arkadaşı, genç ve yakışıklı bir yönetmen, motosikletiyle süite dalmakta sakınca görmeyen bir müzisyen, çok uzun boylu bir travesti ve yine bir sürü mankenle oyuncuydu. Bir süre sonra parti iyice zıvanadan çıktı. Daireye oluk oluk insan akıyordu. Otelde kalan gösteri dünyasından tipler, tesadüfen Los Angeles'ta olan birkaç New York'lu ahbap ve partiyi duyup gelen bir sürü stüdyo yetkilisi.

Pandy bir ara SondraBeth'in peşinde PP'yle yanına geldiğini hatırlıyordu. "Al sana, Pandy," demişti. Sonra arkasındaki ada-

ma bir göz atıp Pandy'nin kulağına, "Beni sen sandı," diye fısıldamıştı.

Pandy ertesi sabah uyandığında perişandı. Lensleri gözlerine yapışmıştı. Öyle ki, tekrar görebilmesi için yarım şişe lens suyunu suratına boşaltması gerekti. Sonra etrafına bakındı. Yatak olduğu gibi duruyordu. Bir an rahatladı, sonra sinir oldu. Kimse onu yatağa atmaya çalışmamıştı. Ardından odada zonklayan tren gürültüsünün kendi kafasının içinden geldiğini fark etti.

Tren nihayet geçip gittiğinde başını salladı ve alt kattan gelen hafif müzik sesini duydu. O sırada kapı çaldı ve biri, "Kim yumurta istedi?" diye seslendi.

Pandy banyodan bir bornoz alıp temkinli adımlarla merdivenlerden indi.

"Selam," dedi SondraBeth mutfaktan çıkarken. "Yumurtan geldi. Herhâlde dün geceden söyledin."

Pandy gördüklerini anlamlandırmaya çalışarak ona boş boş baktı. SondraBeth onun elbiselerinden birini giymişti, ki bu çok tuhaftı, çünkü ondan en az iki beden büyüktü. Yine de, her nasılsa Pandy'nin en değerli elbisesine sığmayı başarmıştı. Pandy onu yalnızca on kadının davet edildiği bir numune satışından almıştı. O kadar özeldi yani. SondraBeth'in iri göğüsleri ipek kumaşın dikişlerini zorluyordu.

"Burada kalmama bozulmadın umarım," dedi ışıltılı bir gülümsemeyle. "Çok içmişim. Şu odada sızıp kalmışım. Ne partiydi ama!"

"Evet," dedi Pandy. Gözü hâlâ elbisedeydi.

"Kahve?" SondraBeth üst raftaki fincanlara uzandı. Pandy elbisenin yırtılacağından korkarak koşup kendine bir fincan aldı.

SondraBeth ona kahve koyduktan sonra koluna girip onu heyecanla oturma odasına götürdü. "Manyak bir şey görmek ister misin?" Kanepeyi işaret etti. "Şuna bak!"

Pandy elbiseyi filan unuttu.

Genç bir adam yüzükoyun kanepeye serilmişti. Üst tarafı çıplaktı ve kumral saçlarının güneşten sararan uçları bronz omuzlarına dökülmüştü. Pandy keskin bir nefes aldı.

"Doug Stone," diye kıkırdadı SondraBeth. "Soyadma yakışır taşlıkta, hım?"

Pandy kanepeye bir adım yaklaştı. "Cidden acayipmiş," dedi özlemle iç çekerek.

SondraBeth hayretle başını yana eğdi. "Sanki ilk kez görüyor. Dün gece bol bol bakmadın mı?"

"Baktım mı?"

"Bir saat takıldınız yahu. Hatırlamıyor musun yoksa?"

Pandy kaşlarını çattı. "Hayır."

"İnsan bunu nasıl unutur? Gerçi daha iyi. Muhtemelen o da hatırlamıyordur."

"İçimi rahatlattın, sağ ol," diye homurdandı Pandy. Doug Stone'a bir bakış daha fırlatıp kulağını kaşıdı. "Oda servisi ceset taşımada deneyimli midir acaba?"

SondraBeth güldü. "Ben olsam kat hizmetçisini çağırırdım."

Ertesi sabah, SondraBeth stüdyodan birkaç kişinin de hazır bulunduğu okuma provasına katıldı. PP'yle Roger da oradaydı.

Pandy provaya gitmedi. SondraBeth adına fazlasıyla heyecanlıydı ama utancı daha ağır basıyordu. Dün bütün gün, akşamdan kalmalığını üzerinden atamamıştı. Onun dışında herkesin

haklı çıkmasından korkuyordu. SondraBeth rolü başaramayacak, PP vaktini boşa harcadığı için ona kızacak ve SondraBeth yıkılacaktı. Sonra Pandy rolü alamadığını öğrenen oyuncuların yüzündeki umutsuzluğa onda da tanık olacak, SondraBeth'i kapıya kadar geçirmek zorunda kalacak, vedalaşacaklar ve bir daha hiç görüşmeyeceklerdi.

Önceki gün, kat görevlilerinin odayı temizlemesi tam dört saat sürmüştü. Doug Stone kahvaltıya kalmakta ısrar edip üç kişilik yemek sipariş etmişti. SondraBeth okuma provası için elbisesini ödünç alabilir mi diye sormuş, Pandy provaya gelmemek için bir mazeret üreteyim derken iyice komik duruma düşmüştü. Gören de bir porno filmin setine yanlışlıkla girdiğini filan sanırdı. O kadar paniklemişti.

Velhasıl provaya katılmamıştı işte. Yok, sinirleri dayanmayacaktı buna.

Saat üçte, telefonu çaldı. Roger arıyordu. SondraBeth beğenilmişti ve PP birazdan onu arayacaktı. "Şahaneydi," dedi Roger. "Resmen Monica'ydı. Ya da PJ Wallis mi desem? Çok acayipti. Tıpkı senin gibiydi."

İki uzun dakika sonra telefon tekrar çaldı.

"PJ Wallis? Bay PP'yi bağlıyorum," diye mırıldandı bir kız ve PP'nin sesi duyuldu.

"Tebrikler," dedi çabucak. Acelesi var gibiydi. "Yarın sen, ben ve SondraBeth öğle yemeği yiyelim. Jessica, bir yer ayarlayıp herkese bildir," dedi asistanına.

Pandy telefonu kapadığında zaferle dizlerinin üzerine çöktü. Kazanmıştı.

O ve SondraBeth, Hotel Bel-Air'in terasındaki pembe-beyaz çizgili tentelerin altında medeni bir yemek yedi. Pandy kuğuların güzelliğini övdü ve herkes birer yetişkin gibi davrandı. Pandy kendine yalnızca bir kadeh şampanya izni verdi. SondraBeth hiç içmedi.

Bir ay sonra, SondraBeth Schnowzer, New York'a taşındığında, Pandy nihayet ete kemiğe bürünen Monica'sına sevgiyle kucak açtı.

5

O İLK YAZ, PANDY'LE SONDRABETH YAPIŞIK İKİZLER GİBİ gezdi. *Monica*'nın çekim hazırlıkları tam gaz sürüyordu. Pandy'ye mekânlar, kostümler ve daha önce hiç düşünmediği bir sürü konuda akıl danışılıyordu. Ama asıl görevi SondraBeth'e kendisi ve dolayısıyla Monica olma yolunda tüyolar vermekti.

Bununla birlikte, dönüşüm de başladı. Pandy'nin saç stilisti SondraBeth'in saçlarını tıpkı onunkine benzetti. Pandy'nin takılarının aynılarından alındı ve SondraBeth'ten Pandy'nin ayakkabılarıyla yürümeyi öğrenmesi istendi.

Pandy ve Monica en çok pembe şampanya sevdiği için SondraBeth'in de favori içkisi oydu artık. Kız, Pandy'nin sosyal hayatına balıklama dalmıştı resmen. Pandy nereye gitse, SondraBeth'i de yanında götürüyordu. Hemen her gece Joules'a gidiliyor, bütün etkinliklere birlikte katılıyorlardı. SondraBeth, Bridgehampton'da hevesle çimenlerin üzerinde tepinip yakışıklı polo oyuncularıyla hoşbeş ediyordu.

SondraBeth genel anlamda son derece eğlenceli ve uyumluydu. Ne giyeceği ve ne takacağı konusunda daima Pandy'ye akıl danışıyor, onun hangi davette kiminle tanışıp konuşacağı hakkında anlattıklarını büyük bir ilgiyle dinliyordu.

Ne var ki, SondraBeth o zamanlar, Pandy'nin aksine, uzun süre Monica olarak kalma niyetinde değildi.

Serbest zamanlarında, "Ben taşra kızıyım," deyip makyajını sabunla temizliyor ve çuval gibi kıyafetlerle geziyordu. "Köy baytarının inek kıçından buzağı çıkarmasına yardım ederek büyüdüm. Bütün olayı biliyorum kardeş ve inan bana, hiç hoş değildir." Sonra gevrek bir gülümsemeyle Pandy'ye bakıp *Oz Büyücüsü*'ndeki iyi cadı Glinda'mnkini andıran bir sesle "Gerçek hayatta işler Monica diyarındaki gibi yürümez, bebeğim," diyordu.

Pandy dayanamayıp gülüyordu, çünkü SondraBeth çok da haksız sayılmazdı. Onların çakıl taşlı yolları yoktu. New York'un görkemli hayatını gözler önüne seren, kilometrelerce uzunlukta kaldırımları vardı.

Pandy çiftlik geçmişi dışında, yeni Monica hakkında birkaç şey daha öğrenmişti. İşin tuhafı, bunlar asıl Monica'nın asla tecrübe edemeyeceği deneyimlerdi.

SondraBeth bir eroin bağımlısıyla çıkmıştı mesela. Son sevgilisi oydu. Tanınmış bir aktördü ve ciddi anlamda sorunlu biriydi.

"Hayatımın aşkını bulduğumu sandım," dedi bir gün. "Meğer eroini benden daha çok seviyormuş. Bir torba malla rekabet edememek ne boktan bir his bilemezsin."

Pandy gülünce SondraBeth cesaretlenip anlatmaya devam etti. "*Seni seviyorum, bebeğim, ama pamuğu daha çok seviyorum*, diyordu. Eroine pamuk derdi nedense. Öğrendikten sonra bile onu terk edemedim. Ne aptalmışım. Ama menajerim beni uyardı. *Onunla bütün bağlantını keseceksin*, dedi."

Omzunu silkti. SondraBeth asla sistemin kölesi olmadığını söylüyordu, ama menajerinin sözünden hiç çıkmıyordu. "Los Angeles'tan bir süre uzaklaşmamı önerdi. *New York'ta çalış*, diyordu. Monica'yı oynamayı onun için bu kadar istedim."

"Sebebin ben olduğumu sanıyordum," dedi Pandy. Biraz alınmıştı doğrusu.

SondraBeth hemen çark etti. "Asıl sebep sensin tabii!" diye bağırdı kolunu Pandy'nin omzuna atarak. "Sanki bilmiyorsun, Peege. Monica bizim olayımız. Senin ve benim. Aptal bir herifin değil."

Pandy güldü, çünkü SondraBeth her ne kadar erkeklere aldırmıyormuş gibi görünse de, onların gözlerini kamaştırdığının farkındaydı.

Pandy güzel kadınların erkeklerin nasıl başını döndürdüğüne pek çok kereler bizzat şahit olmuştu. Bu güzel kadınlardan bazıları en yakın arkadaşlarıydı. En zeki ve kültürlü erkekler bile muhteşem bir kadının karşısında sadece en temel içgüdüleriyle hareket edebiliyordu. Ama SondraBeth'te güzellikten öte bir baştan çıkarıcılık vardı. Fiziksel kusursuzluğuna müthiş bir karizma eşlik ediyordu çünkü. Son derece doğal bir şekilde karşısındakiyle flört ederken aynı zamanda da, onun erkek arkadaşlarından biri kadar rahat davranabiliyordu. Pandy bunu bir çeşit hayatta kalma içgüdüsüne bağlıyordu. Ne de olsa, onun aksine, SondraBeth'in kariyeri PP gibi adamların elindeydi.

"Erkeklere ne gerek var?" diyordu yine de. "Onlarsız daha çok eğleniyoruz."

Pandy bunda hemfikirdi. Eğleniyorlardı gerçekten de. Yakında bunun bazılarına biraz *fazla* geldiğini öğrenecekti.

"Hu-hu." Temmuz sonunda, cehennem gibi sıcak bir perşembe öğleden sonrasıydı. SondraBeth'in telefondaki boğuk sesi Pandy'nin sırtına bir ürperti yayılmasına sebep oldu. "Ne yapıyorsun, tatlım?"

"Acayip baydım," dedi Pandy kıkırdayarak.

"Ben de. Birkaç günlüğüne şehirden kaçsak mı diyorum."

"Neyle?" diye sordu Pandy. "Birinin limuzinini mi araklıadın?"

"Ay, nereden anladın?" Birlikte o kadar çok vakit geçiriyorlardı ki, artık iyice geyiğe sarmışlardı. "Birazdan sendeyim."

"Okey."

"Çüz."

Yarım saat sonra, Pandy'nin apartmanın önünde biri *dat dat* kornaya bastı. Pandy pencereden sarktığında SondraBeth'in küçük, siyah bir arabadan ona el salladığını gördü.

Çantasını kaptığı gibi aşağı koştu.

"Nereden çıktı bu?" diye sordu son model arabayı hayretle süzerek. Yalnızca bir Volkswagen Jetta'ydı, ama henüz kendine ait bir arabası olmayan Pandy'ye bir Bentley gibi görünmüştü.

"Senin mi yoksa? Nasıl aldın?"

SondraBeth başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürttü. "Peşin parayla. Elli Yedinci Sokak'taki bir galeride görünce niyeti bozdum. Sağ ol, fıstık. Hepsi senin sayende. İlk çekimi aldım bile."

"Güle güle kullan."

"Atla." SondraBeth uzanıp yolcu kapısını açtı. "Yeni araba kokusunu içine çek," dedi dikiz aynasını düzeltirken.

"Nereye gidiyoruz?"

"Hamptons'dan sıkıldım. Magazinci kaynıyor. Plajda bile rahat yok. Martha's Vineyard'a ne dersin?"

"Martha's Vineyard mı?" diye bağırdı Pandy. "Ama feribota kadar beş saatlik yol var."

"Ne olmuş yani?"

"Beş saat bir arabada tıkılı mı kalacağız?"

"O da bir şey mi? Montana'da beş saatte anca süpermarkete gidiyorduk." SondraBeth arabayı bir otobüsle kamyonetin arasından ustaca geçirdi. "Hem bir süre beraber görünmesek iyi olur."

"Benden ayrılıyor musun?" diye kıkırdadı Pandy.

"Nerdeee?" SondraBeth arka koltuğa uzanıp Pandy'nin kucağına bir *New York Post* fırlattı. Köşesinde Pandy'nin bir mikrofona bağırırken çekilmiş bulanık bir fotoğrafı vardı. Üstünde *Pandabeth'in Yeni Numarası* yazıyordu.

Pandy ön sayfaya çıktığına sevinmişti. "Eee, ne var bunda?"

"Haberi oku," dedi SondraBeth uğursuz bir sesle. "Kesin PP yaptı."

"PP mi?" Pandy hemen altıncı sayfadaki haberi açtı.

"Pandabeth olarak da anılan çılgın ikili, salı gecesi Joules'da *I Kissed a Girl*'ü kendilerine göre yorumlayarak yine olay yarattı," diye okudu yüksek sesle. Sonra hikâyenin devamına göz atıp ruhsuzca güldü ve gazeteyi arka koltuğa fırlattı. "Boş versene. Saçmalamışlar."

"Saçma tabii, ama..."

SondraBeth kaşlarını çattı.

"Ne?"

SondraBeth omzunu silkti. "Menajerim aradı. PP medyada bu kadar görünmeni doğru bulmuyormuş. İyi bir imaj yaratmıyormuşsun."

Pandy sinirli bir kahkaha attı. "Ben mi? Ya sen?"

"Ben senin kadar ünlü değilim, Peege. Hemen parlama." Işığa aldırmadan karşıya geçmeye çalışan birine korna çaldı. "Beni de haşladı."

"Ne konuda?"

"Aman. Yine şu kleptoman muhabbeti işte."

"Hım." Pandy arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. SondraBeth'in kendisine ait olmayan şeyleri almak gibi bir âdeti olduğunu biliyordu.

"Hadi ama. Bunu büyütmeyeceksin, değil mi? Tamam, kostüm departmanından birkaç şey ödünç aldığımı kabul ediyorum. Ne yapayım? Herkes iyi giyinmemi bekliyor ama bu kızın parası var mı diye düşünen yok. Ayrıca evet, onları geri verdiğimde eskisi gibi değillerdi. Ama o da benim suçum değil. İkide bir düşmeye bayılıyor muyum sanıyorsun? Daha önce lanet bir kaldırımda iki metre topukla yürümek zorunda kalmamıştım hiç." Yolcu almak için aniden önlerine kıran taksiye çarpmaktan son anda kurtuldular.

"PP'nin canı cehenneme," dedi Pandy torpidoya bir şaplak atarak. "Pipi adında bir adam bize akıl öğretmeye kalkışıyor. Olacak iş değil!"

Kıyıya inerken yol boyunca güldüler. Kızarmış yengeç yiyip Bloody Mary içmek için mola verdiler ve yanlarından geçen arabaların sürücülerine *bok kafa*, *denyo* ve *hödük* gibi hakaretler yağdırarak eğlendiler. Hız cezası yemeleri bile neşelerini bozamadı.

Feribota sarhoş bindiler. İnerken daha da sarhoşlardı. Feribotta SondraBeth, Pandy'yi kadınlar tuvaletindeki leş kokulu kabinlerden birine soktu. Sütyeninin altından küçük bir paket kokain çıkardı. "Dün gece Joules'tan çaldım," dedi paketi Pandy'ye vererek. Sonra da eline bir anahtar tutuşturup Batının Kötü Cadısı'nı taklit ederek "Eriyor... eriyor," diye tısladı.

"O senin sıcaklığından," dedi Pandy anahtarı toza daldırıp bir fırt çekerek. "Çooooook ateşlisin!"

"Bilmez miyim?"

Salondaki turistlerin arasına döndüklerinde kafaları bir dünyaydı. İlk kez Los Angeles, New York ekseninden çıkıyorlardı ve Pandy, SondraBeth'in bilmediği bir yönünü daha keşfetti. Yabancılarla şaşırtacak kadar çabuk yakınlaşabiliyordu. Salonun ön kısmındaki barda bu yeteneğini açıkça sergiledi.

Bir tabureye oturup "Selam," dedi barmene. "Adın ne senin?"

Adam şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. "Efendim?"

"Ben, SondraBeth," dedi barın üzerine eğilerek. "Bu da, PJ Wallis," diye ekledi keyifle.

Buruşuk suratlı, yaşlı barmenin bir sarhoş turiste daha tahammülü yok gibiydi. SondraBeth'i dikkatle süzdükten sonra birden sırıtınca yüzündeki çizgilere milyonlarcası daha eklendi.

"Yapma yahu," dedi Pandy'ye çabucak göz atıp tekrar SondraBeth'e bakarak.

"PJ Wallis," diye tekrarladı SondraBeth. Barmen soru sorarcasına başını yana eğince, "Çok ünlü," diye fısıldadı.

Pandy'nin müdahale etmesine fırsat kalmadan SondraBeth barmene ve tamamı erkeklerden oluşan birkaç yolcuya Pandy'nin

onu LA'deki bir kuaför salonunda *keşfediş* öyküsünü anlatmaya başladı. Orada mankenlik yaparken birdenbire kendini New York'ta *Monica* filminin başrolünde buluvermişti.

Edgartown Körfezi'ndeki büyük hanlardan birinin son odasını tuttular.

İlk geceyi odada geçirdiler. Meraklı, ama bir o kadar da eğlenceli otel çalışanlarına yabanmersinli votka sipariş edip kocaman yatağa yayıldılar. Fonda televizyonun gürültüsüyle, tuvaletteki paketin geri kalanını bitirip SondraBeth'in bavuluna sakladığı diğer pakete geçtiler.

"Sana Tavuk Çiftliği maceramı anlatmış mıydım?" diye sordu SondraBeth.

"Hayır," dedi Pandy gülerek. SondraBeth'in saçmaladığını sanmıştı.

"Ciddiyim. Ama kimseye anlatmak yok. Kariyerim mahvolur."

"Söz," dedi Pandy.

"Pekâlâ." SondraBeth derin bir nefes alıp yataktan kalktı ve perdeyi açtı. Oda arka sokaktaki çöp kutularına bakıyordu. Ondan tercih edilmemişti besbelli. "Hani sana bir sığır çiftliğinde büyüdüğümü söylemiştim ya? On altı yaşında oradan kaçtım."

"Hadi ya?" dedi Pandy hayretle. Evden kaçan biriyle ilk kez karşılaşıyordu.

"Mecbur kaldım," dedi komodinin cilalı yüzeyine biraz daha kokain dökerken. "Memelerim çıkmaya başlayınca işçilerin elleri kolları rahat durmamaya başladı." Komodinin üzerindeki toza baktı ama sonra bir sigara yaktı. "Babam kılını bile kıpırdatma-

dı. Hep erkek çocuk istermiş zaten. Annem desen..." Sigarasını yakmak için duraksadı. "O da göz yumdu işte." Sigaradan derin bir nefes alıp Pandy'ye verdi. "Bir gün kafayı kırıp kaçtım. Bir yer duymuştum. Benim gibilere yardım ediyorlardı ama İsa'yla bozmuşlardı. Baktım başka yolu yok, Küçük Tavuk Çiftliği diye bir striptiz kulübünde işe girdim."

"Ne? Evden kaçıp striptizci mi oldun?"

SondraBeth komodinin üzerinde ince bir çizgi hâlinde duran kokaine baktı. "Günaydın. Evden kaçan kızlara ne olduğunu sanıyordun, cicim? Striptizcilik yine en iyisi."

"Oha." Pandy öğrendiklerini sindirmeye çalışarak pipete uzandı. "Kusura bakma," dedi burun deliklerinin altındaki yapışkan tortuyu silerek.

"Kolay para kazanmanın en garanti yolu," dedi SondraBeth başka bir çizginin üzerine eğilirken. "Hem hayat tecrübesi de kazandım. Erkeklerin ne kadar salak olduğunu fark ettim. Hayvanlardan beterler. Çoğu hayvan birbirine daha düzgün davranır. Erkeklerin kadınlara gram saygısı yok. Ama bana ne? Dünyanın düzenini ben mi değiştireceğim? Şanslıydım da ha. Herifin teki bana mankenlik yapabileceğimi söyledi. Yaşamak için vücudumu satmam gerekseydi onu da yapardım." Pipeti Pandy'ye uzatırken kaşlarını çatmıştı.

Pandy birden anladı. SondraBeth de hayata karşı öfkeliydi.

"Boktan dünya," dedi.

SondraBeth omzunu silkti. "Aman. Hayatta kaldım ya, sen ona bak. Hikâyemi öğrendin işte. Seninki ne?"

"Benimki mi?" Pandy güldü. "Berbat bir ergendim. Kız kardeşimle ikimiz okulun en mal kızlarıydık."

"Sen mi?" SondraBeth başını iki yana salladı. "Hayatta inanmam."

"Yok ya. Süper ezik tiplerdik. On altı yaşına kadar sinemaya bile gitmedim. Bütün filmlerin televizyondaki siyah beyaz filmler gibi olduğunu sanıyordum."

"Yuh. Nerede oturuyordunuz?"

"Connecticut." Hırçın bir tavırla gülümsedi. "Dünyanın en küçük kasabasında. Adı şeydi..." Bir an duraksadı. "Wallis."

SondraBeth'in gözleri yuvalarından uğradı.

"Hadi canım. Bütün kasaba bizimdi deme."

Pandy *boş ver* dercesine elini salladı.

"Kasaba denemez aslında. Daha çok köy gibi bir yer işte. 1700'lerin başında büyük-büyük-büyük bir şeyim kurmuş. Sonra nesillerce orada yaşamaya devam etmişiz."

"Ya ailen?"

"Annemle babam ben yirmi yaşındayken trafik kazasında öldü. Yetim sayılırım."

"Kardeşin?"

Pandy duraksadı. SondraBeth hayatının en büyük sırrını açıklamıştı. O da ilk kez birine açılmak istedi.

Ama bu onun sırrı değildi ki.

"Amsterdam'da yaşıyor," dedi çabucak. "Uzun zamandır görüşmedik."

"Uyuşturucunun serbest olması dışında bir insan neden Amsterdam'da yaşar ki?"

"Bilmem. Şehri seviyor herhâlde."

Pandy sesindeki üzüntüyü gizleyememişti.

"Vah, zavallı Peege!" diye bağırdı SondraBeth.

Yataktaki Pandy'ye doğru emekleyip onu kendine çekti ve şefkatle sırtını sıvazladı. "Üzülme. Bundan sonra kardeşin benim."

Öyle de oldu. En azından bir süre için. Ama SondraBeth'in bilmediği, kardeşliğin bile sonsuza dek sürmediğiydi.

6

PANDY ŞİMDİ GEÇMİŞE DÖNÜP BAKTIĞINDA BUNU NASIL TAHmin edemediğine şaşıyordu. SondraBeth'le bu kadar yakınlaşmasının tehlikeli olduğunu görmeliydi. *Monica*'nın başarısının onları eninde sonunda ayıracağını bilmeliydi. Ama arkadaşlıklarını bir erkeğin bitireceğini hayatta düşünemezdi. Bu erkek, Doug Stone'du ve ilişkilerine zehirli bir ok gibi saplandı.

Pandy bu konuda da kendini suçluyordu. Doug'ın ne olduğu baştan belliydi.

Ama iş aşka geldi mi, umut mantıktan üstün geliyordu.

SondraBeth'in, Pandy'yle Doug'ın sarhoşken yiyiştiğini iddia ettiği o çılgın partinin üzerinden üç yıl geçmişti. Pandy bunu hâlâ hatırlamıyordu.

O üç yıl içinde, Doug turnayı gözünden vurmuştu. *People* dergisinin onu yaşayan en seksi erkeklerden biri ilan etmesiyle *Vanity Fair*'ın kapağına çıkmıştı ve şimdi ünlü bir film yıldızıydı.

Soğuk ve rüzgârlı bir şubat günü, Pandy yeni Monica kitabının başarısını kutlarken ve ikinci Monica filmi çekim aşamasındayken Doug Stone, New York'a geldi.

Pandy o gece Joules'un en gözde ön masalarından birinde oturuyordu. Doug bir yönetmen ve çapkın bir televizyon yıldızının da içinde bulunduğu bir grupla birlikte oraya geldi. Yan masaya oturdular. Doug, Pandy'yi tanıdı ve çok geçmeden masalar birleştirildiğinde Pandy kendini onunla yan yana buldu.

Chateau'daki çılgın partiden bahsedip güldüler. Pandy onunla öpüştüğünü hatırlamadığını ama Doug'ın üç kişilik kahvaltıyı tek başına mideye indirişini hiç unutamadığını itiraf etti. "Alkol acıktırmış demek ki," dedi Doug sandalyesini onunkine biraz daha yaklaştırarak.

Pandy'nin hatırladığından bile daha yakışıklıydı.

Bütün film yıldızları gibi, ortamın bütün ışığını emip etrafına yansıtarak dayanılmaz bir çekiciliğe bürünebiliyordu. Buna rağmen, oyunculuktan önceki hayatının izlerini de taşıyordu hâlâ. Pandy onda bir lise futbol takımının haşarı ve popüler çocuğunu görebiliyordu. Hayat onu buralara getirmişti ya, belli ki bundan sonra da her şeyin rayında gideceğine inanıyordu. Rahat ve konuşkandı. Belki de karşı cins üzerindeki etkisini bildiğinden bu kadar emindi kendinden. Sıradan insanların çoğu gibi reddedilme endişesi taşımıyordu. Kusursuz fiziği sayesinde herkesin sığ bulduğu ama içten içe hemen her gün başa çıkmak zorunda kaldığı beğenilmeme korkusundan çok uzaktı.

Hemen yakınlaşmışlardı. Pandy, Doug'ın numaralarını yutacak kadar saf değildi. Onun, ilgisini çeken her kadınla çabucak kaynaştığından emindi. Ama şu kaderin işine bakın ki, o gece müthiş bir fırtına kopup da hepsi kulüpte mahsur kalınca bazı dürtüler mantığın önüne geçti. Joules kapıları kilitleyip müziğin

sesini daha da açtı. Ortam bir kokain partisine dönüştü. Sonraki yirmi dört saat içinde bir ara Doug onunla eve geldi. Kafası güzel olmasına rağmen, gerçek olamayacak kadar büyük bir tutku ve ustalıkla sevişiyordu. Pandy bunun bir seferlik bir şey olduğunu düşündü. Kimse böyle bir performansı kolay kolay devam ettiremezdi.

Ama Doug onu haksız çıkardı. Sonraki on gün Pandy'nin Monica'dan kazandıklarıyla aldığı Mercer Sokağı'ndaki yeni çatı katında takıldılar. Dairede doğru düzgün mobilya olmamasını bile dert etmediler. İçtiler, akla gelebilecek her şekilde seviştiler, dışarıdan yemek söyleyip dandik filmler izlediler ve yine seviştiler.

Açıkçası pek konuşmuyorlardı. Pandy kendine sürekli bunun basit bir seks ilişkisinden ibaret olduğunu söylüyordu. Ne var ki, tıpkı daha öncekiler gibi, kendine yaptığı telkinler pek bir işe yaramadı. Yine romantik hayalleri galip geldi. Ve böylece, tüm o peri masallarına göre aşk gibi görünen, kokan ve hissettiren hiçbir şeye hayır diyemeden Doug'a abayı yaktı. Hani kadınlar bir paket çikolatadan sadece bir ısırık alıp bırakacağım diye kendilerini kandırır ya? İşte Pandy'nin durumu da tıpkı öyleydi.

Pandy bir ısırık planını hiçbir zaman uygulayamamıştı zaten. Daha duygularını tartmaya bile fırsat bulamadan, kadınların âşık oldukları adamın ağzından çıkan her sözü süper zekice bulduğu o keyifli budalalığa sürüklenivermişti bile.

Dedik ya, tıpkı çikolata gibiydi.

Ya da daha kötüsü, SondraBeth'in eski sevgilisinin *pamuğu* gibi.

Sonra birden o masalsı on gün bitiverdi. Doug bir aksiyon-macera filminin çekimleri için Yugoslavya'ya gidecekti. Nihayet programına bakmak aklına geldiğinde zaten bir gün gecikmişti.

Olan olmuştu. Doug battı balık yan gider mantığıyla iki üç gün daha gecikebileceğini söylüyordu.

Aslında saçmaydı tabii ama Pandy kalmasını o kadar çok istiyordu ki, bu düşünce tarzını göklere çıkarıyordu.

Üzerlerinde yaklaşan ayrılıklarının sıkıntısıyla, Doug şehirden ayrılmadan SondraBeth Schnowzer'la görüşmeye karar verdiler.

İlk Monica filminin başarısından sonra, SondraBeth'in başını kaşıyacak vakti kalmamıştı. Sabahın yedisinde Los Angeles'a uçup arka arkaya birkaç televizyon şovuna katıldıktan sonra gece New York'a dönüp doğruca sete gittiği ve on saat çekim yaptığı günler oluyordu.

SondraBeth yoğun programı yüzünden Pandy ve Doug'la buluşamadı. Ama Pandy'ye her gün gönderilen rapordan onun şehirde olduğunu öğrendiler. Bütün gün sette olacaktı.

Ona bir sürpriz yapmaya karar verdiler.

Set Central Park'a, yelkenlilerin yüzdüğü gölün kıyısına kurulmuştu. Yan sokakta yarım düzine kamyon, parkın içinde daha da fazlası vardı. Yere kalın kablolar bantlanmıştı. Etrafta elli, altmış tane Monica hayranı dolanıyordu. Bazıları Monica'nın şerefine kafalarına pembe plastikten şampanya kadehli taçlar takmıştı.

Doug, Pandy'nin elini tutup sıktı. "Düşünsene, hayatım. Bütün bunları sen başardın. O kitabı sen yazdın." Pandy de

onun elini sıktı. Doug'ın onun yazarlığına hayran olduğunu biliyordu. Hayalinden hikâyeler üretebilen biri onu ciddi şekilde etkiliyordu. Yaptığı işin zorluğunu az çok bilen bir adamla birlikte olmak güzeldi doğrusu.

Yine de, mütevazılık etti. "Aslında bu bir ekip işi," dedi. "Onlarsız hiçbirini yapamazdım."

"Sen Monica'yı yazmasaydın, onlar diye bir şey olmayacaktı ki," diye ısrar etti Doug.

SondraBeth büyük, siyah bir güneşliğin altındaki *kayıt odasındaydı*. Burası yönetmen koltukları ve ekranlarla doluydu. SondraBeth üçüncü sıranın sonundaki, ulaşımı en zor iskemlelerden birine oturmuş, senaryoyu okuyordu. Pandy bir sürü insanı yerinden kaldırıp nihayet onun yanına gidebildi.

"Sürpriz!" diye bağırdı.

"A-a! Merhaba!" diye ciyakladı SondraBeth. Pandy'yi görür görmez tavrı değişmiş, gevezenin tekine dönüşmüştü. Pandy ona Çalçene Monica adını takmıştı. SondraBeth hiç bitmeyen bir kokteyl partideymiş gibi yeni ve moda olan her şeyden sonsuza dek bahsedebilirdi. Pandy bazen onun kendisini taklit ettiğini düşünüyordu. O da çevresinde tam bir sosyal böcek olarak bilinirdi.

"Acayip özledim," dedi SondraBeth ona sarılırken. Sonra Pandy'nin kafasının tepesinden Doug'ı gördü ve bir anlık Monica şaşalamasından sonra kollarını açarak ona koştu.

"Doug!"

"Selam, tatlım!" dedi Doug gülerek.

SondraBeth hâlâ onun kollarındayken zıpladı. "Ay çok şekersiniz. Söyle bakayım, Peege sana iyi bakıyor mu?"

Doug şaşkınlıkla başını yana eğdi. "Peege mi?"

"Boş ver," diye kıkırdadı SondraBeth. Onu bırakıp kolunu Pandy'nin omzuna attı. "Bu şehir Peege'den sorulur. Tabii benden de. Hayat boktansa takılma..." Pandy'ye baktı ve aynı anda bağırdılar: "Pandabeth gücü yanında!" İkisi de kahkahalara boğuldu.

Ekipten bir kız onlara dik dik bakıp sessiz olmalarını işaret etti.

"Pardon." SondraBeth parmağını dudaklarına götürüp sesini alçalttı. "Bazen feci gürültü yapıyorum. Bir keresinde Peter Pepper bizzat arayıp sesimi kısmamı söyledi."

Doug başını sallayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. "Çok düşünceliymiş."

"Monica?" Bir kadın elinde pudra fırçasıyla SondraBeth'in dibinde bitti. "Beş dakikaya başlıyoruz."

SondraBeth uysalca başını uzatıp kadının yüzünü pudralamasına izin verdi. Sıra ruja gelince de dudaklarını aralayıp gerdi. Sonra onu apar topar sahnenin çekileceği yere götürdüler.

Pandy'yle Doug yönetmen koltuklarına oturup ekranlara doğru eğildi.

Yönetmen, "Kayıt!" komutunu verdi ve SondraBeth görünmeyince, "Kestik!" diye bağırdı.

SondraBeth koşarak yanlarına geldi. Dip dibe oturan Doug'la Pandy'ye ters bir bakış fırlatıp Pandy'nin koltuğunun iki yanına tutundu.

Pandy irkilerek yerinden sıçradı. "Ne oldu?"

"Şu saçmalığa bakar mısın?" SondraBeth eline bir kitapçık tutuşturup bir cümleyi işaret etti. "Monica hiç böyle bir şey der mi yahu?"

Komik bir cümleydi ve evet, Pandy'nin söyleyebileceği bir şeydi. Ama SondraBeth'te sırıtacağı doğruydu. "Haklısın," dedi başını sallayarak.

SondraBeth kaşlarını çattı. "Karaktere uygun değil bir kere."

"E, ne yapacaksın?" diye sordu Pandy dünyada daha önemli bir mesele yokmuş gibi.

"Ne yapabilirim ki?" SondraBeth'in dramatik iç çekişini duyan biri bir komedi filmindeki uygunsuz bir cümleden çok, zavallı bir çocuğun ölümüne üzüldüğünü sanırdı. Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle bu yönetmenle daha önce de çalıştığını ve hiç memnun kalmadığım fısıldadı. Pandy detay sormadı, ama SondraBeth, "Beni hiç dinlemiyor," diye yakınmayı sürdürdü. "Belki sen konuşsan daha etkili olur."

"Ben mi? Ne diyeceğimi bile bilmem."

"Neden bilmeyeceksin canım? Sen yazar değil misin? Ne söyleyeceğini bilmek senin işin. Ayrıca seni dinlemek zorunda."

Pandy bunun doğru olmadığını biliyordu. İlk Monica filminin çekimleri başlar başlamaz, yapımcılar artık Pandy'nin fikirleriyle ilgilenmediklerini açıkça belli etmişti. Pandy bu gerçeği biraz da rahatlayarak kabullenmişti açıkçası. Sette çeşit çeşit insan vardı ve lise çocuklarına yakışacak çekişmelerden bıkıp usanmıştı. Ama SondraBeth yemyeşil gözleriyle ona öylesine acınası bir ifadeyle bakıyordu ki, Pandy bir kez daha onu koruma içgüdüsüyle dolup taştı. "Tamam. Dur bir konuşalım bakalım," dedi.

Yönetmen sanat yönetmeniyle ışığın açısını tartışıyordu. SondraBeth'in endişesini dile getirmek için uygun bir zaman gibiydi ama yönetmen Pandy'yi kıl bir gülümsemeyle süzdü.

"Hanımefendi emirlerini senin aracılığınla mı iletmeye karar verdi?"

"Ne münasebet," diye terslendi Pandy.

Yönetmen yumuşamadı. "Replik değişmeyecek ve SondraBeth bunu gayet iyi biliyor." Sonra Pandy'ye bakıp güldü. "Oyuncularla fazla tecrüben yok galiba?"

"Yeterince var."

"Ufacık çocukların bile daha mantıklı olduğunu bilirsin öyleyse," dedi yönetmen ukala bir tavırla. "Durmadan replikleri değiştirmek isterler. Bir kere tamam dedin mi bittin. O zaman her satırı değiştirmeye çalışırlar ve bütün günün mahvolur. Ha, bir de," diye ekledi, "sakın seni yönetmesine izin verme. Bunu başarabildiğini fark ederse, sana hiç saygısı kalmaz."

Pandy başını eğmekle yetindi ve çekip gitti. SondraBeth adına çok kızmıştı. O çocuk değildi ki, koskoca bir kadındı. İkisi de öyleydi.

Döndüğünde SondraBeth'i Doug'la şaşılacak kadar samimi bir sohbette buldu. Yana attığı uzun saçları Doug'la ikisini gizleyen bir perde görevi görüyordu. Doug, SondraBeth müthiş bir laf etmişçesine hevesle başını sallıyordu. Pandy bir an durakşayıp ne konuştuklarını anlamaya çalıştı. Sonra aklına buram buram kıskançlık kokan, mantıksız bir fikir geldi: *SondraBeth, Doug'ı benden çalmaya çalışıyor.*

Saniyeler sonra birbirlerinden ayrıldılar. SondraBeth merakla Pandy'ye baktı. "Ne dedi?"

Pandy suratını buruşturdu.

"Haklısın. Herif götün teki. Bütün oyuncuların çocuk gibi kaprisli olduğunu söyledi."

SondraBeth'in suratı bembeyaz kesildi. "Bunu bana neden söylüyorsun ki?" diye sordu buz gibi bir sesle. "Bir şey mi ima ediyorsun?"

"Yok canım. Ben yalnızca..." Pandy daha fazla devam edemeden Doug araya girdi.

"Sakin ol. Pandy öyle demek istemedi." SondraBeth'le göz göze geldiler ve birkaç saniyeliğine bakışları kilitlendi. Öyle ki, Pandy bir çeşit *Uzay Yolu*-vari zihin etkileşmesine girdiklerinden şüphelendi.

Birden kendini görünmez gibi hissetti.

SondraBeth gözlerini kırpıştırdı ve bir kez daha ruh hâli tamamen değişti.

"Öyle demek istemediğini biliyorum, Peege," diye mırıldandı anlayışla. "Hem sen oyunculuğun zorluklarını nereden bileceksin ki?"

"Doğru," dedi Doug, Pandy'nin eline uzanarak. "En sevdiğim yanı da bu zaten."

Pandy, Doug'a minnetle bakarken SondraBeth'in gülümsemesi yüzünde donup kaldı.

Bir set asistanı, "SondraBeth?" diye seslendi. "Seni bekliyoruz."

SondraBeth elini kulağına götürerek "Seni ararım," diye fısıldadı ve gitti.

Pandy ona bir veda öpücüğü yolladıktan sonra Doug'a döndü. "Neden kızdı anlamadım. Ona laf sokmaya filan çalışmıyordum ki."

"Boş ver," dedi Doug. "Aktrislerin sağı solu belli olmaz."

Bir yapımcının yanlarına gelmesiyle konuşmaları bölündü.

"Kim bilir ne heyecanlısın!" dedi kadın. "Monica uçtu gitti. Herkes belediye başkanının davetinden söz ediyor."

Pandy gülerek başını salladı. Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu hâlbuki.

"Koskoca belediye başkanı, Monica şerefine bir parti versin? İnanılır gibi değil!"

Pandy'nin gülümsemesi iyice sahteleşti.

"Ah, evet."

"Ne giyeceksin?"

Pandy'nin başı dönüyordu. Belediye başkanı, *Monica* için bir parti veriyordu ve o davetli değildi öyle mi?

"SondraBeth'i Chanel giydirecek," diye devam etti yapımcı, Pandy'nin içinde kopan fırtmalardan habersiz. "Seni de onlar hazırlamalı bence. Ne de olsa orijinal Monica sensin."

Pandy uysalca başını eğerken yapmacık gülümsemesi yüzüne biraz daha yayıldı.

Kadın uzaklaştığında, "Bu da neydi?" diye tısladı. "Yürü gidelim."

Doug öfkeyle caddeye çıkan Pandy'nin peşinden koştu. "Hiçbir şey anlamadım. Neler oluyor?" Pandy omzunun üzerinden bakıp tısladı. Sonra Henry'yi aradı.

"Selam," dedi Henry neşeyle.

"Belediye başkanının Monica şerefine verdiği partiyi biliyor musun?"

Henry duraksadı. "Hayır?"

"İyi. Şimdi benden duydun işte. Ve biz davetli değiliz!" Pandy'nin sesi giderek yükseliyordu.

"Neden?"

"Sen söyle," diye gürledi Pandy. "Tanrı aşkına, Henry. Bunu nasıl bilmezsin?"

"Partiler senden sorulurdu hani?"

Pandy o kadar kızgındı ki, telefonunu kulağından uzaklaştırdı ve bir an yere atıp üzerinde tepinmeyi düşündü. Sonra derin bir nefes aldı. "Neler döndüğünü araştırır mısın lütfen. Senden haber bekliyorum."

"Hey!" dedi Doug ona yetişerek. "Ne olduğunu söylemeyecek misin?"

"Hiç!" diye bağırdı Pandy. Ama sonra kendini sakinleşmeye zorladı. "Özür dilerim. Seninle bir ilgisi yok. Belediye başkanı, Monica şerefine bir parti veriyormuş ve biz davetli değiliz."

"Eee?"

Doug'ın kayıtsızlığı Pandy'yi iyice çıldırttı.

"Unut gitsin," diye yapıştırdı. Bir yandan da, dışlanışının sebebini düşünüyordu. "Monica'yı ben yarattım. Sen de demedin mi? Bensiz Monica olmazdı. Ama herkes bunu unutmuşa benziyor."

"Unuttuklarını nereden biliyorsun?"

Pandy durup ağzı beş karış açık ona baktı. Durumu kavradığında derin bir iç çekti. "Beni bilerek uzak tutuyorlar."

Doug kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Pandy yumruğunu avucuna vurdu. "Tabii ya. Çünkü artık bana ihtiyaçları kalmadığını düşünüyorlar. Onların SondraBeth Schnowzer'ı var. Muhteşem Monica!"

"Of, saçmalama hadi," dedi Doug. "İşin aslı öyle değildir eminim ki."

"Ya ne peki? Sence SondraBeth bana partiyi neden söylemedi? Böyle bir şey unutulur mu hiç? Hem o bana her şeyi anlatır."

"Bak ondan şüpheliyim," dedi Doug.

"Ne demek istiyorsun?"

Doug omzunu silkti. "SondraBeth bir oyuncu. Hiç kimseye her şeyini anlatmıyordur."

Pandy gözlerini kıstı. "Ben yönetmenle didişirken ne konuşuyordunuz?"

Doug yine omzunu silkti. "Hiç. Monica'yı. O rolü ne kadar sevdiğini anlatıyordu."

"Sever tabii," diye tıslad Pandy. Biraz yürüyüp bir tasarımcının çantalarının sergilendiği vitrinin önünde durdu.

"Ah, anladım," dedi Doug arkasından. "Sen onu kıskanıyorsun."

Pandy suratını buruşturup başını iki yana salladı.

"Senden rol çaldığını düşünüyorsun."

O sırada Pandy'nin telefonu çaldı. Henry arıyordu. Pandy telefonu açıp sokağın köşesine doğru yürüdü.

"Evet?"

"Parti film piyasasına özelmiş."

"Yani?"

"Sadece onlar için yani. Monica'nm New York'taki film endüstrisini canlandırması şerefineymiş."

"New York'a film endüstrisini Monica getirmedi!" diye bağırdı Pandy. "Ben olmasaydım..."

"Siz bir hiçtiniz, öyle mi?" diye yapıştırdı Henry. "Yeter, Pandy. Bu tavrından vazgeç. Hiç hoş değil."

Pandy telefonu Henry'nin suratına kapadı. Doug bıraktığı yerde onu bekliyordu. Ne yapacağına karar vermeye çalışır gibiydi.

Pandy telefonu çantasına atıp yanına gitti. "Henry partinin sinemacılar için olduğunu söylüyor," dedi iç çekerek.

Doug kafasını salladı.

"Bir şey demeyecek misin?"

"Bu boktan bir piyasa, tamam mı? Ortada büyük paralar dönüyor ve insanlar bir çarkın içinde kayboluyor. Çoğunun fikirleri ve hakları çalınıyor. Ellerinden gelse paranı bile vermezlerdi."

"İyi," dedi Pandy somurtarak. "Anladım."

"Ben anladığını sanmıyorum." Doug hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "İşte bu yüzden aktrislerle çıkmıyorum. Her gün aynı boktan işleri konuşmak istemiyorum. Sen yazarsın diye farklı olduğunu sanmıştım."

Pandy hayretle bir adım geriledi. Kalbi taş gibi ağırlaşmıştı.

"Özür dilerim," dedi yalvarırcasına. "Bana ne oldu bilmiyorum. Birden içime bir canavar girdi sanki."

Üzüntüsü yüzüne vurmuş olmalıydı ki, Doug birden yumuşadı. "Boş ver. Unutalım gitsin, olur mu?" dedi ona sarılarak. "Hem zaten şurada kaç günümüz kaldı ki?"

Pandy parmağını dudaklarına bastırdı. "Şşş."

Doug kolunu onun omzuna attı ve dünyanın en yaşlı çifti gibi ayaklarını sürüye sürüye Beşinci Cadde'nin aşağısına doğru yürüdüler.

Rockefeller Center'da buz pateni yapanları izlemek için durdular.

"Biz de kayalım mı?" diye sordu Doug.

"Tabii," dedi Pandy sahte bir coşkuyla.

Aşağıdaki tuhaf silüetlere baktı. Hafifçe iç çekerek ailesinin çocukken Noel ağacının altına koyduğu minik demir figürlerden ne kadar farklı olduklarını düşündü. Patenciler minyatür evlerin, kilisenin ve göl yerine geçen eski bir aynanın oluşturduğu geleneksel Noel manzarasının ayrılmaz bir parçasıydı. O *gölün* Hellenor'la ikisini nasıl büyülediğini hatırlıyordu. Ayna yüz yıllık, hatta belki daha bile eskiydi. Anneleri içinde cıva olduğunu söylemişti. Kırılırsa onları zehirleyebilirdi. Her yıl, anneleri eski aynayı özenle kutusundan çıkarıp ağacın altındaki pamuk yatağına yerleştirirken Hellenor'la nefeslerini tutup beklerlerdi.

Sonra da hepsi rahat bir nefes alırdı.

Hellenor ayna kırılırsa bir damla cıvayla diğer bütün damlaları toplayabileceklerini söylemişti. Cıvanın mıknatıs özelliği vardı çünkü. Bir damla diğer hepsini etrafında toplayabilir ve ayna yine bir bütün olurdu.

Ailesi dağılınca bir daha toparlanamamıştı ama.

Pandy korkuyla ürperdi. Hayır. SondraBeth'i de kaybedemezdi.

Doug ertesi akşam Yugoslavya'ya gitti.

Aramaya söz verdi, ama Pandy'ye, o daha kaldırımda bekleyen beyaz minibüse binerken başka birine dönüşmeye başlamış gibi geldi. Film yıldızı, Doug Stone onu şimdiden unutmuştu.

Minibüs hareket ettiğinde, Pandy, Doug'la son kez göz göze gelme ümidiyle biraz yürüdü ama yalnızca profilini görebildi. Minibüs sokağın köşesini dönerken onu bir daha hiç görmeyeceğinden emindi.

Eve geri döndü. Boş daire ona gri ve kasvetli geldi. Bir çimento havuzunda sıkışıp kalmıştı sanki.

Sonunda kendini o kadar yalnız ve çaresiz hissetti ki, ağlamaya başladı.

İki gün sonra hâlâ moralsizdi. Yine de ona kendini toplamasını söyleyen Henry'nin tavsiyesine uyup gazete almaya dışarı çıktı. Doug'la Beşinci Cadde'de el ele yürürken çekilen fotoğrafları bütün magazin sayfalarının baş köşesindeydi.

Birbirlerinin gözlerine bakarak gülümsüyorlardı.

Resimler setten çıktıklarında çekilmişti. Hâlâ mutlularken.

Birinin başlığı *Doug Stone aşkı Monica'nın yaratıcısında buldu* şeklindeydi. Diğerinde onlardan *ateşli çift* olarak söz ediliyordu.

Hiçbir gerçekliği olmayan bu tanımlar Pandy'nin kalbine bıçak gibi saplandı.

Bütün fotoğrafları tek tek inceledi ve yanlışın nerede olduğunu bulmaya çalıştı. Gerçek bambaşkayken resimler ve sözler neden farklı bir şey söylüyordu? Arada bir şeyler kaçırdığı hissinden kurtulamıyordu bir türlü.

Kaçan kendi hayatıydı belki de.

Ertesi gün, Henry'yi aradı. "Artık Monica kitapları yazmak istemiyorum," dedi cesurca. "Yeni bir şeyler denemenin vakti geldi."

Henry aptallık etmemesini söyledi ve ona Monica'nın o olmadan da sonsuza dek var olabileceğini söyledi. "Sen ölmedikçe tabii," diye ekledi gülerek. O zaman yayın hakları Hellenor'a geçerdi ve o da Amsterdam'daydı.

İki hafta daha geçti. Monica'nın çekimleri bitti ve SondraBeth, Avrupa'ya gitti. "İş için," dedi karakterine hiç uymayan bir

ketumlukla. Sonra bir ay daha geçti. Pandy ne ondan ne de Doug'dan haber aldı. Doug filmi bitirdiğinde birkaç gün New York'a uğrayacağından söz etmişti ama aramayınca Pandy onun doğruca LA'e gittiğini düşündü. Ne de olsa, onlarınki yalnızca bir yatak ilişkisiydi. Başka ne bekliyordu ki?

Sonra SondraBeth aradı.

7

SONUNDA, DİYE DÜŞÜNDÜ PANDY, ARKADAŞININ ADINI EKranda gördüğünde. Kasvetli bir pazar akşamıydı. Geleceğe dair hiçbir ümit beslemediği, bir daha iyi ya da heyecanlı hiçbir şey olmayacakmış gibi gelen o karamsar gecelerden biri.

Pandy telefonu, "Son?" diye açtı usulca.

"Peege? Benim!"

Sesi her zamanki gibi cıvıl cıvıldı.

"Neredesin sen?" diye hesap sordu Pandy sanki onsuz yaşayamazmış gibi. "Özledim."

"Ben de. Avrupa'dan döndüm. Artık bol bol görüşürüz. Sen nasılsın? Sesin keyifsiz geliyor."

"Yok ya. Şeyden..." Duraksadı. Ne diyebilirdi ki? "Biraz canım sıkkın da," dedi çabucak.

"Ben de feci sıkıldım," dedi SondraBeth. Birden enerjisi sönmüştü sanki.

"Neredesin?" diye sordu Pandy.

SondraBeth, Pandy'nin bunu bilmediğine şaşırmış gibi güldü.

"Adadayım."

Pandy kaşlarını çattı. "Ada mı? Hangi ada?"

"Aptal mısın, kızım? Magazincilerden uzakta tatil yapıyorum işte. Turks and Caicos'taki şu özel adada. Hani sana anlatmıştım ya? Eski sevgilimle ev tuttuğumuz yer."

Pandy gözlerini devirdi. "Hım."

"Buraya gelsene," dedi SondraBeth birden. Pandy arkadan dalgaların sesini duyabiliyordu.

"Ciddi misin?"

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Mart ayıydı. Hava bir açıyor, bir kapıyordu. Yakın zamanda önemli bir işi de yoktu. Karayipler'in sıcacık havasını düşününce içi ısındı. Hem SondraBeth'i görmeyi de çok istiyordu.

"Tamam. Ne zaman?"

"Hemen yarın. Uzun kalmana gerek yok. Üç, dört gün bile yeter."

"Yarın mı?" Pandy ümitsizlikle etrafına baktı. "Hayatta yetişemem."

"Boş versene," dedi SondraBeth. "Ben özel bir uçak ayarlarım."

"Şaka yapıyorsun!" dedi Pandy bağırmamak için eliyle ağzını kapayarak.

"Yooo. Gayet ciddiyim. Gitmem gerek. Asistanım iki dakikaya arayıp detayları bildirir."

SondraBeth'in yeni asistanı Molly, tam iki dakika sonra aradı.

Sonbahar yapraklarının rüzgârda hışırdamasını andıran tatlı mı tatlı bir sesle ertesi sabah dokuzda onu bir arabanın alacağını söyledi. Onu doğruca New Jersey, Teterboro'ya götürecekti. Pandy oradan özel bir jetle adaya uçacaktı. Havaalanı dâhil bü-

tün yolculuğu yalnızca üç saat sürecekti. "Öğle yemeğine burada olursun," dedi Molly.

Harika, diye düşündü Pandy yağmura bakarak.

Telefonu kapadığında yine mutlu bir insandı. *Yaşasın Monica*, diye bağırdı. Bavulunu hazırlarken şu parti konusunu gereğinden fazla büyüttüğünü düşünüyordu. Bir de aptal gibi, Henry'ye başka bir Monica kitabı yazmayacağını söylemişti. Kafayı mı yemişti? Monica hâlâ onun altın yumurtlayan tavuğuydu.

Pandy, Monica sayesinde yağmuru bile dindirip güneşi açtırabiliyorsa daha ne isterdi?

SondraBeth, Pandy'nin uçağını pistte karşıladı. Bir golf arabasından ona çılgınca el sallayarak plastik bardağındaki renkli içkiyi işaret etti. "Şerefe!" çığlığı jetin motorlarının gürültüsüne karıştı. Pandy uçaktan iner inmez eline bir bardak tutuşturdu. "Adaların en şahane romlu kokteyllerini bizim barmen yapıyor. Burada başka bir şeye ihtiyacın yok zaten."

Aniden gaza basınca araba ileri atıldı ve Pandy'nin içkisi önüne döküldü.

"Pardon!" diye bağırdı SondraBeth ve engebeli yolda hoplaya zıplaya ilerlediler.

Pandy bu gezinin Martha's Vineyard'daki çılgın hafta sonuna benzeyeceğini düşünerek güldü.

SondraBeth'in tuttuğu villa kumsaldaydı. Turkuaz rengi okyanusa ve uçsuz bucaksız ufka bakan, sessiz sakin ve olağanüstü güzellikte bir yerdi. Bir hizmetçi Pandy'nin eşyalarını Fransız balkonlu nefis bir odaya götürdü. Pandy çift kişilik, kocaman yatağa ve dev ekran televizyona keyifle baktı.

Pandy bavulunu açarken SondraBeth nefes almadan konuşuyordu. İsviçre'de bir spaya gitmiş ve acayip memnun kalmıştı. Pandy'ye de şiddetle tavsiye ediyordu. Pandy mayosunu giyip banyodan çıktığında, SondraBeth'i şekilsiz bir çimenliğin ortasındaki küçük bir yüzme havuzunun başında buldu. Gömleğini çıkarıp ipli bikinisiyle bir şezlonga serilmişti. Pandy yanındaki şezlonga uzanırken onu baştan aşağı süzüp hayretle inledi.

"Oha! Çok kilo vermişsin!"

"Hemen belli oluyor, değil mi?" dedi SondraBeth gururla.

"İncecik olmuşsun." Pandy ona kuşkuyla bakıyordu. Göbeğiyle kalçalarına bir şey mi yapmıştı acaba? Yağ aldırma operasyonu filan?

"Büyütme, Peege," dedi SondraBeth gülerek. "Birkaç santim uzun olsaydın sen de benim kadar zayıf olurdun."

"Yok artık. Ben..."

SondraBeth kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Zayıf olmam lazım, tamam mı? Yoksa Monica'yı oynayamam. Mesleğin cilvelerinden biri işte. İki kilo al, stil danışmanları tepene biner. Seçtikleri kıyafetleri değiştirmekten nefret ediyorlar. Her sabah tartılıyorum. Kilo almışsam o akşam yemek yemiyorum."

"Hadi canım! Ne saçma. Monica bu, Dickens değil ki. Belki ben birileriyle konuşabilirim."

"Kiminle?" diye sordu SondraBeth alayla sırıtarak. "PP'yle mi? Bütün bunlar onun başının altından çıkıyor çünkü. Onun da işi gücü para."

"Korkunç."

"Şov dünyası." SondraBeth karnının üzerine yuvarlanıp çenesini ellerine dayadı. Sonra başını çevirip yemyeşil gözleri-

ni Pandy'nin yüzüne dikti. "O kadar da kötü değil canım. En azından ben dert etmiyorum. Beni bilirsin, yarış atı gibiyimdir. Formda olmak ve kazanmak hoşuma gidiyor."

"Yesinler," dedi Pandy.

"Sonuçta iyi bir vücudum olduğu için özür dilemeyeceğim." Kendini ileri çekip şezlongun ucundan başını sarkıttı. "İnsanlar kadınlara kilo vermelerini söyleyip duruyor. Verdiklerinde de diğer kadınların saldırısına uğruyorlar. Haksızlık bu!"

Bir çimen kopardı. "Tüm bu kilo verme olayı kadınlara karşı kurulan bir komplo bence."

"Bıdı, bıdı, bıdı, bıdı." Pandy elini bir kuklanın ağzı gibi yapıp SondraBeth'in burnunu ısırmaya çalıştı.

SondraBeth, Pandy'nin elini bir sinek gibi kovaladı. Sonra yine sırtüstü döndü ve gözlerini bir buluta dikti.

"Ben ciddiyim, Peege. Bütün kadınlar birazcık spor yapsa ve sağlıklı beslense diyet ürünlerin hiçbirine gerek kalmazdı. O ürünlerden kim köşeyi dönüyor? Tabii ki erkekler!"

Birden doğruldu. "Aman Tanrım! Doug Stone'u anlattım mı ben sana?"

"Ne?" Pandy elindeki güneş kremini o kadar sert sıktı ki, krem bacağına püskürdü. "Yoksa onu gördün mü? Nerede? Avrupa'da mı?"

"Hayır. Ama başka biri görmüş." SondraBeth gözlerini kıstı. "Şu öbür kızı hatırlıyor musun?"

"Kimden bahsediyorsun?"

"Aman canım. Şu oyuncu kız. Hani beni oynamak isteyen? Yani Monica'yı. Sonra rolü ben kaptım."

"Lala Grinada mı?"

"Sürtük. Bak uyarmadı deme. O kız senden nefret ediyor. Taş kafa Doug, Paris'te kiminle takılmış dersin?"

"Lala Grinada'yla mı?"

"Ha şunu bileydin."

"Hadi ya?" Pandy kremi bacağına yayarak bu bilgiyi sindirmeye çalıştı. Sonra uzanıp iç çekti. Doug gerçek olamayacak kadar iyiydi zaten. "Neden aramadığı anlaşıldı," dedi. "Lala Grinada'yla takılıyormuş demek."

Dramatik bir tavırla iç geçirip kalktı. Buzdolabındaki sürahiden kendine bir kokteyl daha doldurdu.

"Ben de yapayalnız ve şişkoyum," diye seslendi mutfaktan. "Çünkü o pislik beni terk etti diye bunalıma girip arka arkaya beş gece çikolata soslu dondurma yedim. Karışık pizzaları saymıyorum bile."

"Uyuz karı!" diye bağırdı SondraBeth. "Resmen seni sırtından bıçakladı!"

"Boş versene," dedi Pandy havuz kenarına döndüğünde. "Ben asıl taş kafaya kılım. Bir daha oyuncularla çıkmayacağına yeminler ediyordu hergele!"

SondraBeth tek kaşını kaldırdı. "Yalan söylemiş işte. Göt herif." Boş bardağını Pandy'ye uzattı.

"Pislik," diye destekledi Pandy onu ve bardağı alıp mutfağa geri döndü. Doug Stone'a hakaretler yağdırmak iyi gelmişti. Hatta o kadar iyi ki, devam etti. "Sıçan beyinli godoş evladı!" diye bağırdı.

"Ha-ha! Bu kimden?"

"Joseph Heller. *Catch-22*. Kardeşimle çocukken ezberlemiştik. Olacak iş mi ya?"

SondraBeth'in bardağını doldurup sürahiye baktı. *Siktir et*, diye mırıldanıp sürahiyle birlikte havuz kıyısına döndü. "Lala Grinada'yı çok mu aramış? Kızın kafasında anca üç tel saç var. İyi bir oyuncu bile değil." Sürahiyi masaya bırakıp bardağı SondraBeth'e uzatmadan önce bir fırt aldı. "Hayır, iyi oyuncu olsa ne fark eder? Bir de aktrislere dayanamadığını söylüyordu."

SondraBeth gözlerini iri iri açtı.

"Gerçekten böyle mi dedi?"

"Seni kastetmiyordu tabii."

"Çok da umurumdaydı! Yine de... Bu işin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun. Oyunculara yüklenmek kolay tabii."

"Özür dilerim. Keşke söylemeseydim."

"Sete hiç gelmiyorsun," dedi SondraBeth. Alınmış gibiydi. "Sen Monica'nın yaratıcısısın. Sete gelmen çocuğunun beyzbol maçına gitmek gibi bir şey değil mi?"

"Ne ilgisi var? Biri iş."

SondraBeth kaşlarını çattı.

"Biliyorum, pek eğlenceli değil. Yani yapacak daha iyi şeylerin vardır mutlaka. Ama hiç gelmiyorsun. Hiç!"

"Kendimi rahat hissetmiyorum, tamam mı?"

"Neden ama?"

"O insanlar yüzünden. Herkes birbirine dokunuyor. İtiş kakış bir ortam," dedi Pandy aptal bir melodi tutturarak.

SondraBeth parmağını onun burnunun ucuna doğru salladı. "Biliyordum! Sen içten içe aktris olmak istiyorsun. Ondan sete gelmiyorsun!"

"Ne?" diye kıkırdadı Pandy.

SondraBeth bu fikre nereden kapılmıştı?

"Demin yaptığın şey. Oyunculuk yapabileceğini düşünenler böyle şeyler yapar. Anlarsın ya? Kendilerini denemek için."

"Yok canım," dedi Pandy. "Ben oldum olası yazar olmak isterdim. Yemin ederim."

Sesi kendine bile inandırıcı gelmedi. Belki de SondraBeth haklı olduğu içindi. Çocukken oyuncu olmayı düşlemişti, evet. Ama bunu kim hayal etmezdi ki?

"Kesin, kardeşinle prova da yapıyordun," dedi SondraBeth yine doğru bir tespitte bulunarak.

"Ne var bunda?"

"Hadi, bana da göster."

"Şimdi mi?"

SondraBeth etrafı işaret etti.

"Yapacak daha iyi bir işin var mı?"

Pandy kolunu kaşıdı. "Senin karşında rol yapmamı mı istiyorsun? Kukumu gösteririm daha iyi."

"Nazlanma, Peege!" diye üsteledi SondraBeth.

Pandy iç çekti. SondraBeth onu iyi tanıyordu. Ya da en azından, iş gösteriş yapmaya geldiğinde biraz cesaretlendirmeyle ne kadar ileri gidebileceğini biliyordu.

"Pekâlâ." Pandy kendine ufak bir sahne açmak için şezlongu kenara itti.

SondraBeth de doğrulup gerçek bir provadaymış gibi masanın arkasına geçti. "Şimdi, ben yazarım. Sen oyuncusun." Boğazını temizleyip önündeki hayali kâğıttan adını okudu. "Pandemonia James Wallis?"

"PJ diyebilirsiniz."

"Bugün bizim için ne hazırladın, PJ?"

SondraBeth ona sahte bir tavırla gülümsedi. Pandy'nin *Monica*'nın okuma provalarındaki hâlini taklit ediyordu belli ki.

"*Dürüst Olmanın Önemi*'nden Gwendolen'in monoloğunu," dedi Pandy.

SondraBeth çığlık çığlığa güldü. "O kokuşmuş şeyi mi? Bütün acemi çaylaklar onu seçer. Hadi, göster bakalım kendini."

Pandy ona ters bir bakış fırlattı. Derin bir nefes alıp başladı. "Bana hayran mısın? Evet, bunun farkındayım. Keşke insanların içinde duygularını daha açıkça gösterebilseydin. Sen benim için hep karşı konulmaz bir..."

"Yeter!" diye bağırdı SondraBeth. "Berbat. Biraz daha devam edersen gülme krizine gireceğim."

"Beceremeyeceğimi söylemiştim," diye mırıldandı Pandy.

SondraBeth sırıttı. "Ah, Peege. Acayip komiksin. Böyle kıvıl kıvıl!"

"O da ne demek?"

"Solucan gibisin. Elin kolun durmuyor. Oyunculuğun başlıca kuralı yerinde durabilmektir."

Pandy ertesi sabah erkenden kalktığında, SondraBeth evde yoktu. Doug Stone'la Lala Grinada sağ olsun, gözüne uyku girmemişti. Durmadan onları birlikte hayal ediyor ve Lala'nın ondan ne üstünlüğü olduğunu bulmaya çalışıyordu.

Of, Son, diye homurdandı. Bunu ona neden söylemişti ki?

SondraBeth'in nereye gittiğini düşünerek çay yaptı. Sonra bir yerlerde adanın bitki örtüsünü ve hayvanlarını anlatan bir kitap bulup onu karıştırmaya koyuldu. Güneşin doğuşundan hemen

sonra adanın bataklık koylarından birinde nadir rastlanan, gümüş renkli bir balıkçıl türü ortaya çıkıyordu.

Neden olmasın, diye düşündü mayosunu giyerken. Şu nadide balıkçılın peşine düşebilirdi pekâlâ. SondraBeth önceki gece attıkları her tequila shottan önce yapacak daha iyi bir işleri olmadığını söylememiş miydi?

Pandy kafasına kanvas bir safari şapkası geçirirken hafifçe suratını buruşturdu. Yanına bir havluyla cep telefonunu aldı ve golf arabasıyla yola koyuldu.

Hava sıcak ama insanı bunaltmayacak kadar kuruydu. Deniz kabuklarıyla kaplı yollardan geçerken güneşte parlayan beyaz bir toz bulutu havalanıyordu. Pandy adanın asıl sakinleri iguanaların ve küçük uçaklarla buraya gelen işçilerin elinden kaçan birkaç yabani tavuğun yanından geçti. Sessizlik huzur vericiydi. Yirmi birinci yüzyılda insansız bir yer bulabilmek müthiş bir lükstü doğrusu.

Uçak pistinden geçip yürüyerek dolaşmaya cesaret edemeyeceği bodur fundalıklarla kaktüslerin arasına daldı. Nadide balıkçılın yaşadığı sığ koya inen yol epey kavisliydi. Pandy arabayı bırakıp küçük, kayalık bir patikadan kumsala indi. Etrafta tek tük çalılıklar vardı. İki tanesinin arasına sinip beklemeye başladı.

Birden rüzgârda dalgalanan çamaşırların çıkardığı sesi andıran keskin bir hışırtı geldi. Pandy çalılıkların arasından başını uzattığında, iki kocaman balıkçılın önündeki sığ suya konmak için alçaldığını gördü. Hemen cep telefonunu çıkarıp alelacele birkaç fotoğraf çekti. Kuşlar suya indiğinde başlarını eğerek hiç kıpırdamadan balıkların onlara yaklaşmasını beklemeye başla-

dılar. Birkaç kez avlandıktan sonra zarif bacaklarıyla kayalara doğru yürüdüler.

Pandy onları daha yakından çekmek istiyordu. Usulca çalılıkların arasından çıkıp kıyıya yaklaştı. Uygun bir açı yakaladığında uzun otların arasına yattı ve birden inledi. Balıkçıllar yalnız değildi. SondraBeth küçük koyun tam ortasında çırılçıplak dikiliyordu. Avuçlarını göğe uzatıp birbirine dayayarak ve tek ayak üzerinde dikilerek klasik bir yoga pozuna bürünmüştü. O kadar ince ve beyazdı ki, Pandy önce onu büyük ve egzotik bir kuş sanarak heyecanlandı. Az kalsın telefonunu düşürüyordu. Ama kuşların göğüsleri olmazdı.

Pandy bir süredir tuttuğu nefesini bırakıp biraz daha süründü. SondraBeth dümdüz karşıya bakmayı sürdürdü. Balıkçıllar yaklaşırken bile bir heykel gibi kıpırdamadan durdu. O kadar hareketsizdi ki, kuşlar onu bir tehlike olarak görmüyordu. Ona bakmıyorlardı bile. Pandy aralarında birkaç metre kalana kadar ilerledi.

SondraBeth'e baktığında, birden arkadaşının önceki günkü sözlerinin anlamını kavradı. Oyunculuğun temel kuralı yerinde durabilmektir demişti. Bir heykel kadar hareketsiz olmak nasıl bir histi acaba? Yabani hayvanların bile seni doğanın bir parçası olarak görebileceği kadar sabit kalabilmek?

Bir an varlığını belli etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Belli ki SondraBeth buraya yalnız kalmak için gelmişti. Sessizce gidecek ve onu gördüğünü hiç söylemeyecekti. Bu, ancak esrarıyla sıra dışılığını koruyabilecek anlardan biriydi çünkü.

Tam golf arabasına doğru emekliyordu ki, SondraBeth başını çevirip onu gördü. Pandy utançtan yerin dibine geçmişti.

Donup kaldı. SondraBeth onu görmüş müydü, yoksa yalnızca hissetmiş miydi?

"Tıpkı Margaret Mead'e benziyorsun," dedi.

Pandy doğrulurken gülüyordu. "Doğru söyle. Beni şapka mı ele verdi?"

SondraBeth pozdan çıkıp gülümsedi. "Olabilir." Hareketten ürken balıkçıllar gümüşi kanatlarını çırparak uzaklaştı.

"Ne güzeller," diye mırıldandı Pandy.

"Cidden öyleler." SondraBeth eğilip yüzüne su çarptı. Sonra saçlarını geriye atıp Pandy'ye baktı. "Gelmiyor musun? Su sıcacık."

Pandy bir an şaşaladı. "Tamam," dedi şortunu çıkararak. Ama SondraBeth başını iki yana salladı.

"Hey, yağma yok. Sen de çıplak gireceksin. Yoksa bana haksızlık olur."

Pandy duraksayıp bu teklifi düşündü. Çıplaklıktan hoşlanmazdı. Özellikle de diğer kadınların yanında soyunmaktan. Okuldayken bile soyunma odalarından nefret ederdi. Kendini sergilemekle çıplaklığa aldırmamanın arasındaki ince çizginin nerede başlayıp nerede bittiğini kestiremezdi hiç. Başkalarının yanında rahatça soyunan kadınlara imrenir ve onlar gibi olabilmek isterdi, ama vücudundaki kusurların fazlasıyla farkında olması bunu imkânsız kılardı. SondraBeth'in belli ki böyle endişeleri yoktu. Ama onunki kadar kusursuz bir vücutla neden olacaktı ki? Gerçi bu kadar zayıflamadan önce daha güzeldi ya neyse. Ayrıca bir sürü yatak sahnesi çekmişti. Herhâlde insan bir süre sonra duyarsızlaşıyordu. Tıpkı Fransa'daki o üstsüz güneşlenme meraklıları gibi.

Boş versene, diye düşündü. Bikinisinin üstünü çabucak çıkarıp altını indirdi. İki parçayı da özenle katladı ve telefonuyla birlikte şortuna sardı.

Hafif rüzgârda kollarındaki tüyler dikildi. Bir kez kararını vermişti ya, bir daha çıplaklığından utanmadı. Kendinden emin bir tavırla suya doğru yürüdü.

Okyanusun dibi biraz yosunluydu. İnsanda bir kase yulaf ezmesinin içinde yürüyormuş gibi bir his uyandırıyordu. Pandy kollarını kaldırarak dengesini korumaya çalışırken bir kahkaha attı.

SondraBeth gülümsedi. "Harika değil mi?"

"Evet."

"Kilometrelerce yürü, en fazla beline gelir," dedi SondraBeth suda koşarak.

Pandy de "Süper!" diye bağırarak onu taklit etti.

"Sen de süpersin. Ne çok şey başardığını düşünsene. Senin yazdıkların kaç kişiyi zengin etti!"

Güneş ve sıcak hava tatlı bir ninni gibiydi.

"Sana neler borçlu olduğumu unuttuğumu sanma sakın."

Durduklarında o kadar yakınlardı ki, Pandy göğüslerinin birbirine değeceğinden endişelenerek bir adım geri çekildi. Ama SondraBeth ona biraz daha yaklaştı. Pandy onun ılık ve tuzlu nefesini dudaklarında hissedebiliyordu.

"Peege," diye mırıldandı usulca ve gözlerini kapadı.

Pandy çılgın bir an için SondraBeth'in onu öpeceğini sandı. Ve eğer bunu yapsaydı...

Ama SondraBeth birden gözlerini açtı. Gözbebeklerinde güneşin iki minicik aksi oynaşıyor, etraflarındaki yeşil halkalarda yanardöner renkler yanıp sönüyordu.

Sonra gözlerini kırpıştırıp güldü.
"Ne yapacağız biz bu Doug Stone'u?"

8

"Doug Stone da nereden çıktı şimdi?" diye homurdandı Pandy birkaç dakika sonra. Sudan çıkmış, yumuşacık kumların üstünde golf arabasına doğru yürüyorlardı.

SondraBeth arabada bulduğu suyu kafasına dikti. Başını arkaya attığında yüzünden tuz kristalleri döküldü.

Elinin tersiyle ağzını sildi. "Ne yani? Hiçbir şey yapmayacak mıyız?"

Pandy şoför koltuğuna geçti. "Yok ya. Ben Doug'ı çoktan unuttum. Umurumda bile değil."

SondraBeth ona merakla baktı. "Sahi mi?"

Pandy omzunu silkip "Evet," dedi ve kontağı çevirdi.

"Hay aksi. Ben de onu buraya davet edecektim."

"Dalga geçiyorsun," dedi Pandy. Omzunun üzerinden bakarak kırık deniz kabuklarının üzerinde geri geri gitti.

"Neden? Çok eğlenceli olmaz mı?"

"Ben onsuz da eğleniyorum zaten."

"İtiraf et, korkuyorsun, PJ Wallis."

"Kendin söyledin. Ben heyecanlı bir tipim."

Birden ön camda güneş parladı ve Pandy kedi kadar bir iguanaya çarpmamak için sertçe direksiyonu kırdı.

"Tüh. Çağırsak bence kesin gelirdi."

"Lala Grinada'yla olduğunu unuttun galiba?"

"Boş versene," dedi SondraBeth elini sallayarak. "Belki de çoktan ayrılmışlardır."

Araba engebeli yolda sarsılırken, Pandy, Doug'ın ona nasıl sarıldığını hatırladı. Kolları sert ve kaslı, ama teni kaşmir kadar yumuşaktı. Onunlayken bir an kendini dünyanın en şanslı kadını gibi görüyor, sonraki an bunun sonsuza dek süremeyeceğini fark ediyordu. Bir film sahnesi kadar mükemmeldi her şey.

"İstemiyorum," dedi Pandy arabayı evin önüne park ettiğinde. "Onunla işim bitti." Evin kapısını açmasıyla soğuk klima havası yüzüne çarptı. SondraBeth kapıyı arkasından kapadı. Pandy birden kendini bir buzdolabının içine hapsolmuş gibi hissetti. Balkon kapısını açmak için yürüdü. Ilık havayı keyifle içine çekip içeri döndü.

"Doug benim için sadece bir eğlenceydi," dedi. "Bir film yıldızıyla yattım. Bunu herkes yapamaz, öyle değil mi? Ama o kadar. Onunla bir ilişkim olamaz. Neden tekrar görüşmek için çırpınayım?"

"Doğru," dedi SondraBeth imalı bir tavırla esneyerek. "Doug'ın sadece bir aktör olduğunu unutmuşum. Adam yerine koymaya bile değmez. Tanrı aşkına! O bir insan, Peege. Ama cidden ilgilenmiyorsan..."

"Of, tabii ki bir insan, ama olay o değil."

Pandy, SondraBeth'in yine alınganlığının tutacağından korkmuştu. Saatine baktı. "İçki için erken mi sence?"

"Evet," dedi SondraBeth. "Ben jakuziye gireceğim." Ve odasına gidip kapıyı kapadı.

Pandy de başını iki yana sallayarak kös kös kendi odasına gitti.

Kendini yatağa atıp kumandayı aldı. Adada siesta zamanıydı belli ki, ama Pandy yorgun değildi. Balkona çıkıp okyanusa baktı.

Birden sıkıldı ve SondraBeth'in odasına gidip kapıyı tıklattı. "Düşündüm de, haklısın galiba. Onu buraya çağırmak eğlenceli olabilir. Lala'yla dalga geçeriz."

SondraBeth kapıyı açıp onu kolundan tuttuğu gibi içeri çekti.

Sonra acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturup yatağa uzandı. "Ben de düşündüm ve bir sonuca vardım. Bence Lala denen o uyuz yaratık bana gözdağı vermeye çalışıyor."

"Nasıl yani?"

"Anlamıyor musun? Seni ve Doug'ı kullanarak bana bir mesaj yolluyor."

"Bir dakika," dedi Pandy gülerek. "Nasıl yani?"

"Ona Monica'yı oynatmadığın için bizden intikam alıyor."

"Doug'la yatarak mı?"

"Doug'la birlikte olduğunuzu biliyordu. Bizim de kanka olduğumuzu biliyor. Sana zarar vererek beni üzeceğini de biliyor."

"Lala'nın bunları düşünebilecek kadar zeki olduğunu hiç sanmıyorum."

SondraBeth kafasını yastığa vurdu. "Bize zarar vererek Monica'ya da zarar veriyor."

"Yok artık," diye inledi Pandy. "Balıkçılları seyrederken bunları mı kurdun? Lala Grinada'yla ilgili intikam planları yapacaksak bir içkiye ihtiyacım var. Yürü, kulübe gidelim."

"Tamam." SondraBeth kalkıp beline bir peştamal doladı. "Ben diyorum ki, bu kişisel bir konu değil. Tamamen bir iş olayı."

"Evet, iş," dedi Pandy kafasını sallayarak.

SondraBeth altın rengi Ray-Ban'ini indirip ona ışıltılı bir gülümsemeyle baktı. "Tam da Monica'ya göre bir iş."

Pandy kulüpte doğruca bara yönelirken SondraBeth'in başına güneş geçtiğinden endişeliydi. Ama bir tabureye oturup da barmen önüne bir peçete koyunca dünya yeniden rayına oturmuş gibi geldi.

"Merhaba," dedi barmen.

"Sana da merhaba."

"Her zamankinden mi? Romlu punch?"

Pandy başını salladı. "Olur." Barmen içkisini verdiğinde "İçmeye," dedi bardağını kaldırarak. Adam da ona adada en sık kullanılan cümleyle karşılık verdi: "Yapacak daha iyi bir iş mi var?"

"Kesinlikle yok," dedi Pandy arkasına dönüp SondraBeth'e bakınarak.

Birkaç iguana gördü ama arkadaşı ortadan kaybolmuştu. Tuvalete gittiğini düşündü. "Sıcağa," dedi bardağını kaldırarak ve ensesindeki ter damlacıklarını sildi.

Gözleri manzaraya kaydı. Tıpkı suluboya bir resmi andırıyordu. Gökyüzünün bebek mavisi okyanusun laciverdine karışmıştı. Barmen de uzaklara baktı. "Denizin rahmi," dedi. "Köpek balıklarıyla vatozlar yumurtalarını oraya bırakıyor. Serçe parmağın kadar ufak yüzlerce köpek balığı yavrusu gördüm. En tuhafı da ne, biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu Pandy kokteylini yudumlarken.

"Dişli doğuyorlar. İğne gibi sipsivri dişleri var."

"Vay canına," dedi Pandy.

Esneyerek bardağını aldı ve havuz kenarına gitti. Eşyalarını bir şezlonga koyup yavaşça suya girdi. Ellerini ileri uzatıp daldı. Yavru bir köpek balığı olduğunu hayal ederek keyifle yüzdü. Nefesi bitip kafasını sudan çıkardığında, SondraBeth havuzun kenarı dikilmiş, ona bakıyordu.

"Lala Grinada'dan neden bu kadar çok nefret ettiğimi hatırladım."

Pandy'nin keyfi kaçıverdi. "Öyle mi?" dedi usulca. SondraBeth'in Lala'yı unuttuğunu ümit ediyordu.

"Okuma provalarında karşılaşırdık. Sen üç tel saçı var diyene kadar aynı kız olduklarını idrak edememiştim. O zamanlar saçları koyuydu. Burnunu da yaptırmamıştı. Bir ukalaydı ki sorma gitsin. Küçük dağları ben yarattım edasıyla dolanırdı ortalıkta. Sırf İngiliz olduğu için kendini herkesten üstün görüyordu."

"Eee?" dedi Pandy kaşlarını çatarak. Bunların SondraBeth'i bu kadar gıcık etmeye yetmeyeceğini biliyordu. Havuzdan çıkıp kurulandı. Birlikte restorana geçip dışarıdaki masalardan birine oturdular.

"Zengindi," dedi SondraBeth. "Provalarda bana bir bakışı vardı, inanamazsın. Beni küçümsüyordu."

Pandy arkasından ne geleceğini tahmin ederek kafa sallamakla yetindi.

"Lisedeki kızlar gibiydi. Onlar da bana sürtük derdi." SondraBeth bıçağını alıp masaya vurmaya başladı. "Lala'nın güzel bir derse ihtiyacı var. Ve bu dersi ona sen vereceksin."

"Ben mi?" diye ciyakladı Pandy. Sonra çabucak etrafına bakınıp başını eğdi. Peçetesini aldı. Özenle kucağına yerleşti. Nihayet kafasını kaldırdığında "Yok arkadaş. Beni bu işe bulaştırma," dedi.

"Neden? O şıllık sana da yamuk yaptı."

Garson geldiğinde Pandy, SondraBeth'e Lala'yı unutturmak için günün özel yemeklerini sordu. Ne yazık ki, bu taktik işe yaramadı, çünkü sadece iki çeşit balık vardı.

Garson gider gitmez, SondraBeth, Pandy'ye doğru eğilip bıçağını sertçe masaya vurdu. "Lanet olsun. Sana muhtaç olduğumda neden yanımda değilsin? Monica'nın sana ihtiyacı var!"

Pandy güldü. "Bunun Monica'yla ilgisini anlayamadım."

"O senin çocuğun ve sen onu terk ediyorsun."

"Ama..."

"Eğer biri benim çocuğuma bir kötülük etseydi, buna asla yanına bırakmazdım. Dünyanın öbür ucuna da kaçsa bulup gebertirdim onu."

Pandy sırıttı. "Lala'yı temizleyelim mi diyorsun? Joules'taki gangsterlerle hâlâ muhabbetin varsa onlardan yardım isteyebiliriz. Sıçan Freddie icabına bakar belki, hım?"

SondraBeth ona ters bir bakış fırlattı. Sonra masadan Pandy'nin telefonunu alıp ona uzattı. "Doug Stone'u ara."

Pandy bir ekmek parçasını top yapıp masanın yakınındaki bir iguanaya fırlattı. "Ne diyeceğim?"

"Onu buraya davet et."

"Olmaz," dedi Pandy inatla. Yönetmenle tartışmasını hatırlamıştı. Tıpkı onun gibi, bu planın da ters gideceği baştan belliydi. Pandy sonunda kendini koca bir aptal gibi hissedecekti.

"Neden?" diye üsteledi SondraBeth.

"Ahmağın teki gibi görünmek istemiyorum da ondan."

SondraBeth derin bir iç çekip havuza baktı. "Ben hep senin arkanı kolluyorum. Sen neden hep kaçıyorsun?"

"Ama..." Pandy birden duraksadı. Söyleyeceği hiçbir şey SondraBeth'i ikna edemeyecekti. "Tamam," dedi telefonu alıp. "Ama göreceksin, işe yaramayacak. Rol yapamadığımı biliyorsun. Rezil olacağım."

SondraBeth tek kaşını kaldırdı. "Rahat ol. O kadar da kötü bir oyuncu değilsin. Sen çağırırsan kesin gelir."

Pandy gözlerini devirip bu işi bir an önce bitirmeye karar verdi. Doug'ın açacağını bile sanmıyordu. Açarsa da telefonu SondraBeth'e verecekti.

Telefon çaldı, çaldı. Pandy tam kapatacaktı ki, Doug'ın sesini duydu. Telefonu hemen bulamamıştı belli ki. Nefes nefeseydi.

"PJ Wallis," dedi tüm çekiciliğiyle. Aramasını bekler gibiydi.

Pandy şaşalayarak kıkırdadı. "Doug Stone'u aramıştım," diye saçmaladı.

"Benim," dedi Doug aynı çapkın sesle. "Neredesin?"

"SondraBeth Schnowzer'layım. Turks and Caicos'ta küçük bir adada." Ona zafer işareti yapan SondraBeth'e gülümsedi. Sonra derin bir nefes alıp en seksi sesiyle sordu. "Buraya gelmek ister misin?"

"Adaya? SondraBeth'le senin yanma?" Doug duraksadığında Pandy içinden evet demesi için yalvardı. Bir de onu unuttuğunu söylüyordu.

Of. Resmen iğrenç bir duruma düşmüştü.

"Ne zaman?" diye sordu Doug.

Pandy ümitlenmişti. Sırtını dikleştirip SondraBeth'e muzipçe göz kırptı. "Hemen şimdiye ne dersin?" diye mırıldandı.

SondraBeth çılgınca elini sallayarak telefonu istedi. Doug'a oraya nasıl ulaşacağını anlattıktan sonra kıkırdayarak telefonu kapadı. Sonra hoşlandıkları oğlana bir eşek şakası yapmaya hazırlanan iki liseli kız gibi kahkahalara boğuldular.

Doug ertesi gün öğleden sonra geldi. Takımadaların en büyüklerinden biri ve en kalabalığı, Providenciales'tan küçük bir uçağa binmişti. Erzak almaya giden iki ada çalışanı da ona eşlik etmişti. Hava rüzgârlıydı. Doug kapıdan başını uzattığında, uçak mekanik bir oyuncak gibi sarsılıyordu. Doug önce biraz şaşkın, sonra korkmuş göründü.

"Koş, Doug, koş!" diye bağırdı Pandy pistin kenarına park ettikleri golf arabasından.

SondraBeth hemen onu taklit etti. "Koş, Doug, koş!"

Doug beyaz, tiril tiril bir gömlekle kamuflaj desenli, bol bir pantolon giymişti. Kanvas çantasını omzuna atarak onlara doğru yürüdü. Doğruca Pandy'nin yanına gitti. Elini saçlarının arasına daldırıp onu abartılı bir tutkuyla öptü.

"Muhabbet kuşlarını yeniden birlikte görmek ne hoş," dedi SondraBeth bıyık altından gülerek.

Pandy, Doug'ı, "Yeter," diye iterken kıkırdıyordu.

"Merhaba, dostum," dedi SondraBeth. Bir İngiliz leydisinin kibarlığına bürünerek Doug'a öpmesi için yanağını uzattı.

Pandy nedense birden onları kıskanıverdi. Basit bir öpücüğün Doug'a hissettiklerini yeniden alevlendirmesi hiç hayra alamet değildi. Pandy bu duyguların gerçek olmadığını bili-

yordu aslında. Ve ona acı çektirebileceklerini de biliyordu ne yazık ki.

Dolayısıyla her acı çekme ihtimali doğduğunda yaptığı gibi aptalca davranmayı seçti.

"Koş, Doug, koş!" diye bağırdı yine.

Çok geçmeden bu cümle o akşamın geyiği oldu. Doug ne zaman içkileri tazelemeye gitse, okyanustan çıkarken ve hatta banyoya girdiğinde bile Pandy'yle SondraBeth, "Koş, Doug, koş!" diye bağırdı. Ve her seferinde kahkahalara boğuldular.

Yemek şamatalı ve eğlenceli geçti. Uyumlu bir üçlü olmuşlardı. SondraBeth tuvalete gittiğinde Doug parmaklarını Pandy'nin ensesinden aşağı kaydırdı. Pandy keyifle ürperdi.

Doug birden ciddileşti. "O iyi mi?"

"Kim?"

"SondraBeth," diye fısıldadı Doug, SondraBeth'in ölümcül bir hastalığı varmış gibi.

"İyi," dedi Pandy alaycı bir tavırla. Doug saatlerdir onlarlaydı. İyi olduğunu göremiyor muydu?

Doug gülümsedi. "Hâlâ arkadaş olduğunuza sevindim."

"Neden olmayalım?"

Doug parmağını yavaşça Pandy'nin elinin üzerinde gezdirdi. Dokunuşları o kadar yumuşaktı ki Pandy bir an zevkten bayılacağını sandı. "Bu piyasada kadınların arkadaş olması zor. Çok fazla rekabet var. Herkes birbirini sırtından bıçaklıyor."

Pandy kırmızı şarabının son yudumunu içti. "Ben de öyle duydum. Mesela SondraBeth'le Lala Grinada."

Doug hemen şişeye uzandı. Pandy öğleden beri güneşin altında kaç bardak kokteyl içtiğini hatırlamıyordu. Bir kadeh

daha kırmızı şarap hiç akıllıca bir fikir değildi. Yine de itiraz etmedi.

"Söz açılmışken," dedi "Lala'yla olayınız ne?"

Doug omzunu silkti. "Hiç. Yalnızca arkadaşız."

"Sahi mi?" dedi Pandy abartılı bir merakla. "SondraBeth öyle söylemiyor. Paris'te birlikteymişsiniz."

"Ne var bunda?"

"SondraBeth, Lala'nın Monica'nın hıncını almak için seninle olduğunu düşünüyor." Pandy bu fikri saçma buluyormuşçasına başını iki yana salladı.

"SondraBeth kafayı Monica'yla bozmuş," dedi Doug gülerek. Sonra işaret parmağıyla Pandy'nin burnuna vurdu. "Çünkü ona herkesten daha çok ihtiyacı var. Senden bile çok."

Pandy gözlerini devirdi. "Saçmalama. Monica yalnızca bir roman kahramanı. Evet, enteresan bir karakter. Bir sürü bilinmeyenli bir denklem gibi. Ama o hayali biri. Hayali karakterler gerçek insanlarla ilişki kuramaz."

Doug ona hayranlıkla baktı. "Ya ne zeki kızsın sen! İnsanlar sorduğunda hep böyle diyorum. *Pandy mi? Zehir gibidir*, diyorum."

"Doug, lütfen," dedi Pandy iç çekerek. Bir zamanlar onun yeteneklerini övmesine bayılırdı ama şimdi tüm bunlar koca bir yalan gibi geliyordu.

SondraBeth masaya dönünce bir şişe şarap daha söylediler. Restorandan çıkarken, Pandy o kadar sarhoştu ki, Doug onu kucağında taşımak zorunda kaldı. SondraBeth hemen Doug'ın koluna girdi ve Pandy bir an arkadaşının yüzündeki gerginliği görüp şaşırdı. SondraBeth onun taşkınlıklarım na-

diren kınardı oysa. Belki de kendi daha kontrollü göründüğü için Pandy'nin sarhoş olmasına hiç aldırmazdı. Ama şimdi işler değişmişti. Pandy birden her şeyi anladı. SondraBeth de Doug'ı istiyordu.

Tabii ki istiyordu. Pandy günlerdir aklının nerede olduğunu düşündü. SondraBeth'in ikisini yeniden buluşturmak için Lala Grinada'yı bahane ettiğini sanmıştı. Gerçek niyeti belliydi oysa. Bu fikir Pandy'nin midesini bulandırdı.

Eve döndüklerinde, Pandy öfkeli bir sessizliğe gömülmüştü. Bu arada SondraBeth de eski neşesine kavuşmuş görünüyordu. Hafif bir müzik açtı ve Doug'la ikisi birbirlerine sarılıp dans etmeye başladı. Tamamen kendi alemlerine dalmışlardı. Pandy'nin orada olduğunu bile unutmuş gibiydiler.

Pandy yenilgiyi kabullenerek odasına gidip kapıyı çarptı. Yatağa girdi ve yüzüne bir yastık bastırıp öfkesini kontrol etmeye çalıştı. Monica bir kez daha onun *aidiyet* duygusunu zedelemişti.

Pandy saatler ya da dakikalar sonra, yatağına binen ağırlıkla uyandı. Bağıramayacak kadar şaşkındı. Bir an rüya gördüğünü sandı, ama sonra Doug'ın saçları boynunu gıdıkladı. "Pandy?" diye fısıldadı.

"Doug?"

Doug örtüyü açıp yanına uzandı ve parmağını dudaklarına bastırdı. "Şşş. Gelebilir miyim?"

Pandy hızla doğrulunca kafa kafaya çarpıştılar. "Ah!"

"Pardon," dedi Doug bir çadırda arkadaşıyla kamp yapan bir çocuk gibi.

"SondraBeth'e ne oldu?" diye tısladı Pandy buz gibi bir sesle.

"Uyuyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Yanından geliyorum."

"Efendim?"

"Sızdı. Ben odadan çıkarken horluyordu."

"Siz..." *Seviştiniz mi,* diye soramadı.

Doug göğüslerini okşamaya başladı. "Bilmek zorunda değil," diye fısıldadı. "Eğer dert ettiğin buysa..."

Aşağı kayıp Pandy'nin bacaklarını araladı. Vücudu, Pandy'ye ihanet ediyordu. Zevkle inledi.

"Doug, lütfen," diye mırıldandı saçlarını hafifçe çekerek. "Yapamam."

"Neden?"

Bu soru onu hazırlıksız yakaladı. *Sahi neden,* diye düşündü vücuduna yayılan zevkli ürpertiler eşliğinde. *Bırak kendini, olsun bitsin,* dedi içinden. Bunun nesi yanlıştı?

"Boş ver şimdi SondraBeth'i," diye mırıldandı Doug ve yukarı kayıp boynunu öpmeye başladı. "Anlık bir şeydi. On beş dakika bile sürmedi."

Pandy birden aklını başına topladı. Doug bir gecede iki Monica'yla birden seks mi yapacaktı? Üstelik Pandy ikinci tercih olacaktı, öyle mi?

Asla!

"Kalk üstümden!" diye bağırdı onu itmeye çalışarak. Doug bacaklarını yatağa bastırırken hâlâ gülüyordu.

Pandy ona vurmaya başladı.

"Ciddiyim! Çekil!"

"Hadi ama Pandy. Bu kadar tutucu olma. Kimse senin gibi değil."

Pandy onu tekmeledi. "Ben öyleyim." Doğrulup yatak örtüsünü göğsüne bastırdı.

Doug topuklarının üzerine oturdu. "Beni sen çağırdın, unuttun mu? Bunu istediğini sanıyordum."

Pandy ona hayretle bakakaldı.

Doug biraz cesaretlenerek tekrar sırnaştı. "Sorun ne? Sadece oyun oynuyoruz. Bir sahne çektiğimizi düşün."

"Sahne mi? Rol yapacağız yani, öyle mi?" diye inledi Pandy. "Sen tüm bunları bir film sahnesi olarak mı görüyorsun?"

"Tabii," diye sırıttı Doug pişkince. "Sen ne sanmıştın ki?"

Pandy arkasından bir yastık alıp Doug'ın kafasına fırlattı.

Yastık yatağın kenarına düştü. Bir süre sallandıktan sonra yere kaydı. Pandy ancak o zaman gözlerini ondan ayırabildi.

"Defol!" diye tısladı.

Doug teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Tamam, anladım. Sen manyaksın, kızım. Bütün kadınlar manyak!"

Pandy yataktan fırlayıp kendini banyoya kilitledi. Tuvalete oturup elleriyle yüzünü kapadı ve Doug'ın merdivenlerden inen ayak seslerini dinledi. Nihayet banyodan çıkıp tekrar yatağına uzandı ve gözlerini karanlık tavana dikti. *Bu da neydi,* diye mırıldandı dehşetle.

Pandy ertesi gün öğlen uyandı. Kendini hayatının kontrolünü elinden kaçıran zavallı, bitap bir ihtiyar gibi hissediyordu.

SondraBeth verandada bir Bloody Mary eşliğinde senaryo okuyordu.

Pandy etrafına bakındı. "Doug nerede?"

"Balığa çıktı."

"Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Bu da senin o sapık oyunlarından biri mi?"

SondraBeth'in ağzı hayretle açıldı. "Sapık oyun derken?"

"Doug dün gece odama geldi."

"Ne var bunda?" SondraBeth ona anlamamış gibi baktı. "Bence sana da bir tane lazım," dedi içkisini işaret ederek. "Yapayım mı, ister misin?"

"Doug dün gece odama geldi," diye yineledi Pandy. "Senin yanındaymış."

SondraBeth'in ifadesi bir anlığına değişti. Ne hissediyordu? Öfke? Şaşkınlık?

"Ah," dedi gülerek.

"Bu da ne demek?" diye çıkıştı Pandy.

SondraBeth omzunu silkti.

"Aman."

"Hasta mısın sen?" dedi Pandy

"Bilmem," dedi arkadaşı sırıtarak.

"Bilmem mi?"

"Aman, Pandy. Ona ben söyledim."

"Neyi?"

"Yanına gelmesini. Onu sana yolladım işte. Bir hediye gibi düşün."

"Hediye mi?"

"Neden olmasın? Kankalar her şeylerini paylaşmaz mı?" Başını eğip kucağındaki senaryoya göz attı. "Neden kızdın anlamadım." Tekrar Pandy'ye baktı. "Nasıldı? İyi miydi bari?"

"Hiç anlamıyorsun, değil mi?" dedi Pandy buz gibi bir sesle. "Ben öyle bir kız değilim. Olmaya da ihtiyacım yok. Ben prensipli biriyim. Bir daha sakın bu işe karıştırma beni."

"Nasıl olacak o? Doug'ı buraya sen davet ettin."

Pandy öfkeyle villadan çıktı. Golf arabasına atlayıp gazladı. Nereye gittiğini bile bilmiyordu, ama adanın etrafında tur atarken birden yarı çıplak bir adam önüne fırladı. Pandy afallayarak direksiyonu kırdı. Araba bir kaktüse daldı ve Pandy'nin başı tavandaki metal çubuğa çarptı.

Acıyla haykırırken gözleri öfke gözyaşlarıyla doldu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı Doug'a.

"Sen neden o kadar hızlı gidiyorsun?" Pandy'nin üzerinden uzanıp kontağı kapadı. Ter ve esrar kokuyordu.

Pandy onu itip arabadan indi. Başını yokladı. Çarptığı yer hemen şişmişti. "Hızlı falan değildim. Asıl senin yol ortasında ne işin vardı?"

"Seni arıyordum," dedi.

Pandy ona ters bir bakış fırlattı. "Neden?"

Tekrar arabaya binip geri vitese taktı. Doug diğer tarafa koştu ve kendini yolcu koltuğuna attı.

"Ne tarafa gideceksiniz efendim?" diye tısladı Pandy öfkeyle.

"Sen sür, bakarız," dedi Doug her zamanki rahatlığıyla. Sonra etrafına bakındı. "Suyun var mı?"

Pandy arkadaki yarım şişe suyu gösterdi. Doug bunu kafasına diktiğinde Pandy tüm kızgınlığına rağmen onun düzgün fiziğini beğeniyle süzdü.

"SondraBeth'le konuştunuz mu?" diye sordu Doug.

"Evet."

Doug huzursuzca kıpırdandı. "Ne dedi?"

"Ne demedi ki?"

"Şeyden bahsetti mi?" Bir an duraksadı. "Dün geceden?"

Pandy gözlerini plastik ön camdan güçlükle ayırarak ona baktı. "Seni bana o yollamış. Benimle sevişmeni o istemiş. Bir çeşit hediye gibi. Hayatımda daha aşağılayıcı bir şey duymadım."

Doug sıkıntıyla homurdandı. "Saçmalıyor. Ben kendiliğimden geldim sana. SondraBeth yalan söylüyor."

"Oh, içim rahatladı," dedi Pandy alayla. "Demek hepsi senin fikrindi?"

"Yapma, Pandy." Doug gerçekten üzgün görünüyordu. "Senden hoşlandığımı biliyorsun. Dün gece reddedilen bendim. Asıl benim bozuk atmam gerek."

Pandy direksiyonu sertçe sola kırıp evin yolunu tuttu. "Doug," dedi derin bir iç çekerek. "Neden bahsettiğini cidden anlamıyorum. Sözde beğeninin benimle hiçbir ilgisi yok. Bu tamamen seninle ilgili bir şey. Seninle ilgilenmem için benimle ilgileniyormuş gibi yapıyorsun o kadar. Ve doğrusunu istersen, yüzün ve vücudun dışında hiç de ilgi çekici biri değilsin. SondraBeth de öyle. Aslında ikiniz de acayip sığsınız. Ayrıca o kadar sıkıcısınız ki, etrafınızdakiler sıkıntıdan ölmesin diye küçük, aptal oyunlar icat etmek zorundasınız. Ama bunu bile beceremiyorsunuz ne yazık ki. Zavallı iki ahmaktan başka bir şey değilsiniz siz!"

Doug, Pandy çok komik bir espri yapmış gibi güldü.

Az sonra eve vardılar. SondraBeth'in odasının kapısı kapalıydı. Doug esrarlı bir sigara sarıp Pandy'ye uzattı. Pandy biraz sakinleşeceğini umarak sigaradan birkaç nefes aldı.

Doug havuz kenarındaki şezlonglardan birine uzandı ve anında uyuyakaldı.

Pandy mutfağa gitti. "Döndün mü?" dedi SondraBeth birdenbire kapıda belirerek.

"Ne yapalım? Ada küçük."

"Hadi ama, Peege," dedi SondraBeth onu yatıştırmaya çalışarak. "Kızma ne olur. İkimiz de Monica değil miyiz? Bir adamı bile paylaşamayacaksak hâlimiz harap vallahi."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Neden?"

Pandy başını iki yana sallamakla yetindi.

"Senin neyin var?" diye üsteledi SondraBeth.

"Ben öyle biri değilim. Yani bazıları gibi. *Kardeşim.*" Pandy espresso makinesinin düğmesine basıp bekledi.

SondraBeth gözlerini kıstı. "Son sözün bu mu yani?"

"Evet." Espresso ağzını yakınca inledi. "Kahretsin!"

SondraBeth tehditkâr bir tavırla üzerine yürüdü.

"Sen kendini ne sanıyorsun? Biz arkadaş değil miydik? Ne bu afra tafra?"

"Ben de arkadaş olduğumuzu zannediyordum," dedi Pandy. Yine öfkelenmişti. Bir türlü soğumayan kahveyi eviyeye döktü. "Ama arkadaşlar birbirlerinin sevgilileriyle yatmaz."

"Şimdi anladım!" diye tısladı SondraBeth. "Dilim kopsaydı da sana o sırrı vermeseydim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Küçük Tavuk Çiftliği'nde çalıştığımı hiç söylememeliydim. Bir gün bunu bana karşı kullanacağını biliyordum."

Pandy şaşaladı. "Bunun onunla ne ilgisi var?"

Sonra birden esrarın etkisiyle, Pandy korkunç hayaller görmeye başladı. SondraBeth'in kafası ikiye ayrıldı ve içinden yeşil, pullu bir yılan çıktı. Boktan korku filmlerindeki gibi, sivri dişlerinden salyalar damlıyordu. Yılan yükseldi, yükseldi. Neredeyse burnunun ucu tavana değecekti. Sonra bir ok gibi hızla Pandy'ye doğru atıldı ve çarpışmalarına ramak kala *poof!* Birden yine SondraBeth'in kafasının içinde kayboluverdi.

Tüm bunlar saniyenin ondan biri kadar bir süre içinde olup bitmişti. Pandy gördüklerinin gerçek olmadığını biliyordu. Ama yine de o yılanı görmüştü işte. Dehşetle bir adım gerilerken onu hiçbir zaman aklından çıkaramayacağını biliyordu. Şeytanın ta kendisinden bir uyarıydı sanki.

Derin bir nefes alıp kendini toplamaya çalıştı. "Ben böyle biriyim yani?" dedi. "İnsanların zayıf noktalarını onlara karşı kullanan biriyim öyle mi? Sen hastasın. Cidden hastasın."

Bununla birlikte, hışımla odasına gidip bavulunu toplamaya koyuldu.

SondraBeth tabii ki onu durdurmaya çalıştı ama Pandy onu dinlemedi. Eşyalarını golf arabasına götürürken SondraBeth arkasından koştu.

"Sakın yapma, PJ Wallis!" diye bağırdı. "PandaBeth'e ne olacak?"

"PandaBeth öldü tamam mı?" Pandy gaza bastı ve son hızla oradan uzaklaştı.

Biraz düşünmeye vakti olsaydı belki geri döner ve bunu konuşurlardı. Ama şansa bakın ki, pistte Providenciales'a gitmek üzere hazır bekleyen küçük bir uçak vardı.

Pandy ona bindi.

Kararından cayamayacak kadar öfkeliydi. Providenciales Havaalanı'na vardığında New York'a kalkan ilk uçağa yalnızca birinci mevkiden bilet bulabildi. Yine de yılmayıp o ateş pahası bileti aldı.

Yerine geçtiğinde kazık gibi oturarak uçağın kalkmasını bekledi. Önündeki yolculuğu düşündüğü yoktu. Doug'la SondraBeth'i de düşünmüyordu. Zihni tamamen boşalmıştı sanki. Uçuş görevlisi tepsisine bir Bloody Mary koyduğunda az kalsın kusacaktı. Yine de bardağı kafasına dikti.

Sonra sızmış olmalıydı ki, uyandığında uçak inişe geçmişti. Yağmur yağıyordu. Camdan süzülen yağmur damlaları gözyaşlarını andırıyordu. Pandy elini cama dayadı ve *koş, Doug, koş*, diye düşündü üzüntüyle.

PandaBeth'miş! Bir daha ne Doug Stone'u görecekti ne de SondraBeth'i.

Adada yaşananlardan bir ay kadar sonra, magazin haberleri Doug Stone'la SondraBeth Schnowzer'm birbirlerine sırılsıklam âşık olduğunu yazdı.

Üç ay sonra, SondraBeth ilişkilerini cümle âleme duyurmak istercesine, Doug için Hudson Nehri'ndeki iskelelerin oraya özel olarak kurulan bir çadırda görkemli bir doğum günü partisi düzenledi. Her şey o kadar abartılıydı ki, Pandy masrafları stüdyonun karşıladığını tahmin ediyordu. Nehirde bir tekneden havai fişekler atıldı. Hatta gökyüzüne dev bir kalp içinde mutlu çiftin isimlerinin baş harfleri bile yazıldı. Sayıları iki yüzü aşan *yakın dostları* rahat etsin diye Batı Yakası Otobanı tam üç saatliğine trafiğe kapatıldı. Sözde kimseye reklam olmadan gönül-

lerince eğlenmek istiyorlardı ama kafalarının tepesinde dönen bir düzine helikopter ve New Jersey dâhil her yönden onlara yöneltilen kameralarla bu pek mümkün olamadı.

Basın ve hayranlar çılgına dönmüştü. Hepsi son derece Monica-variydi doğrusu.

Kimse Monica'nın asıl yaratıcısı ve gerçek Monica, PJ Wallis'in partiye davet edilmediğini fark etmemişti.

Pandy kendine bunun önemli olmadığını söyledi. O sırada, Jonny Balaga'ya hiçbir şeyi dert edemeyecek kadar âşıktı çünkü.

Doğum günü partisinden kısa bir süre sonra, Pandy bir tiyatro grubu için düzenlenen yardım yemeğinde Doug'a rastladı. Tesadüfen aynı masaya düştüler ve Doug onun yanına oturabilmek için isim kartlarını değiştirdi. Saçı sakalı birbirine karışmıştı. Son birkaç gündür ağır partilediği, üzerine sinen esrar kokusundan belliydi. Yüzsüzlük sınırlarını zorlayan samimiyeti de bunu doğrular nitelikteydi.

"Seni doğum günü partime çağırmak istedim ama olmadı," dedi.

Pandy gülümsedi. Onun ya da başka birinin SondraBeth'le ilgili söyleyeceği hiçbir şeye aldırmama kararı almıştı. Omzunu silkti. "Davet edilmeyi beklemiyordum zaten."

Doug kafasını iki yana salladı. "Yooo. Ben orada olmanı çok isterdim. Hâlâ arkadaşız, öyle değil mi?"

"Tabii," dedi Pandy. O berbat tatilden sonra ne görüşmüş, ne konuşmuşlardı, ama bozuntuya vermedi. Duruma uygun açıklamalar yapmak film yıldızlarının âdeti olsa gerekti.

"Ama yapamadım," dedi Doug.

"Ne yapamadın?"

"Seni davet edemedim," diye fısıldadı.

"Doug, gerçekten alınmadım. İstersen uzatmayalım."

Doug onu susturmak için elini kaldırdı. "İzin ver, açıklayayım." Kimsenin onları dinlemediğinden emin olmak için çabucak etrafına bakındı. "SondraBeth yüzünden çağıramadım seni."

"Boş ver," dedi Pandy içinden ya sabır çekerek.

"Olmaz. SondraBeth kendini gerçekten Monica sanıyor."

Pandy güldü. "Kendini rolüne fazla kaptırdı desene."

Ama Doug ciddi bir yüzle anlatmaya devam etti. "Olay da bu ya. Onun bir rol olduğunu bile unuttu. Gerçek hayatta da Monica olduğunu sanıyor."

"Ah."

Pandy bu bilgiyle ne yapacağını kestirememişti doğrusu. Ama çok da alışılmadık bir durum değildi. Uzun süre aynı rolü oynayan oyuncular gerçek hayatta da o karakterin bazı tavırlarını benimseyebiliyordu. "Monica eğlenceli bir tip," dedi. "Onunla bütünleşerek rahatlıyordur belki."

"İşin ciddiyetini kavrayamıyorsun," diye diretti Doug. "SondraBeth, Monica'yla biraz fazla bütünleşti. Ona ulaşamıyorum. Seni partiye neden davet edemezdim, biliyor musun? Korkudan altına yapardı da ondan! Gerçek Monica, yani sen oradayken o Monica olamazdı çünkü."

"Belki bir dönemden geçiyordur," diye fikir yürüttü Pandy. "Bilmem ki..." Bir an duraksadı. "Evlenip çocuk yapsanıza. O zaman gerçek kimliğine geri döner."

Doug arkasına yaslanıp sinirli bir kahkaha attı. Pandy böyle bir tepki beklemiyordu doğrusu.

"Bebek falan yapmaz o," dedi Doug. "Bütün programı altüst olur. Stüdyo anında dava açar."

Sesinde acı bir alaycılık vardı. "Önceki gün bana Soho'daki bir dükkânda randevu verdi," dedi. "Yine lanet bir fotoğraf çekimindeydi."

Pandy gözlerini kıstı. "Bu onun işi."

"Hadi oradan. Gelen tekliflerin bir tanesini bile reddederse bütün popülaritesinin söneceğinden korkuyor."

"Sen de onu bunun böyle olmayacağına ikna et öyleyse."

"Bütün gün onu bir şeylere ikna etmekle geçiyor zaten!" diye homurdandı Doug. "Güzel miyim? Zayıf mıyım? O muyum? Bu muyum? Bıktım artık. Yeter be!"

Pandy soğuk bir tavırla gülümsedi. "O bir aktris, unuttun mu?" Bütün bu konuşmanın Doug için başka bir sahne olduğunu fark etmişti. "Özür dilerim, ama ilişkiniz beni ilgilendirmiyor."

"SondraBeth de mi ilgilendirmiyor?"

"Onunla artık görüşmüyoruz bile. Ara sıra Monica etkinliklerinde karşılaşıyoruz, hepsi o." Pandy birden SondraBeth'in onunla aynı fotoğraf karesinde yer almamak için kırk takla attığını hatırlamıştı. Pandy bunu kasıtlı yaptığını düşünmüş, ama sonra paranoyaklık etmemeye karar vermişti.

"Ne demeye çalıştığımı anlamıyorsun," dedi Doug gözlerini ona dikerek.

Pandy bir an Doug'ın ona kur yaptığı hissine kapıldı. Belki de onu yeniden yatağa atabileceğini düşünüyordu. Jonny'yle olmasa bile, Pandy kendini asla bu kadar küçük düşürmezdi.

"Açık konuş öyleyse," diye tersledi onu.

"Sadece dikkatli ol." Doug yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Ben o kadınla yaşıyorum ve senden nefret ediyor, tamam mı?"

Pandy şaşkınlıkla geri çekildi. Sonra SondraBeth'le son görüşmelerini hatırlayıp öfkelendi. "Benden nefret etmek için hiçbir sebebi yok. Ona hiçbir kötülük yapmadım. Hakkında tek bir kötü söz söylemedim. Basına konuşmadım. Benden neden nefret etsin?"

"Anlasana," diye üsteledi Doug. "Monica olmadan o bir hiç. SondraBeth Schnowzer'ı kim takar? Onlar için varsa yoksa Monica. SondraBeth'in Monica'sız bir hayatı olamaz. İşte senden bu yüzden nefret ediyor."

Pandy sıkıntıyla etrafına bakındı. Belki de SondraBeth haklıydı. Oyuncuları cidden anlayamıyordu. Ve o bu dünyaya ait değildi.

Çantasını aldı. "Madem onu bu kadar çok istiyor, alsın Monica'sını başına çalsın," dedi.

Bununla birlikte kalktı ve oradan çıkıp gitti. Önce kendini iyi hissetti. Ama sonra, takside, içini derin bir hüzün kapladı.

Mutsuz gözlerle dışarıyı seyre daldı. Dükkânların çoğu hâlâ açıktı. Derin bir iç çekti. Jonny'yle tanıştığından beri içten içe bir gün SondraBeth'le arasını düzeltebileceğini umuyordu. Bu aptalca kavgaya bir son verip yeniden dost olabileceklerini. Hatta belki PandaBeth yeniden doğardı.

Ne var ki, Doug bunun asla gerçek olamayacağını açıkça ifade etmişti.

İki hafta sonra, Pandy'nin şık bir davette, tuvalette karşılaştığı SondraBeth de Doug'ın söylediklerini pekiştirecek bir tavır sergiledi.

Peter Pepper bir yardım yemeği veriyordu. "Pipi," diye mırıldandı Pandy nefretle. SondraBeth vaktiyle onun arkadaşlıklarına sıcak bakmadığını söylemişti. *Pipi bizi boşuna dert etmiş*, diye düşünürken dört korumanın kalabalığı salonun en önündeki masadan uzak tutmaya çabaladığını gördü. Bütün ilgi tabii ki, SondraBeth Schnowzer'm üzerindeydi. Monica'nın başarısı sayesinde artık gittiği her yerde hayranlarının taşkın sevgi gösterilerine maruz kalıyordu.

Pandy birden SondraBeth'i ne kadar sevdiğini ve özlediğini fark etti. Hatta bu hisleri o kadar kuvvetliydi ki, fiziksel bir acı duydu. Ama sonra Doug'ın sözlerini hatırladı. SondraBeth'in ondan nefret ettiğini söylemişti. Bu gerçek olabilir miydi? Pandy bir an onun yanına gitmeyi düşündü, ama korumaların geçmesine izin vermeyeceğinden korkarak vazgeçti. Jonny'nin yanında küçük düşmeyi göze alamazdı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bir ara tuvalete gitti. Rujunu tazeliyordu ki, kapı tıklatıldı. Sonra bir koruma başını içeri uzattı.

"Buyurun?" dedi Pandy.

"Özür dilerim, hanımefendi ama burayı boşaltmanız gerek."

"Neden? Bir şey mi oldu? Yoksa yangın mı çıktı?"

Sonra SondraBeth'in sesini duydu. "Yapma, Julio. İnan, buna hiç gerek yok."

Koruma onun içeri girebilmesi için yana çekildi. Pandy nasıl davranacağına karar vermeye fırsat bulamadan SondraBeth'i karşısında buldu.

Saçları bir donut'ın üzerindeki limonlu sos kadar sarı ve parlaktı. Lacivert gece elbisesinin üst kısmı kristal boncuklarla

bezeliydi. Onunla bu kadar yakın olmak Pandy'yi afallatmıştı. Bir an hayal gördüğünü sandı. Sonra rujunun kapağını kapayıp çantasına attı. Elleri titriyordu. SondraBeth'in de onun kadar stresli olduğunu düşünüyordu ki, eski dostunun yüz hatları gevşeyiverdi. O ışıltılı gülümsemelerinden biriyle baştan aşağı süzdü onu.

"Nasılsın?" diye sordu gittikleri her ortamda karşılaşıyorlarmış gibi.

"Harikayım," dedi Pandy zoraki bir coşkuyla. Nasıl devam edeceğini bilemediği için damdan düşer gibi "Biriyle birlikteyim," diye ekledi.

SondraBeth'in gülümsemesi sahteleşti. "Duydum. Jonny Balaga değil mi?"

Pandy başını salladı. "Evet."

"Nasıl gidiyor?" Bir an duraksadı. "Ciddisiniz?"

Pandy kaşlarını kaldırıp gülümsemeye çalıştı. "Öyle umuyorum."

"Hıh."

"Hayrola?" diye sordu Pandy şaşalayarak. Sonra gülümsedi. "Ah, yoksa onu da mı elimden alacaksın?"

SondraBeth irkildi. Pandy onun vicdan azabına kapıldığını sandı. Ama SondraBeth bağırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Pandy'nin içinde fırtınalar kopuyordu. O da bağırmak istiyordu. "Benim, ben!" diye haykıracaktı. "Hani dosttuk biz? Hani kardeşimdin?" diye hesap soracaktı. Ama SondraBeth'in onu tersleyeceğinden korkarak sustu. SondraBeth denizkızı elbisesinin payetli eteğini hışırdatarak ona yaklaştı. Şimdi kumaş Pandy'nin ayakkabılarına sürünüyordu.

"Pandy?" dedi. "Gerçekten mutlu musun?"

Koruma kapıyı tıklattı. "SondraBeth?"

SondraBeth'in gözleri telaşla kapıya kaydı. "Dinle beni," dedi panikle. "Jonny Balaga iyi bir adam değil. Onunla iş yapan bazı insanları tanıyorum ve..."

"SondraBeth!" Ses bu kez daha sabırsız ve tehditkârdı. SondraBeth çabucak eteğini topladı. "Benden dilediğin kadar nefret edebilirsin," diye fısıldadı. "Ama sakın seni uyarmadığımı söyleme."

Kapıdan siyah ceketli bir kol uzandı ve SondraBeth çekip gitti. "Sürtük!" diye mırıldandı Pandy arkasından.

Tabii ki uyarısını dikkate almadı. Neden alacaktı ki? Artı, bunun için çok geçti. Pandy bir ay sonra Jonny'yle evlendi.

9

PANDY ÖNCELERİ ONA JONNY *BELUGA* İSMİNİ TAKMIŞTI.

Jonny Balaga'yı ilk kez köşedeki gazetecide görmüştü. *New York* dergisinin kapağından küstahça ona bakıyordu. Elinde bir bıçak vardı. Fotoğrafın üzerindeki manşette *Fransız Mutfağının Yeni Kurtarıcısı* yazıyordu.

Oldukça genç ve çok seksiydi.

Pandy ondan hemen nefret etti. Ama gözlerini ondan alamayarak fotoğrafı daha yakından inceledi.

Saçları başlı başına bir olaydı. İnsan o uzun, koyu kahverengi buklelerin arasına parmaklarını geçirmek istiyordu. Pandy adamın bu saç modelini çenesinin keskin hattını vurgulayıp dikkati burnundan başka bir yere çekmek için seçtiğini tahmin etti. Çünkü burnunun üst tarafı düzgündü, ama ucu bir beyzbol sopasıyla kırılmış ve bir doktor onu boşuna yerine oturtmaya çalışmış gibi sola doğru eğikti. (Pandy sonradan tahmininde yanılmadığını öğrenecekti.) Biçimli dudaklarında alaycı bir ifade vardı. Siyaha dönük koyu kahverengi gözleriyle özel biri olduğunu bilmenin pırıltısıyla bakmıştı kameraya. Eh, otuz iki yaşında *New York*'un kapağına çıkmak her baba yiğidin harcı değildi tabii.

Pandy o ara kendini tam bir ezik gibi hissettiğinden belki de kıskançlıktan aldı dergiyi.

Beş parasızdı ve büyük bir yaşam mücadelesi içindeydi. Daha ne SondraBeth girmişti hayatına, ne de Doug Stone. Monica bile yoktu o zamanlar. Dolayısıyla bir şeyler başaran insanların öyküleri feci tepesini attırıyordu.

Pislik, diye söylendi haberi okurken.

Jonny Beluga aşırı şanslıydı şüphesiz ve bu başarıyı zerre kadar hak etmiyordu. Ayrıca Pandy onun son derece sığ bir tip olduğundan emindi.

Dergi ondan bir mutfak dehası olarak söz ediyordu. Jonny, İkinci Cadde'de doğup büyümüştü. Annesi onu dünyaya getirdiğinde yalnızca on yedi yaşındaydı ve evli değildi. Jonny'nin babası o doğmadan önce aşırı dozdan ölmüştü. Jonny gençliğinde bir çeteye üye olduğunu anlatmıştı. Pandy, adamın bunu, başarısını ikiye katlamak için uydurduğundan emindi. İkinci Cadde'de gangsterlerin işi neydi?

Haberde Jonny'nin sorunlu bir gençlik geçirdiği yazıyordu. Birçok kereler başını belaya sokmuş, hatta ıslahevine girip çıkmıştı. Sadece on dört yaşındayken yaşını iki yaş büyütüp Armut Ağacı adında bir restoranda garson yamağı olarak işe girmiş ve on sekiz yaşında oranın işletmecisi olmuştu.

Sonra bahşişlerini biriktirerek Fransa'da bir aşçılık okuluna gitmişti.

Gerisi malumdu. Eğitimini tamamladığında sevgili şehrine geri dönmüş ve klasik Fransız mutfağını New York hayatıyla harmanlayıp yeni ve heyecan verici bir tarz yaratmıştı. *Bu da ne demekse,* diye düşündü Pandy alayla. Jonny kalburüstü birkaç

restoranda baş aşçı olarak çalıştıktan sonra kendi restoranını açmıştı. Görünüşe bakılırsa orası New York'un en iyi gizlenen sırlarından biriydi. Hatta belki biraz fazla gizli kalmıştı ki, kısa bir süre içinde batmıştı. Jonny ikinci denemesinin de başarısızlıkla sonuçlandığını açık yüreklilikle anlatmıştı. Büyük bir Amerikan girişimcisi olarak tabii ki kötü tecrübelerinden ders almış ve bugünkü gözde mekânı, Pétanque'ı açmıştı. Pandy bunun anlamını biliyordu. Petank, Güney Fransa'da yaşlı erkeklerin oynadığı bir açık hava oyunuydu. Gözlerini devirdi. Beluga sandığı kadar akıllı değildi besbelli.

Pandy dergiyi tiksintiyle bir köşeye fırlatıp Jonny'nin yaşadığını bile unuttu.

Sonraki yıllarda Pandy onun adını sağda solda duydu. Jonny hâlâ dedikodu haberlerini sıkça meşgul ediyordu ama Pandy onunla ilgilenmedi bile. Ancak arkadaşı Meghan, onunla birlikte olunca işler değişti. Meghan, Jonny'yle Pétanque'ta tanışmıştı. Tabii ya. Başka nerede olacaktı? Muhabbete başlamışlar ve Meghan gecenin ilerleyen saatlerinde kendini onun İkinci Cadde'deki evinde bulmuştu. Jonny hâlâ çocukluğunu geçirdiği beyaz apartmanda oturuyordu. Sonra Meghan'a onunla Atlantic City'ye gitmesini teklif etmişti.

Bu davet büyük bir heyecan yaratmıştı. Jonny restoranının başarısı ve Pandy'nin bir kere bile izlemediği yeni yemek şovuyla büyük sükse yapmıştı. Şehrin en gözde bekârlarından biriydi artık. Dolayısıyla Meghan onu kafeslemeye kararlıydı. Suzette'in Jonny'nin hayatına giren bütün kadınları Atlantic City'ye götürdüğünü söylemesi bile Meghan'ın hevesini kırmamıştı. Pandy onun bir seri katil olabileceğini öne sürmüştü. Kadınları

oteldeki süitine götürüyor ve onları dev kasap bıçağıyla deşip yahni yapıyordu.

Meghan bu iddialar karşısında çileden çıkmıştı tabii.

Ama Pandy şimdi geçmişe dönüp baktığında, daha Jonny'yi hiç tanımadan onu ölüm ve yıkımla bağdaştırmasına şaşıyordu doğrusu.

Meghan hafta sonu kaçamağından döndüğünde, Pandy'yle Suzette'e bütün olan biteni anlattı. Hiç durmadan sevişmişlerdi. Ayakta bile yapmışlardı ki, bunun Jonny'nin özel zevklerinden biri olduğu söyleniyordu. Jonny, Meghan'a neden ciddi bir ilişkisi olamadığını da anlatmıştı. Hiçbir kadın bu kadar yoğun bir programı kaldıramazdı. O da hiçbir kadını böyle bir teste tabi tutmak istemiyordu zaten. Restoranları gece yarısı kapanıyor ve sonrasına da bir sürü iş kalıyordu. Genelde eve sabah dörtten önce dönemiyordu.

Pandy bunu duyduğunda bir kahkaha patlattı. "Hadi oradan. Herif bildiğin akıyor."

Haklı da çıkmıştı. Jonny bu iki haftalık şehvet fırtınasından sonra Meghan'ın mesajlarına cevap vermemeye başladı. Meghan onunla yüz yüze konuşmak için Pétanque'a gittiğinde Jonny onu neredeyse tanımazdan geldi.

Ve Pandy arkadaşına attığı kazıktan sonra Jonny'den daha da çok nefret etmeye başladı.

Sonra Pandy onunla her yerde karşılaşmaya başladı. Görünüşe bakılırsa, Pétanque ilk buluşma için herkesin gözde mekânıydı. Pandy'nin yanında kim olursa olsun, Jonny'yi tanımaktan

gurur duyuyordu. Jonny ne zaman aşçı şapkası ve beline sımsıkı bağladığı kan lekeli önlüğüyle mutfaktan çıksa, üzerine atlıyorlardı. Yanındaki adam ona taşkınca sevgi gösterilerinde bulunurken, Pandy sesini çıkarmadan bekleyip Jonny'yi görmezden geliyordu.

Ama bu hiç kolay değildi.

Jonny'nin bir karizması vardı çünkü. İnsan ilk bakışta bunun neden kaynaklandığını anlayamıyor ama ister istemez ona karşı güçlü bir çekim duyuyordu. Tıpkı Bill Clinton ve Bobby Kennedy Jr. gibi buram buram seks kokuyordu.

Çoğu kadın böyle erkeklerden nefret eder, kadınlara karşı sergiledikleri ikiyüzlüce tavırları küçümserdi. Yine de, onların yanında *bir de beni aldatsa nasıl olur,* diye düşünmeden edemezlerdi.

Jonny'nin tekinsiz imajına sarsılmaz küstahlığı da eklenince Pandy ondan kesinlikle uzak durmaya karar verdi. Beluga her yemekten sonra mutlaka mutfaktan çıkıp bir gövde gösterisi yapıyordu. Herkesin ona övgüler yağdırması egosunu şişiriyordu herhâlde. Bu tarz bir gösteriş merakı yalnızca erkeklerde bulunurdu zaten. Pandy her görüşünde ona daha da kıl oluyordu. Jonny Balaga'yı bir oyundan sonra tiyatronun çıkışında bekleyip seyircilerden takdir dilenen bir oyuncuya benzetiyordu.

Sonra New York'ta sık sık olduğu gibi, Pandy'nin hayatının yörüngesi tamamen değişti. Jonny Balaga'yı beş yıl boyunca bir daha hiç görmedi. Pandy bu beş yıl içinde şehirde tutunmak için dişini tırnağına takan çaylak bir yazardan Monica'nın yaratıcısına ve tanınan birine dönüştü.

Pandy, SondraBeth ve Doug Stone'la yaşadığı ada faciasından sonra New York'a döndüğünde bir daha böyle ahlaksızca bir oyunun içine sürüklenmemeye yemin etti. Hayatta her yolu gördükten sonra namuslu kalabilmesiyle gurur duyuyordu. Diğer herkesin birer birer uçurumdan düşmesini izlerken o ayaklarını yere sağlam basabilmişti. Bir anlık yanılgıyla bütün değerlerine karşı geldiği için kendine kızıyordu. Yaşamın iniş çıkışlarından film yıldızlarına özgü sahte bir eğlence anlayışıyla kaçabileceğine inanması büyük hataydı. Pandy şimdi hayatın gerçeklerine dönmeye kararlıydı. Tıpkı Odise gibi, onu gösteri dünyası denen hain kayalığa çağıran sirenin şarkısına kulaklarını tıkayacaktı. Edebiyatçı arkadaşları onu ne zamandır uyarıyordu zaten. Kendine saygısı olan hiçbir romancı o sularda yüzmeye kalkışmazdı.

Pandy bunun yerine siyasete atıldı.

Kendine bir senatör buldu. Ondan yirmi yaş büyüktü. Başından iki evlilik geçmişti. Ama en azından vaktinin büyük bir kısmını dünyayı güzel bir yere dönüştürmeye çabalamakla harcamıştı.

Adam neredeyse altmışındaydı. Azıcık daha kassa, babası olacak yaştaydı yani. Joules'taki tanışmalarından on dakika sonra senatör ona bu bilgiyi vermişti. Sonraki bir saatte de Pandy'ye üzüntüyle prostat kanseri olduğunu itiraf etmişti. Hâlâ kanserden ölen ilk karısına âşıktı. Dolayısıyla Pandy de hayata dair umutlarını fazla yüksek tutmamalıydı.

Pandy her zaman gerçekçi olacağına söz verdi.

Senatöre bakılırsa, hayat yine de o kadar kötü değildi. En iyi restoranlarda yemek yiyor, Park Avenue'nun en lüks binasında

oturuyordu. Şehrin en zenginlerinden bazıları yakın dostlarıydı. Genelde Cumhuriyetçi parti trilyonerlerle özdeşleştirilse de, aslında Demokratlar'ın zengin destekçileri daha fazlaydı. Pandy bunu o insanların zekâsına bağlıyordu. Eğer bir adam trilyonlar kazanacak kadar akıllıysa, Demokrat olacak zekâya da sahip demekti.

Senatör onu son derece haklı buldu ve hafta sonu birlikte Palm Beach'e gitmeyi önerdi. Trilyoner arkadaşı ve destekçisi, Steven Finiper'ın evinde kalacaklardı. Steven'ın karısı Edith, Harvard'da hukuk okumuştu.

"Edith'i seveceğini düşünüyorum," dedi senatör. "Seni tanıdığımı öğrenince bana takılmaktan vazgeçer belki. Monica onun en sevdiği roman kahramanı. Ve sen de, hayatım, en sevdiği yazarsın tabii."

"Seve seve gelirim," dedi Pandy.

LaGuardia'dan Palm Beach'e tarifeli uçacaklardı. Pandy havaalanında senatörün bu kadar popüler oluşuna hayret etti. Her iki adımdan bir, biri yanlarına gelip onu başarısından ötürü tebrik ediyor ve hayatını nasıl değiştirdiğini anlatıyordu.

"Vay canına," dedi Pandy birinci sınıftaki koltuklarına yerleştiklerinde. "İşte bu benim hiç başıma gelmeyecek bir şey."

Senatör başım yana eğdi. "Efendim, hayatım?" Biraz ağır işitiyordu.

"İnsanların yanıma gelip hayatlarını nasıl değiştirdiğimden bahsetmesi imkânsız diyorum."

Pandy mecburen sesini yükseltmişti. Utançla etrafına bakındı.

Senatör gülümseyip dizine vurdu. "Ah, hiç endişe etme, hayatım. Büyükanne olduğunda böyle bir derdin kalmayacak."

Pandy gülümseyerek gözlerini devirdi.

Palm Beach'e indiklerinde, Pandy'nin telefonu biplemeye başladı. Mesajlarına baktı. Üç kere Page Six'ten aramışlardı. Onlar uçaktayken senatörle çıktıkları gezinin haberi bütün ülkeye yayılmıştı. Şimdi herkes birlikte olup olmadıklarını merak ediyordu.

Pandy güldü ve bütün mesajları sildi.

Finiper'ların Palm Beach'teki evi tam bir hilkat garibesiydi. Bazıları buna modern mimari de diyordu. Cam ve tuğladan inşa edilen dev dikdörtgenin helikopter pistinde ise yöreye özgü bir malzeme olan mercan ve çimento karışımı kullanılmıştı.

Pandy binanın ne kadar süre ayakta kalabileceğini merak etmişti doğrusu. Kesinlikle buranın doğasına uygun değildi. Hoş, mangrov bataklıklarında hangi yapı yıllarca dayanabilirdi ki?

Pandy'yle senatöre koridorda karşılıklı odalar verdiler. Pandy'ye odasını gösteren Edith evde tam on yatak odası olduğunu söyledi. Her birinin kendi banyosu vardı. Pandy armalı nevresim takımlarıyla havluları, banyoda bir sepetin içinde duran çeşit çeşit bakım malzemelerini ve bej döşemeli, koyu kahverengi mobilyaları dikkatle süzdü. Trilyoner evlerinin hep bir kişiliksizliği olurdu. Onlara harcanan bunca paraya rağmen insan içlerinde kendini bir türlü rahat hissedemezdi. Belki de sahipleri tıpkı Monopoly'deki binalar gibi er geç onları başka bir trilyonere satacaklarını bildikleri içindi.

Ama Pandy burada eğlenmeye kararlıydı.

İlk akşam sakin geçti. Senatörle Steven iş konuşmaya dalınca Pandy, Edith'le baş başa kaldı.

"Hayranlarınızdan biriyim," dedi Edith aşağı indiğinde Pandy'ye sarılarak. "Monica'ya bayılıyorum. İnsanların kadınlara bakış açısını değiştirdiniz."

"Ah, teşekkür ederim," dedi Pandy. Edith'in dünyaya karşı sağlam bir bakış açısı ve tam kararında bir sinizmi vardı. Özellikle de erkekler konusunda. Erkekler politik aksiyon komitelerini konuşurken, kadınlar dünyada neden daha çok kadın genel müdür olmadığını tartıştı.

Cumartesi sabahı, Pandy kahvaltıya indiğinde tenis ve öğle yemeği için başka bir trilyoner çiftin, Pope ve Lindsay Mallachant'ın evine davet edildiklerini öğrendi.

"Sen oynar mısın?" diye sordu Edith.

"Tenis mi?" Pandy kahvaltı büfesinden tabağına birkaç parça jambon aldı. Bir an duraksayıp her zamanki cevabını verdi. "Dört yaşındayken öğrendim ve hiç ilerletemedim." Bu doğru değildi aslında. Evlerinin bahçesinde eski bir tenis kortu vardı ve Pandy doğuştan yetenekliydi.

Ne var ki, yetenekleriyle övünmeyi sevmezdi. Pandy tenisi sosyal bir aktivite olarak görmeye alışıktı. Gençliklerinde Hellenor'la kortu, evi arkadaşları için cazip kılacak bir unsur olarak değerlendiriyorlardı. Tenis eğlenceliydi. Hele de işin içine sigara ya da anne babaların uçaktan çaldığı minik içkiler gibi ödüller girdiğinde. Pandy zorlanırsa iyi bir oyun çıkarabilirdi, ama kazanmak için nadiren hırslanırdı.

"Bana aldırma," dedi Edith'e. "Oynamasam da olur. Kenarda otururum."

Edith hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Ben de bayılmıyorum ama korkarım oynamak zorundayız. Lindsay'yle Pope tenis hastasıdır ama senatör oynamıyor. Dolayısıyla onun yerini alması için Jonny Balaga'yı davet etmişler."

Pandy neredeyse çatalını düşürüyordu.

"Ama ben iyi oynayamam ki. Pope'u sinir etmekten başka bir işe yaramam."

Edith tabağına bir parça omlet koyarken cesaret verircesine gülümsedi. "Ne kadar kötü olursan o kadar iyi zaten. Pope kazanamadığında çılgına döner."

"Şahane," dedi Pandy. Pope Mallachant efsanevi bir yatırımcıydı. Yetmişlerinin başındaydı ve *trilyonerlerin trilyoneri* olarak biliniyordu. Lindsay üçüncü karısıydı ve aralarında büyük bir yaş farkı vardı. Kadın, Pope'u evlenmeye ikna ettiği için herkesin takdirini kazanmıştı.

Jonny Balaga, Pandy'nin onlarla ahbap olmasını bekleyeceği son insandı.

"Jonny Balaga'yı duymuşsundur," dedi Edith. Pandy kafasını iki yana salladığında Edith, "Yeni restoranı için para arayışında," diye ekledi. Sonra çabucak etrafına bakınıp sesini alçalttı. "Laf aramızda, o ve Lindsay bayağı sıkı fıkı."

"Uuu. Tehlikeli," dedi Pandy.

"Ben şahsen o kadına tahammül edemiyorum. Elimde olsa bugün için bir bahane uydururdum. Ama senatör, Pope'la Steven'ı bir araya getirmek istiyor. Demokrat partinin hatırına katlanacağız artık."

Mallachant'ların evi Finiper'larınkinin aksine, 1930'larda inşa edilen, klasik bir Palm Beach malikânesiydi. Sarı sıvası ve

beyaz süslü pervazlarıyla devasa bir düğün pastasını andırıyordu. *İşte gelin de geliyor*, diye düşündü Pandy, beyaz tenis kılığı içindeki Lindsay onları kapıda karşılarken.

Lindsay'in peşinden evin arka tarafına geçtiler. Gümüş ve kristallerle bezeli bir sofra kurulmuştu. Sarı-siyah emaye arıların tel kanatları arasına isim kartları yerleştirilmişti.

Teras, bakımlı bir bahçeye bakıyordu. Masmavi yüzme havuzunun yanında yemyeşil bir tenis kortu vardı. Pandy kortun beyaz ışıklı stadyum aydınlatmasını görünce içinden alayla homurdandı.

Neyse ki Jonny biraz geç kalacaktı.

Lindsay onları masaya buyur ederken Jonny'nin tenis maçında onlara katılacağım söyledi.

Masayla gri üniformalı ve beyaz eldivenli iki uşak ilgileniyordu. Öğle yemeği üç hafif yemekten oluşuyordu. Üzerine Frenk soğanı serpiştirilmiş turp ve portakal salatası, karides ve ıstakoz marine ve espresso eşliğinde créme brulée. Pandy kahveyi reddedip direkt tatlıya geçti. Pope Mallachant uzun boylu ve hafiften kambur bir adamdı. Düşük gözkapakları ve doğal olamayacak kadar siyah saçları vardı. Sağlıklı bir diyet uygulayarak ömrünü uzattığını anlattıktan sonra Pandy'ye diyet yapıyor mu diye sordu. Pandy yapmadığını söyleyince kendi dinçliğini örnek göstererek yediğine içtiğine mutlaka dikkat etmesi gerektiğini söyledi. Yetmiş üç yaşında hiç kanser olmamasıyla ve kalbinin sağlamlığıyla övündü. "Bir cinayetc kurban gitmezsem sonsuza kadar yaşarım," dedi.

Pandy güldü. Bu insanları asla ciddiye alamıyordu. Böyle bir zorunluluğu da yoktu zaten. Kibar davranması yeterliydi.

"Teniste nasılsın?" diye sordu Pope.

"Berbat," dedi Pandy. Ve ne kadar ümitsiz olduğunu kanıtlamak için bir kadeh şampanya daha istedi.

Şampanyasının hemen arkasından Jonny geldi.

Aslında kanatlı kapılardan içeri girmişti, ama Pandy'ye terasa göz kamaştırıcı bir ışık dolmuş gibi geldi. Ortamın havası anında canlandı. Kadınların yüzü güldü. Erkekler sanki daha bir hadlerini bilircesine seslerini alçalttı. Jonny doğruca masaya doğru yürüdü. Uzun saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırarak kadınların ellerini öpmek için eğildi. Erkeklerin elini sıktı ve sırtlarına dostça şaplaklar indirdi. Yanık teni ve ince, kaslı vücuduyla diğer herkes, Jonny'nin yanında olduklarından daha da ihtiyar görünüyordu.

Jonny, Pandy'yle merhabalaşamadan Pope tenis için sabırsızlanarak masadan kalktı. Geri kalanlar da peşine takıldı. Pandy, Jonny'nin belki de onu fark etmediğini düşünmeden edemedi.

Korta inen basamaklarda Pandy onun Pope'a kiminle eş olacağını sorduğunu duydu. Pope arkasına bakıp Pandy'ye yaklaşmasını işaret etti. "Sizi tanıştırayım," dedi. "Bu, Jonny Balaga. Bu da..." Pandy'nin adını unutmuştu.

"PJ Wallis," diye atıldı Pandy elini uzatarak. Jonny onun eline bakıp başını sallayarak güldü. Sonra yanağına bir öpücük kondurdu. "Biz tanışıyoruz zaten. Ama görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Tekrar gülümsedi ve yoluna devam etti. Pandy soyunma odasına koştururken boynunda Jonny'nin saçlarının süründüğü yer hâlâ yanıyordu.

Saçları tam da hayal ettiği gibi yumuşacıktı.

Odaya girdiğinde kalbi deli gibi çarpıyordu. İçerisi lüks bir spadan farksızdı. Duş kabinleri, sauna, özenle katlanmış, kar beyazı havlular ve içinde her türlü bakım malzemesinin bulunduğu kocaman sepetler. Bir rafta ambalaj kâğıtlarına sarılı tenis kıyafetleri, başka birinde spor pabuçlar vardı. Bazıları gıcır gıcırdı, diğerleri ise taş çatlasa bir iki kere giyilmişti. Pandy beyaz, kısa bir tenis elbisesi seçip pabuçları deneyerek en rahatını bulmaya çalıştı.

Sonra giyindi ve boy aynasının önüne geçti. Sırf Beluga'yla oynuyor diye heyecanlanacak bir şey yoktu. Jonny orada yokmuş gibi rahat davranmalıydı.

Başına bir saç bandı takıp aynada bir kez daha kendine baktı. Keşke bandın kenarına iliştirebileceği bir şey olsaydı. Bir kuş tüyü mesela.

Derin bir nefes aldı.

Oyun başlasın, diye düşündü iç çekerek. Bir kuş tüyü olmasını isterdi hakikaten. Böylece tenisten hiç çakmadığını sanıp onu ilk fırsatta kenara yollarlardı. Ama yoktu işte.

Grubun geri kalanına katıldı.

Edith doğru söylüyordu. Pope tenisi aşırı ciddiye alıyordu. Kortta raketi havaya kaldırmış, eğilip kalkarak ısınma hareketleri yapıyordu.

Jonny buzlu çayını yudumlarken Lindsay'le konuşuyordu. Senatörle diğer misafirler şemsiyeli bir masanın altında toplanmıştı. Jonny onu görüp "Hey, ortak!" diye seslendi. "Kazanmaya hazır mısın?"

Lindsay kuralları açıkladı. O ve Pope, Steven ve Edith'le oynayacak, kazanan takım Pandy ve Jonny'yle karşılaşacaktı.

Lindsay'in *kazanan takım* derken Pope'a bakışından bunun kim olacağı belliydi zaten.

İlk maç başladı. Steven kilosuna rağmen, hırslı oynuyordu. Edith belli ki bir sürü tenis dersi almıştı. İşin tekniğini bilmesine rağmen ruhsuzdu. Pope'la Lindsay ise bambaşka bir hikâyeydi. Pope yaşından ötürü Steven kadar hızlı koşamıyordu, ama gerçekten yetenekliydi. Dakikti ve hayatları boyunca tenis oynayan birçok ihtiyar gibi çeviklik bakımından açığını tekniğiyle kapatıyordu.

Lindsay kocasının tam tersiydi. Pandy o tipleri bilirdi. Büyük olasılıkla lise takımındaydı ve insanların onu övmesine alışıktı. Bu da kendini olduğundan daha üstün görmesine yol açıyordu. Öte yandan, kazanmayı gerçekten istiyordu ve azmi hiç de yabana atılacak cinsten değildi.

Ev sahipleri konuklarına karşı kolay bir zafer elde etti.

Sıra Pandy ve Jonny'deydi.

"Biraz ısınalım mı?" dedi Jonny.

Pandy başını iki yana salladı. "Ne fark eder? Yine de berbat oynayacağım."

"Kötü düşünürsen öyle olur."

Pandy omzunu silkip alayla gülümsedi. "Sadece dürüst davranmaya çalışıyorum."

Pandy önce Lindsay'e servis attı. Her zamanki gibi topu çizginin hemen içine gönderdi. Basit bir atıştı. Lindsay topu Jonny'nin ayaklarının dibine yolladı. Jonny geri sıçrayıp raketini savurdu ama topu ıskaladı. Lindsay'le Pope birbirlerine baktı. Jonny topu alıp Pandy'ye attı.

"Pardon," dedi Pandy topu raketiyle tutarak.

"Aldırma," diye mırıldandı Jonny ve ağa doğru yürüdü. Bağcığını sıkmak için eğildiğinde Pandy poposuna bakıp çok spor yaptığına karar verdi.

Sonra derin bir nefes alıp bir servis daha attı.

Top yine çizgiye yöneldi, ama bu seferki atışı daha aldatıcıydı. Top önce zıpladı, sonra hızla alçaldı. Pope tam da Pandy'nin beklediği gibi, bunun basit bir vuruş olduğunu düşünerek topu ağa yolladı. Pandy arkasını dönüp Jonny'ye doğru yürürken gülümsüyordu.

Jonny yüzündeki belli belirsiz zafer ifadesini kaçırmamıştı. Ona bir beşlik çaktı. "Aferin, ortak."

Pandy ona ters bir bakış fırlattı.

Lindsay'le Pope, Pandy'nin sonraki üç servisini de kaçırarak oyunu onlara verdi. Jonny, Pandy'nin kulağına, "Biz kazanacağız," diye fısıldadı.

"Yok canım," dedi Pandy.

Jonny başparmağını kendi göğsüne doğru salladı. "Şimdi beni izle."

Pandy yerini aldı. *Kahretsin*, diye düşündü. Bir bu eksikti. Pope her gün oynuyordu ve Jonny ondan en az otuz yaş genç olmasına rağmen, o da kazanmaya kararlıydı. Demek ki, maç sonsuza dek sürecekti. Bir oyun yirmi ya da otuz puanda bitiyordu. Sonra eşitliği bozmak için bir oyun daha oynanacaktı. Bu arada, güneş yükselecek ve hava ısınacaktı. Sinirler de gerilecekti hâliyle.

Pope servisini attı. Hızlı, alçak ve temizdi.

Jonny sıçrayıp raketini salladı ve topu sertçe Lindsay'e gönderdi.

Jonny hinlik peşindeydi. Çiftli oyunlarda bu bir taktikti. En basit rakibi, yani kadını hedef alırdın.

Ne var ki, Lindsay bu hamleyi bekliyordu. Topu ona geri yolladı.

Birkaç kere ileri geri koşarak paslaştılar. Belli ki daha önce de oynamışlardı. Edith'in ikisinin bir kaçamak yaşadığıyla ilgili iddiasından sonra bu pek şaşırtıcı değildi. Jonny'nin sinirleri giderek geriliyordu. Sonunda topu ıskaladı. Pope ağın diğer tarafında topu karşılayıp Pandy'ye yolladı.

Pandy normalde böyle bir topa vurmazdı. Göz ucuyla Jonny'nin onu merakla süzdüğünü gördü. Ağın diğer tarafında, Lindsay sayıyı aldıklarını düşünerek sırtını dönüp yürümeye başlamıştı bile.

Götler, diye düşündü Pandy. İleri atılıp raketini ters çevirdi ve topu karşıladı. Daha kimse neler olduğunu anlamadan top ağın altmış santim gerisindeki beyaz çizgiye düştü.

Top zıplayıp tel örgüye çarparken korttaki herkes ona hayretle baktı.

"Biliyordum," dedi Lindsay ve küçümser bir tavırla ekledi. "Pandy de oynayamadığını söyleyen ama sonradan ülke tenis şampiyonu çıkan o kızlardan biri."

"Hani kötüydün?" dedi Jonny neşeyle. Zaferin coşkusuyla raketini Pandy'nin poposuna hafifçe vurdu.

"Aramızda sırları olan bir tek sen değilsin," dedi Pandy.

Bir buçuk saat ve üç set sonra, kazananı belirlemek için hâlâ *tiebreaker* denen uzatma oyununu oynuyorlardı. Pandy'nin tam da tahmin ettiği gibi işler çirkinleşmişti. Pope'la Lindsay

hiç konuşmuyordu. Öte yandan, Jonny'nin çenesi düşmüştü. Sürekli yorum yapıyordu. Pandy sonunda onu silkelemek zorunda kaldı.

"Bırakalım, Pope kazansın," diye fısıldadı yer değiştirirlerken.

"Tabii, tabii." Jonny onun şaka yaptığını sanmıştı.

"Ciddiyim."

Jonny alnındaki terleri sildi. "Ben de."

Pandy kontrolü ele almaya karar verdi.

Lindsay raketiyle topu sektirdi.

Sonra Pandy'ye servis attı. Pandy topu kolayca Pope'a gönderdi. Pope'un atışının Jonny'yle tam ortalarına düşeceğini ve kimsenin onu karşılayamayacağını hesap etmişti.

Pope tam da buna niyetlendi ama top çizginin hemen dışına düştü.

"İçerde!" diye bağırdı Pandy. "Oyun, set ve maç." Raketini indirdi. "Bravo! Harika atıştı, Pope."

Jonny öfkeyle ağa doğru yürüyüp raketini savurdu. "O top dışarı çıktı." Suçlayan bir tavırla Pandy'ye döndü. "Dışarıdaydı, görmedin mi?"

Pandy omzunu silkti. "Ben içeride sandım."

"Dışarı düştü. Ben gördüm," dedi Lindsay.

"Devam," dedi Jonny, Pandy'ye ters bir bakış fırlatarak.

"Pislik," diye homurdandı Pandy usulca.

Pope belli ki, son adrenalin stokunu da kullanmıştı. Sonraki iki topu ıskaladı ve Pandy'yle Jonny kazandı.

Pope doğruca kortun kapısına yönelirken Lindsay omzunu silkip Jonny'ye baktı.

Pandy kendi kendine güldü. Jonny'yle Lindsay'in ilişkisinin fazla süreceğini sanmıyordu.

Sonra Jonny soyunma odasında ona asıldı. Ya da en azından bunu denedi.

Pandy pabuçlarını çıkarmak için eğildiğinde Jonny kapıda belirdi. Belden yukarısı çıplaktı ve arkasından güneş vuruyordu. Pandy'nin nabzı gırtlağında atmaya başlamıştı. Tüm vücudu şehvetle ürperdi.

"Birlikte duşa girelim mi, ne dersin, Wallis?"

Pandy bir an sırf saçlarının boynuna değmesiyle bile ne hâle geldiğini hatırlayarak bu teklifi ciddi ciddi değerlendirdi. Sonra Pope'la Lindsay'i ve senatörü düşünüp kendini topladı.

"Aklını mı kaçırdın? Senin kadar edepsiz bir adamla seks yapacağımı mı sanıyorsun?"

"Evet," dedi Jonny rahat bir tavırla. "Seks ve edep hiç hoş bir ikili değil zaten."

"Ama teniste centilmence davranmak önemli," dedi Pandy pabuçlarını çıkarıp bir kenara fırlatarak. "Pope'un kazanmasına izin vermeliydin."

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Jonny odaya girerek. "Pope Mallachant'ın beni yenmesine neden izin vereyim?"

O kadar şaşkın görünüyordu ki, Pandy güldü. "Ev sahibi olduğu için. Burası onun evi ve onun tenis kortu. Hem de senden yaşlı."

Jonny ona boş boş bakmayı sürdürdüğünde, "Kazansa ne fark ederdi ki?" dedi. "Sadece aptal bir oyundu."

Jonny gözlerini kocaman açtı. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Pope Mallachant gibi bir adama asla bilerek yenilmezdim. Herif

kazara trilyoner olmadı. Aşağılık bir katil o. Rakiplerine bir kere bile merhamet gösterdiğini mi sanıyorsun? Hem bu sadece bir oyun değil. Öyleleri hiçbir şeyi bir oyun olarak görmez." Derin bir nefes aldı. "Daha zeki olduğunu sanırdım. Bu insanlar hakkında onca şey yazıyorsun ne de olsa. Onların dünyasını daha iyi bilmen gerekmez mi?"

Jonny öfkeyle başını iki yana sallayıp arkasını döndüğünde Pandy, "Hey!" diye bağırdı.

Bir tepki alamayınca, "Hey!" diye bağırdı yine.

Jonny sonunda ona döndü. "Ne var?"

Pandy iç çekti. "Hiç."

Pandy çabucak giyinip eve geri döndü. Zenginler vedalaşıyordu. Pandy banyonun yerini sordu. Lindsay aşağıdaki banyoda senatörün olduğunu söyleyince Pandy yukarı çıktı. Karşısına çıkan ilk banyoya girdi ki bu da Lindsay'in odasındakiydi. Çabucak dolabın içine göz attı. Vicodin ve birkaç hormon ilacı vardı. Pandy dolabı kapayıp kanatlı kapıları açtı ve balkona çıktı.

İlk Jonny'yi gördü. Ünlü bir tasarımcıya ait mayosuyla bir yüzücü edasıyla havuza doğru yürüyordu. Suyun kenarında durup derinliklere doğru baktı.

Pandy az sonra onun kendine baktığını fark etti.

Narsist, diye düşündü.

Jonny nihayet kendini seyretmeyi bıraktı. Kollarını kaldırarak havuzun basamaklarını indi.

Su beline geldiğinde durdu. Gözlerini kapayıp daldı ve birkaç saniye sonra yüzeye çıktı. Pürüzsüz teninden sular süzülürken derin bir nefes aldı.

Hafifçe doğrulup gövdesini sudan biraz daha çıkardı. Derin, mavi havuzda karanlık, tekinsiz ve ulaşılmaz görünüyordu.

Pandy'nin onu izlediğinin farkında mıydı acaba?

Jonny birden Pandy'nin varlığını hissetmişçesine gözlerini açıp ona doğru baktı.

Gözleri hafifçe irileşti.

Sonra bir sırrı paylaşıyorlarmış gibi gülümsedi.

Pandy usulca içeri girdi.

Eve dönerlerken, Edith, Pope'un Jonny'ye ne kadar kızdığından bahsedip durdu. Pandy bu konunun tamamen dışında olmanın rahatlığıyla kıkırdadı. Edith ona Jonny'yi çekici buldu mu diye sordu. Jonny'nin ondan hoşlandığından emindi çünkü. Senatör araya girdi. "İstersen senin olabilir," dedi Jonny'den bir oyuncak gibi söz ederek. Elini kaldırıp yumruk yaptı. "Ama onu tuttun mu sakın boşlama."

"Nasıl yani?" diye sordu Pandy.

Senatör yumruğunu onun yüzüne doğru salladı. "İşte böyle sıkacaksın," dedi. Pandy'nin ona boş boş baktığını görünce açıkladı. "Toplarını canım. Bir tuttun mu bir daha bırakma diyorum."

Pandy, pazartesi sabahı Page Six'in o ve senatörün Palm Beach'e birlikte gittikleri haberiyle güne başladı. Sevgili oldukları konuşuluyordu. Pandy başını iki yana salladı. Ama çok da dert etmiyordu doğrusu. Bu haber çabuk bayatlardı. Az sonra telefonu çaldı.

"Birlikte misiniz gerçekten?" diye sordu bir erkek sesi.

Pandy'nin yüzünü ateş bastı. Jonny olduğunu bilmesine rağmen, "Kimsiniz?" diye sordu.

"Sence?"

Pandy zekice bir yanıt vermek için duraksadı.

"Evet?" diye üsteledi Jonny.

"Değiliz tabii." Arkasına yaslanıp ayaklarını masaya koydu ve uzun uzun esnedi. "Ya da belki öyleyizdir."

"Ayrılın o hâlde. Yoksa aldatan sevgili damgası yersin."

Pandy ayaklarını indirdi. "Efendim?"

"Seni yeni restoranımın açılışına davet ediyorum."

"Gerçekten mi?" dedi Pandy ruhsuz bir sesle. Jonny'nin onu görmediğine seviniyordu doğrusu. Yüzü kor gibi yanıyor, gülümsemesini engelleyemiyordu. "Numaramı nereden buldun?" diye sordu.

"Yapma, Wallis. Beni bu kadar küçümseme. Perşembe, saat sekizde. Restoranın adı..."

"Dur ben tahmin edeyim," dedi Pandy. "*Chou Chou.*"

Jonny hayretle inledi. "Nereden bildin?"

"Bütün restoranlarına Fransız oyunlarının adlarını koyuyorsun. *Bilboquet* diye bir yer de zaten olduğuna göre..."

"Zekice," dedi Jonny takdirle. "Çıktığım kadınların çoğu bunu tahmin edemezdi."

"Çıktığın kadınların ağzı senin kaz ciğerlerinle o kadar dolu oluyor ki konuşamıyorlar bence."

Jonny bir kahkaha attı. "Haklısın. Efsanevi yeteneklerim vardır. En hoşu da ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Daha memnun edemediğim hiçbir müşterim olmadı."

Pandy dayanamayıp güldü ve geleceğini söyledi.

Telefonu kapadığında Jonny hakkında duyduklarını düşündü.

Ama sonra Henry aradı ve iyi haberleri vardı.

10

Evrenin Pandy'nin lehine işlediği o nadir haftalardan biriydi. İki kadın derneği onu ödüle layık bulmuştu. Yılın Kadın Savaşçısı Ödülleri töreninde baş masada oturması için davet almıştı. Bu ödüller eğlence dünyasının en başarılı işlerine imza atan kadınlara veriliyordu ve Pandy'nin en büyük hayallerinden biri de onlardan birine sahip olmaktı. Ama o haftaki gelişmelerin en harikası, Henry'nin üçüncü Monica kitabı için yayıncıdan milyon dolarlık bir anlaşma koparmasıydı. Pandy ilk kez bu kadar büyük bir paraya imza atacaktı. Hemen akabinde American Express ona siyah kart almaya hak kazandığını bildirdi.

Tebrikler, diyordu gelen mektupta. *Sizi dünyanın en ayrıcalıklı kulübüne üye olmaya davet ediyoruz.*

"Milyon doların hikmeti işte," diye bağırdı Pandy heyecanla Henry'ye. Henry'nin sözleşmeyle ilgili telefonuyla yangından kaçar gibi kendini sokağa atmıştı. Yine de ne giyeceğini düşünmek için bir an duraksamıştı tabii. Bu milyon dolarlık anı *Breakfast at Tiffany's* filminden bir sahne olarak hayal ettiği için kafasına bir şey takmaya karar vermişti. İşte bu sebeple dolabını karıştırıp eski bir şapka kutusundaki siyah, hasır Philip Treacy şapkasını bulmuştu.

Henry'nin ofisine kadar yirmi blok koşturması gerektiği için şapkayı çıkarmak zorunda kalmıştı tabii. Hasır şapkalar artık hiçbir koşulda kullanışlı değildi. Ama binaya girer girmez onu yeniden başına geçirmişti.

Şimdi Henry şüpheci gözlerle o şapkayı süzüyordu.

"Bir milyon dolar!" diye bağırdı Pandy. "Biliyorum, bir milyon eski bir milyon değil ama yine de büyük para." Bunları söylerken bir yandan da Henry'nin masasının önünde ileri geri yürüyordu. Ne var ki, şapkayı kafasında dengede tutmak için heyecanını hiç yansıtmayan ağır adımlar atıyordu.

"Hepsini bir anda almayacaksın. Dörde bölünecek ve en az iki yılda ödenecek," dedi Henry.

"Ne diyeceğini biliyorum. Para söz konusu olduğunda, ihtiyatlılık en büyük erdemlerden biridir diyeceksin. Ben de sana Blake'den bir alıntıyla yanıt veriyorum o zaman. *Cimrilik yetersizlikle düşüp kalkan zengin ve çirkin bir kızdır*, ki bu bana daha uygun bir cümle ne yazık ki. Öyle ya da böyle, başardık, Henry. Zamanında yediğimiz kazıkları düşününce bu olanlara inanasım gelmiyor."

"Hiçbir zaman o kadar kötü olmadı," diye karşı çıktı Henry.

"Babam ne derdi, tahmin edebiliyorum. Bir milyon dolar binlerce bin eder."

"Ya da bir milyon tane bir," dedi Henry lafı Pandy'nin ağzından alarak. "Yıllık kazancını iki yüz elli binden hesap et. Vergileri düştün mü yüz yirmi bin. Ayda fazladan on bin demek."

"Zengin oldum!" diye bağırdı Pandy.

"Sakın gidip kendine uçak filan alma," dedi Henry her zamanki alaycılığıyla.

O sırada telefonu çaldı. "Evet?" Muzipçe gülümsedi. "Bir dakika. Kendisine sorayım."

"Kim o?" dedi Pandy hevesle.

"Bir gazeteci. Seninle röportaj yapmak istiyor."

"Milyon dolar hakkında mı?" diye inledi Pandy.

"Hayır. Kırkıncı doğum gününle ilgiliymiş."

"Ama ona daha dört ay var!"

"Ne diyeyim? Dört ay sonra sen elinde bir kadeh şampanyayla zırlarken mi arasın?" diye sordu Henry.

"Ver bakayım. Daha yeni bir milyon dolara imza attım. Hiçbir şeyden korkacak değilim. Hele kırktan, asla." Telefonu aldı. "Alo?"

"Ah, evet. Merhaba," dedi şapkasını Henry'nin Le Corbusier koltuğuna fırlatarak. Sonra saçlarını kabarttı. "Doğru. Kırk yaş bir dönüm noktası kesinlikle. Hayır, konuşabiliriz tabii, ama doğum günüme daha dört ay var." Pandy, Henry'ye göz kırpıp ona bir kalem vermesini işaret etti. Masasının üzerindeki senaryodan bir parça kâğıt koparark *Nereden dönüyorum? Uçurumun kıyısından mı?* diye yazdı ve Henry'ye uzattı. Henry güldü.

Pandy kafasını salladı. "Demek patronunuz acele ediyor? Anlıyorum. O yollardan ben de geçtim. Size yardım etmek isterim."

Henry'ye gülümsedi. "Doğru. Hiç evlenmedim ve çocuğum yok. Evet, kırkıma giriyorum. Çocuk yapmadığım için pişman mıyım? Hayır tabii." Henry'ye bakıp kaşlarını çattı. Henry çabucak başını iki yana salladı.

Pandy hemen ağız değiştirdi. "Çocukları severim elbette. İnsan kendisine benzeyen bir ufaklığın ayaklarının dibinde do-

laşmasını istemez mi hiç? Ama ben kadere çok inanırım. Bu işler kısmet işi. Ama bir yandan da henüz bir yaka iğnesi yapmaya hazır değilim." Henry'ye bakıp gözlerini devirdi.

"İyi ki kariyerim var elbette. Çünkü ben kariyerimi kendimle kurduğum bir ilişki olarak görüyorum."

Henry'ye göz attı. Onaylarcasına kafasını sallıyordu. Birden bir milyon doları hatırladı.

"Aslına bakarsanız, bugün benim için özel bir gün. Yeni Monica kitabımın sözleşmesini imzaladım."

Pandy telefonu kulağından uzaklaştırdığında gazeteci kadının sevinç çığlığı odada çınladı.

"Harika bir haber değil mi? Monica yakında yepyeni maceralarıyla sizlerle olacak. Pardon." Pandy bir an duraksayıp sonra muzip bir kahkaha attı. "Galiba menajerim beni öldürecek," dedi Henry'ye bakarak. Henry'nin suratı fena asılmıştı. "Hele ne kadara imza attığımı söylersem beni kesin öldürür. Ama size bir ipucu. Altı santim kadar bir şey." Son cümlede sesini alçaltmıştı. Telefondaki kadının altı sıfırı kastettiğini anlayacağını umuyordu.

O akşamüzeri blogta şöyle bir başlık yer aldı: *PJ Wallis para erkeklerden daha önemli diyor.*

"Bu da ne demek?" dedi Suzette telefonda.

Pandy eve dönmüş, çalışmaya çalışıyordu. Ama bir milyon dolar kafasını o kadar kurcalıyordu ki, aklını işe veremiyordu.

"Boş versene," dedi Pandy heyecanla. "Ben de seni arayacaktım. Bir şey oldu." Dramatik bir tavırla duraksadı. "Artık zenginim."

"Ah, hayatım. Senin adına çok sevindim. Anlat bakayım," dedi Suzette kibarca.

"Henry yayıncımla pazarlık etmiş. Yeni kitap için bir milyon dolara el sıkıştık."

"Vay canına. Aferin sana. Şimdi söyle. Jonny Balaga'yla buluşurken ne giyeceksin?"

"Yemişim Jonny Balaga'yı," diye homurdandı Pandy. Sesini alçaltı. "Bu arada American Express bana siyah kart çıkardı. Bir milyonun kokusunu aldılar herhâlde. Sence her yerde casusları mı var, yoksa sadece tesadüf mü? Hani başına iyi bir şey geldiğinde farklı bir enerji yayarsın ve bütün iyilikler seni bulur ya?"

"Jonny gibi," dedi Suzette.

"Jonny çıtır çerez. Aramızda hiçbir şey olmayacak." Pandy'nin aklı başka yerdeydi. "İki tane de ödül alacağım. Törenlere benimle gelirsin, değil mi?"

"Düşünürüz. Önce Jonny'yle buluşmana konsantre olalım. Ah, bu arada Angie, Portia ve Meghan'a söyledim. Bence en doğrusu buydu. Meghan'ın üzülüp yanlış bir fikre kapılmasını istemem."

"Of," diye homurdandı Pandy. Meghan'ın Jonny'yle kısa bir süre takıldığı aklından uçup gitmişti. "Gördün mü bak? O aptal buluşmaya hiç gitmesem daha iyi. Meghan'ı üzmeye değer mi?"

"Meghan üzgün falan değil," dedi Suzette. "Hatta tam tersi. Hepimiz Jonny'yle iyi bir ikili olacağınızı düşünüyoruz. Meghan özellikle söyledi. İkisi anlaşamadı diye siz de uyuşamayacaksınız diye bir şey yok."

Pandy bir an şaşaladı. Sonra Suzette'e Jonny'yi o kadar da önemsemediğini anlatmanın bir yolunu aradı. Ama Suzette

onun konuşmasına fırsat vermeden atladı. "Birazdan sana geliyoruz. Bu konuyu bir masaya yatıralım dedik."

Pandy itiraz edemeden telefonu kapadı.

Kırk beş dakika sonra, Pandy kapıyı açtığında karşısında Suzette, Portia ve Meghan'ı buldu. Hepsinin elinde birer şişe beyaz şarap vardı.

Hâllerine bakılırsa Suzette onu Yukarı Doğu'daki bistroların birinden aramıştı.

"Selam, fıstıklar," dedi Pandy. "Sigara getirmeyi akıl ettiniz değil mi?"

"Sadece beş tane var," dedi Meghan.

"Birini bana ver. Başarımı kutluyorum."

"Ne giyeceğine karar verdin mi?" diye sordu Portia heyecanla.

"Beyaz, kolsuz bir yün elbiseyle minik topuklu, krem rengi ayakkabılarımı. Sade bir küpeyle bilezik de takarım belki."

"Yün elbise mi? Hiç seksi değil."

"Ay sen buluşmayı mı diyorsun?" diye şakıdı Pandy gülerek. "Suzette sözleşmeden bahsetmedi mi? Bir milyon dolar, bebeğim! Önce Henry'nin ofisine gidip sözleşmeyi imzalarken fotoğraf çektireceğim. Jonny'yle sonra buluşacağım."

Beyaz şarap servisi yapmak için mutfağa gitti.

Sözleşme neden kimsenin umurunda değildi? Arkadaşlarının tek derdi Jonny'ydi. Bulaşık makinesinden dört tane kadeh çıkardı. Hâlâ biraz ılıktılar ya neyse. Kızlar onun kariyerine ne kadar önem verdiğini biliyordu. Eh, Jonny'nin ünü de malumdu. Pandy, Monica'nın gözbebeklerinde iki altın rengi dolar

işaretinin parladığını hayal ederek güldü. Jonny'nin o müthiş çekiciliği bile paranın gölgesinde sönüp gitmişti.

Pandy kadehleri tezgâha dizerken *belki de onunla hiç buluşmamalıyım*, diye düşündü. Salona döndüğünde arkadaşlarına içkilerini verdi.

"Dinleyin," dedi. "Düşündüm de artık şeyim olduğuna göre..." Bir milyon dolar diyecekti ki vazgeçti. "Yani istediğim bir sürü şeyi başardım ve bir erkeğe ihtiyacım yok. Ben kariyerimle evliyim. Hem o erkekler gibi nankör de değil."

"Aman erkekler bunu duymasın," dedi Meghan dehşetle.

Portia, Suzette'le Meghan'a döndü. "Bana bakın. Sizin üç yıldır doğru dürüst bir ilişkiniz var mı da erkekleri savunuyorsunuz?"

"Bize umutsuz vaka mı demeye çalışıyorsun?" diye atıldı Meghan.

Pandy, "Eyvah!" diye homurdandı. "Yine başa mı döndük? Her on yılda bir bu muhabbeti yapmasak olmaz. Ben kaderime razıyım, tamam mı? Durumu kabullendim ve mutluyum. Size de aynısını tavsiye ederim."

"Kimseyi istemiyorum ayakları ha?" dedi Suzette. "Yemezler canım."

Pandy kadehini masaya bıraktı. "Bakın. Beni düşünmenizi takdir ediyorum. Sağ olun, var olun. Ama Jonny'nin suç dosyası kabarık. En az yüz kadınla yatmıştır ve bütün ilişkileri iki haftadan kısa sürüyor. Adam kırkına merdiven dayamış. Bundan sonra da evleneceği yok. Şimdi bana gelelim. Birkaç ciddi ilişkim oldu. Hepsi iki ila üç yıl sürdü. Hatta bazılarıyla birlikte yaşadım. Ve iki yıl sonra ne oldu? Sıkıldım. Onlardan

değil, seksten. Kusura bakmayın ama aynı adamla yüzlerce kez yatınca..."

"Çoğu kadın böyle hissetmez. Biliyorsun, değil mi?" dedi Portia.

"Ben Pandy'ye katılıyorum," diye atıldı Meghan. "Bir noktadan sonra bayıyor cidden."

"Gerçekten âşıksan baymaz," dedi Suzette. Pandy'ye döndü. "Bence senin asıl sorunun ne biliyor musun? Hiç âşık olmadın!"

"Aşk bakiresi gibi bir şeysin yani," dedi Portia. "Neredeyse kırk yaşındasın ama hiç âşık olmadın."

"Halt etmişsiniz siz!" diye bağırdı Pandy. "Ben çıktığım bütün adamlara âşıktım. Anlamıyor musunuz? Sorun da bu ya zaten. Çabucak âşık oluyorum. Sonra birden o aşk bitiyor ve geri dönüşü olmuyor. Ayrıca şu anda hayatımdan gayet memnunum. Jonny Balaga'yla birlikte gelecek sorunların hiçbirini istemiyorum."

"Tamam! Sorunun köküne indik işte!" diye bağırdı Portia zaferle. "Bu güçlü kadın ayakları erkeklere sökmez. Onlara duygusal yanını biraz daha fazla göstermen gerek. Sana bu yüzden evlenme teklif etmiyorlar. Kırılganlığını göstermezsen onlara ihtiyacın olmadığını düşünüyorlar."

"Ama benim onlara ihtiyacım yok ki," dedi Pandy milyon doları düşünerek.

"Her kadının aşka ihtiyacı vardır," diye diretti Suzette bilmiş bir tavırla.

"Hayır efendim. Kadınların asıl ihtiyacı hesaplarında bir milyon dolar nakit olmasıdır. Hele de bunu kendi alın terleriyle kazanmışlarsa değmeyin keyiflerine."

"Tamamen umutsuz bir vakada aşkı bulacağını ümit etmek yalnızca kadınlara özgü bir budalalık mı?" diye sordu Pandy telefonda Henry'ye. "Yoksa erkekler de yapıyor mu böyle salaklıklar?"

Kızlar gece on birde nihayet gitmişti. Pandy telefonu kapatıp yastığını kabarttı ve derin bir iç çekerek uzandı.

Evlenip çocuk yapmamanın o kadar da büyük bir bedel olmadığını anlayan arkadaşları olmasını ne çok isterdi. Ki bu bir bedelse bile, kendine güven ve saygı duyan başarılı bir kadın olduğu gerçeğini değiştirmezdi.

Toplum kendi çabalarıyla başarıya ulaşan erkekleri takdir ederken, kadınlar için böyle bir kavram bile yoktu. Belki de insanlar kadını ilişkileriyle tanımlama eğiliminde olduğu içindi.

Ertesi sabah, Pandy hâlâ öfkeliydi. "Henry," dedi telefonda "Evlilik ve çocuklar, erkekler için neden bir başarı sayılmıyor? Onlar için bu bir yaşam tarzı sadece. Haksızlık değil mi?"

Henry güldü. "Bu feminist söylemlerin hiçbiri seni Jonny Balaga'yla buluşmaktan alıkoymayacak, biliyorsun değil mi?"

"Haklısın," dedi Pandy kalkıp perdeyi açarak. "Ben ikiyüzlünün tekiyim ve bundan nefret ediyorum."

"Bizi ikiyüzlü yapan hayat, canım," dedi Henry.

"Ah, Henry! Aşk dedin mi akan sular duruyor." Pandy kendini tekrar yatağa atıp derin bir iç çekti. "Kendimi Romeo'ya benzetiyorum. Ben aşkın kendisine âşığım."

"Ah, o aşk! Görünürde ne kadar tatlıysa, gerçekte bir o kadar kaba ve zalim!" diye şakıdı Henry, Shakespeare'den alıntı yaparak.

"Diğer bir deyişle, ayvayı yedim," dedi Pandy.

Pandy taksiyle Jonny'nin yeni restoranına giderken yeniden dengesini bulmuştu. Şimdi tahterevallide o üstteydi. Özel günler için sakladığı gümüş kalemle yeni sözleşmesine imza atarken hayatında yeni bir sayfanın açıldığını biliyordu. O artık olgun bir kadındı. Bir erkek için kariyerini bir kenara bırakabilecek kadar toy ve aptal değildi. Yirmi yıldır bu işi yapıyordu ve nihayet ciddiye alınıyordu. Ama en güzeli de, hâlâ vakti vardı. Dünyaya kalıcı bir eser armağan edebilirdi.

Geç kaldım, diye düşündü sıkıntıyla saatine göz atarak. Trafiğin her zamankinden de kötü sıkışacağı tutmuştu.

Birden tepesi attı ve Suzette'i aradı. "Ne derseniz deyin. Adamın teki için kırk beş dakika trafik çilesi çekemeyeceğim," dedi. "Daha şimdiden Jonny Balaga'dan da, o aptal restoranından da nefret ediyorum."

Suzette güldü. "Bırak sızlanmayı. Şehrin yeni buluşma mekânını herkesten önce göreceksin. Fena mı?"

Taksi köşeyi döndü. Sonra Jonny'nin açılışı sağ olsun, trafik tekrar durdu.

"Geldim," dedi Pandy restoranın önündeki kalabalığı nefretle süzerek.

Suzette restoran konusunda haklıydı. Kırmızı halının iki tarafı da magazinci kaynıyordu. Pandy durup uysalca onlara poz verdi. Kamburunu çıkarmamaya ve en ışıltılı gülümsemesini takınmaya özellikle dikkat etti. SondraBeth daima ona evde birkaç poz çalışmasını öğütlerdi ama Pandy ona kulak asmamıştı.

İki üniformalı görevli ona kapıyı açtı ve Pandy nihayet içeri girdi.

Hayretle inledi. Tıpkı bir ağzın içine girmek gibiydi.

Duvarlar kırmızı lakeydi. Kırmızı kadife perdelerin arkasında yaldızlı aynalar ve kabinler vardı. Koyu renk meşe iskemlelere ipek yastıklar atılmıştı.

Pandy dekorasyonun Jonny'nin estetik anlayışını açıkça yansıttığını fark etti. Restoran şık bir Fransız genelevini andırıyordu.

Pandy bardaki kalabalığın arasına karıştı. Daha ilk dakikada dört tane ahbabını görüp eğlenmeye başladı. Jonny'yi ancak yarım saat sonra hatırladı. Onu aramalı mıydı acaba? Ama onu buraya Jonny davet etmişti. Sonunda acele etmemeye karar verdi. Nasıl olsa Jonny'yi er geç görecekti.

Az sonra, tuvalete gitmek için arkadaşlarının yanından ayrıldı.

Tuvaletlerin karanlık koridoruna girip köşeyi döndüğünde Jonny'yle çarpıştı.

"Ah, merhaba!" dedi Jonny ve sanki sevgiliymişler gibi Pandy'ye sıkıca sarıldı. Pandy liseli bir kız gibi heyecanlandı.

"Kusura bakma," dedi Jonny.

"Neden?" diye sordu Pandy. Bir yandan da koridorun karanlık olduğuna şükrediyordu. Yine yüzüne ateş basmıştı.

"Hemen yanına gelemedim. Sonra biri bu tarafa gittiğini söyledi. Neyse sonunda buluştuk."

Bir an gülümseyerek birbirlerine baktılar.

"Gel," dedi Jonny elinden tutarak. "Seni annemle tanıştırmak istiyorum."

Pandy onunla el ele yürürken kalabalığın iki yana açıldığını fark etti. Göz göze geldiği herkes gülümsüyordu. Belki de şimdiden onları bir çift olarak görüyorlardı.

Jonny onu en öndeki masaya götürdü. İki kırmızı perdeyle restoranın geri kalanından ayrılan kabinde tek başına oturan Jonny'nin annesi tıpkı sirk çadırlarındaki falcı kadınları andırıyordu.

Pandy eğilip kadının yanına geçerken oradan çıkmanın pek kolay olmayacağını düşündü.

Jonny masanın üzerinden onlara doğru eğildi.

"MJ, bu, PJ," diye bağırdı Pandy'ye sevgiyle gülümseyerek. "Kaç saattir seninle tanışmak için başımın etini yiyor."

"Ne hoş," dedi Pandy ve Jonny'nin annesine bakmak için başını çevirdi.

Ama bu biraz cesaret istiyordu doğrusu. MJ'de ilk fark ettiği mavi, ipek bir örtünün daha da belirginleştirdiği estetik faciası suratı ve Franklin Mint'tekileri bile gölgede bırakabilecek kadar parlak, altın mücevherleri oldu.

Pandy tüm o ışıltının arasında kendini zorlayarak kadının gözlerine baktı ve hayretle irkildi. MJ'in gözleri bir kutu çikolata kadar tatlıydı. Ama Pandy'nin onlarda gördüğü iyi niyet değildi sadece. Kadında oğlununki kadar belirgin, büyüleyici bir cazibe vardı.

Kime çektiği anlaşıldı, diye düşündü. Gözlerini MJ'den güçlükle ayırıp Jonny'ye gülümsedi.

"Yazdığın her şeyi okudum," dedi MJ. "Filmleri de izledim. Senin büyük bir hayranınım."

"MJ," diye uyardı Jonny.

MJ yine Pandy'ye dönüp "Jonny seni utandırmamamı tembihledi," dedi. Oğluna bakıp derin bir iç çekti. "Ama kimin ne düşündüğü umurumda bile değil. Utanmadan söylüyorum işte.

"Ben Monica'ya bayılıyorum."

İki saat sonra Pandy'yle MJ hâlâ konuşuyordu.

"Senin gibi bir kızı nasıl kapmadılar?" diye sordu MJ.

"Benim gibi milyonlarca bekâr kız var."

"Zeki kadınlar canları isterse evlenir," dedi MJ. "Ne zaman bekâr ve zeki bir kadın görsem, evlenmemeyi tercih ettiğini düşünürüm."

Pandy arkasına yaslanıp ona hayretle baktı. İnanamıyordu. Nihayet biri onun evlilikle ilgili fikrini anlamıştı.

"Sen neden evlenmedin?" diye sordu usulca.

"Bir erkeğim var da ondan. Jonny benim hayatımı kurtardı. Hem açgözlülük etmek istemedim. Bir kadının hayatında iyi bir erkek varsa şanslı demektir ve bununla yetinmelidir. İki iyi erkek isteyerek şansını zorlamamalıdır."

Pandy başını sallayarak ona katıldı. Onun iyi erkeği de Henry'ydi. Gerçi Henry onun temsilcisiydi ve MJ'in kastettiği bu değildi şüphesiz.

Ama Henry adı ona bir milyon dolarını hatırlatmıştı.

"Ben şahsen gayet mutluyum," dedi. Sonra MJ'in kulağına eğildi. "Daha yeni bir milyon dolar kazandım."

MJ onu takdirle süzdü. Sonra anaç bir tavırla ellerini yanaklarına dayayıp yüzünü sıkıştırdı.

"Aferin benim kızıma," dedi bir çocukla konuşurmuş gibi sesini incelterek. "Para önemli. Çok önemli. Hani derler ya, sağlı-

ğın olmadıktan sonra hiçbir şeyin değeri yok. Paran olmazsa da hiçbir şeyin olmaz."

"Sonuna kadar katılıyorum," dedi Pandy. MJ'in gerçek bir feminist olduğuna karar vermişti. Böyle bir kadının feminizm düşmanı bir oğlu olması ne tuhaftı. Ama belki de bunda MJ'in bir kabahati yoktu.

"Bana doğruyu söyle," dedi MJ. "Neden evlenmedin?"

Pandy omzunu silkti.

"Doğru erkekle tanışmadım galiba."

MJ öne eğilip ona yakından baktı. "Bende biraz medyumluk var. Bazı şeyleri hissedebilirim. Ve şu anda hissettiğim şeyin bir erkekle ilgisi yok. Bu bir kadınla ilgili." Pis bir koku almış gibi havayı kokladı. "Üzücü bir hikâye. Bir yakınını mı kaybettin?"

"Annem," diye inledi Pandy.

"Öldü mü?"

Pandy başını salladı. Yirmi yıl önce yaşadığı trajediyi düşünmemeye çalışırdı genelde. Ama birden MJ'e karşı dürüst davranma ihtiyacı duydu.

"Babamla ikisi bir trafik kazasında öldü. Ben yirmi, kardeşim on sekiz yaşındayken. Yirmili yaşlarda arkadaşlarım arasında bir evlenme furyası başladı. O zaman ben de evlenebilirim diye düşünüyordum. Ama kendi düğünümü hiçbir zaman hayal edemedim. Kendi düğünü hayal edemeyen bir kadın olur mu hiç? Sonra düğünlerin aileyle ilgili bir şey olduğunu fark ettim. Ve geleneklerle. Evlenmek için bir anneye ihtiyacım vardı. Yoksa yemek takımımı nasıl seçecektim? Ya da gelinliğimi? Evdeki son gecemde bana kim öğüt verecekti? Üstelik benimle mihraba yürüyecek bir babam da yoktu..."

Pandy birden hayretle sustu. Kendine bile itiraf edemediklerini MJ'e bir çırpıda anlatıvermişti. MJ onu cesaretlendirene dek bunları hissettiğini bile bilmiyordu.

"Güzel," dedi MJ. "Korkularınla yüzleştin. Belki de annenle babanın ölümü, aşkta mutluluğu hak etmediğine inandırdı seni."

"Haklısın galiba," dedi Pandy şaşkınlıkla.

Sonra gülümsedi ve nedense kendini mutlu hissetti.

11

PANDY ERTESİ SABAH UYANDIĞINDA, HÂLÂ İÇİ İÇİNE SIĞMIYORDU.

Uzun zamandır ilk kez, kafasının içindeki sinir bozucu ses susmuştu.

Daha çok çalışmalısın. Daha iyisini yapmalısın. Şu hâline bak. Ezik! Ses hiç durmadan bunları tekrarlardı ve Pandy sabahları yorganının altından bile çıkmak istemezdi.

Ama bugün iç sesi tatile çıkmıştı belli ki.

Önce yalnızca sessizliği fark etti. Sonra o sessizliği ağırlığını ve günün alışıldık gürültüsünü bastıran beyaz battaniyeyi.

Kar!

Yataktan fırlayıp pencereye koştu ve gemisine siyah bayrak çeken bir korsan gibi hevesle jaluzinin zincirine asıldı. Gökten papatya kadar kocaman kar taneleri yağıyordu. Sokağı örten beyaz örtü yer yer tekerlek izleriyle lekelenmişti. Hemen köşede park eden arabanın üzeri tamamen karlarla kaplanmıştı.

Keyifle gerindi.

Gidip televizyonu açtı. Bütün kanallarda bundan söz ediliyordu. Baharda nadiren rastlanan yoğun kar yağışı sebebiyle Manhattan'ın tamamı beyazlara bürünmüştü.

Henry'yi aradı. "Günaydın," dedi temsilcisi enerjik bir sesle.

"İlkbaharda kar fırtınası. Başımıza taş yağacak."

"Ha-ha. Bunlar hep küresel ısınmanın marifetleri."

"Eee? Bugünkü planın ne?"

"Kadife robdöşambrımla birkaç deneme metni okumayı planlıyorum," dedi Henry her zamanki muzipliğiyle. "Bir sürü iş birikti. Fırsattan istifade onları hâle yola koyarım."

"Ben de evdeyim. Yeni Monica üzerinde çalışacağım."

"İyi fikir," dedi Henry. "Jonny'yle nasıl gitti?"

Jonny?

Pandy birden yatağa oturma ihtiyacı duydu. Vücudunun Jonny'nin adına verdiği istemsiz bir tepkiydi bu. Bacaklarının iç tarafları karıncalanıyor, eli ayağı tutmuyordu.

Bir dahaki görüşmelerinde Jonny'nin karşısında bir dondurma gibi erimesi işten bile değildi.

"Orada mısın?" dedi Henry.

Pandy hafifçe öksürdü.

"İyiydi. Önemli bir şey olmadı."

"Tamam. Yine konuşuruz."

"Olur. Canın sıkılırsa ara."

Pandy telefonu kapadıktan sonra koşup pencereden baktı. Dışarı çıkılmayacak kadar kötü bir hava yoktu. En azından onun gibi biri için. Pandy, Wallis'te büyümüştü. Kar fırtınalarına alışıktı. Zor havalarla nasıl baş edeceğini biliyordu.

Ve zor erkeklerle, diye düşündü hülyalı bakışlarla. Sonra kararını verdi. Bu beyaz, sihirli günde bir yerde ve bir şekilde Jonny'yi görecekti.

Bir demlik dolusu kahve yapıp televizyonun karşısına geri döndü.

Belediye başkanı basın toplantısındaydı. Acil bir işi olmayanlara evlerinde kalmalarını öğütlüyordu.

Sonra bir meteoroloji uzmanı konuştu. Kar yağışı bir saat daha devam edecek ve fırtınanın merkezi şehre ulaştığında kısa bir süreliğine kesilecekti. Fakat bu sakinlik vatandaşları yanıltmamalıydı. Merkez şehirden uzaklaştığında, rüzgârla birlikte yeni bir soğuk dalgası gelecekti vesaire vesaire. Adam kıyamet gibi bir tablo çiziyordu: Beyzbol topu büyüklüğünde kar taneleri, sağanak yağmur ve buzlanma. Hatta belki ağaçlar bile donacak, herkes günlerce evlerinde mahsur kalacaktı. Ama Pandy bunların hiçbirine aldırmadı.

Belediye başkanının uyarısına da kulak asmadı. Böyle felaket senaryoları kötü hava koşullarına alışık olmayanları yıldırabilirdi ancak.

Ekranda bir uydu haritası belirdi. Pembe renkle belirtilen fırtınanın merkezi kocaman bir kek gibi Manhattan'a yaklaşıyordu.

Pandy saatine bakıp hemen bir hesap yaptı. Tahminlere göre, merkez Manhattan'a elli iki dakika sonra varacaktı. Bir sonraki fırtınayla arasında on beş dakika kadar bir dinginlik olacaktı.

Pandy o vakte dek kapağı bir yere atmalıydı. Fırtınanın dinmesini bekleyebileceği, güvenli bir yere.

Jonny'nin evi mesela, diye düşündü hınzırca. Hâlâ İkinci Cadde'de doğup büyüdüğü evde yaşadığını hatırlamıştı.

Kapısına dayanmak için iyi bir bahane bulmalıydı ama yolda bir tane aklına gelirdi nasıl olsa.

Soğan gibi kat kat giyindi. Rüzgâr geçirmeyen kumaştan bir tayt ve içlik, kaşmir bir kazak, fermuarlı cepleri olan, parlak turuncu bir kayak pantolonu ve en büyük kozu, sırtı ejderha işlemeli ve kapüşonlu, Bogner kayak montu. Pandy montu hayranlıkla süzdü. Moda sevdası spor kıyafetlere tutkusunun bir sonucuydu aslında. Pandy kayak, binicilik, balıkçılık ve avcılık kıyafetleri arasında büyümüştü. Hepsi özel bir kılık gerektiriyordu.

Dışarıda hava eksi bilmem kaç dereceydi ama Pandy son teknoloji ürünü içlikleri sayesinde bir buzdağının içinden bile geçebileceğini düşünüyordu.

Asansöre binip düğmesine basarken gülümsedi.

Jonny'yle bütün gece birbirlerine kaçamak bakışlar fırlattıktan sonra nihayet yalnız kalmışlardı. Tam ilk kez öpüşeceklerdi ki, restoranın müdürü telaşla yanlarında bitmişti.

"MJ'i eve götürsen iyi olur," diye diretmişti Jonny'ye.

MJ gerçekten de pek iyi görünmüyordu. Başındaki örtü açılıp suratının iki yanına sarkmıştı. Saçlarına patlak balonlar takmış gibi duruyordu.

Jonny annesinde lyme hastalığı olduğunu açıklamıştı.

MJ, Pandy'nin tanıdığı bütün annelerden çok farklıydı ve MJ gibi bir annenin...

Jonny gibi bir oğlu olur, diye düşündü Pandy şapşal bir gülümsemeyle.

Apartmanın kapısını açıp kış manzarasına adım attığında aklı hâlâ Jonny'deydi.

Kar taneleri minik öpücükler gibi yanaklarına konuyordu. Pandy bir kahkaha atıp koşmaya başladı. Bir buçuk blok sonra,

Houston Sokağı'nda nefes nefese duraksadı. Isınmıştı, artık hiç üşümüyordu.

Öte yandan, kar aldatıcıydı. Göründüğünden daha kalın ve ağırdı. Tam da evlerinin önünü küreyen erkeklere kalp krizi geçirtecek türden bir ağırlık.

Yeşil yandığında altı şeritlik yolda karşıdan karşıya koştu. En azından elektrikler kesilmemişti. Pandy birden Henry'yi araması gerektiğini düşündü. Temsilcisi hemen birkaç blok ötede oturuyordu. En azından, ona fırtınada dışarı çıktığını söylemeliydi. Maceracı olsa da aptal değildi.

Eldivenini çıkarıp Henry'yi aramaya çalıştı ama olmadı. Uydu bağlantısı kesilmişti herhâlde. Telefonu tekrar cebine koydu ve MacDougal Sokağı'ndan Henry'nin evine doğru yürümeye başladı. Bir ara durup dinlendi ve bir medyumun tabelasının önünde durduğunu fark edince gülümsedi. MJ'i ve tabii yine Jonny'yi hatırlamıştı. Vitrinden içeriyi görmeye çalıştı, ama camdaki tarot kartlarının ötesi kapkaranlıktı.

Ortadaki esmer, yakışıklı adam Kılıç Prensi'ydi. *Jonny*, diye düşündü. Onun üzerinde Tılsımlar Ası vardı. Bu da bir milyon dolar olmalıydı. Ve Baş Rahibe de tabii ki, MJ'di. Seksi sembolize eden şu beyazlı kadın, yani İmparatoriçe ise, SondraBeth Schnowzer.

Pandy botlarındaki karları temizlemek için ayaklarını yere vurdu. Hâlâ SondraBeth Schnowzer'ı düşünmesi ne tuhaftı. Onun ya da magazincilerin tabiriyle *ruh ikizi*, Doug'ın adını bile duymak istemiyordu.

Pandy yalnızca yeni kitabı için kârlı bir anlaşma yapmakla kalmamıştı. Aynı zamanda, New York'un en gözde bekârların-

dan biriyle de sevgili olma yolundaydı. Elini karta yaklaştırıp eldivenli parmaklarını oynattı. "Çatla da patla," diye kıkırdadı cadı gibi bir sesle. İçinden kahkahalarla gülmek geliyordu. Sonra Hellenor'la yaptıkları bir konuşmayı hatırladı. Karda fazla kalmak tehlikeliydi. Önce gülmeye başlıyordun, sonra uzanıp uykuya dalıyordun.

Ve donup ölüyordun.

Köşeden esen rüzgârla suratına buz kıymıkları savruldu. Pandy birden kendine geldi. Aklını mı kaçırmıştı? Bu havada dışarıda işi neydi? MacDougal'ın yukarısına doğru baktı. Muhteşem bir kar manzarası gördü ama bir şey eksikti: İnsanlar. Koca Manhattan'ın tek delisi oydu herhâlde. Hem de kim için yollara düşmüştü? Jonny Balaga!

Hayır, diye düşündü sert bir rüzgârla savrulup bir sokak lambasının direğine tutunurken. New York'u kasıp kavuran kar fırtınasında Jonny Balaga'nın peşine düşen kadın olmayacaktı. Ya gerçekten başına bir şey gelse? Ya düşüp bacağını kırsa? İşte o zaman bütün gazetelerde geri zekâlı damgası yiyecekti.

Öte yandan, diğer seçenek de ona fazlasıyla sıkıcı geliyordu. Henry'ye gidecek ve Jonny'yi bir daha hiç görmeyecekti. Fırtına geçip de günlük hayat eski rutinine döndüğünde, ikisi de işlerine gömülecekti. Belki bir ara birbirlerini aramak akıllarına gelirdi. Ama yoğunluktan görüşemezler ve aradan yıllar geçerdi. Bir gün yeniden karşılaştıklarında, öpüşmelerine ramak kaldığını gülerek hatırlarlardı.

Birden asıl sorunun bu olmadığını fark etti. Yüzüne çarpan kar taneciklerinden korunmak için kapüşonunu indirdi. Asıl sorun yeni bir ilişkiye başlayacak cesareti olmamasıydı.

Pandy mutsuzca yürümeyi sürdürdü.

Sonra bir köşeyi döndü ve inledi. Hayat insanı hayal kırıklığına uğratabiliyordu ama doğa asla. Washington Square Park'ı hayretle süzdü.

Parkın kuzeyindeki kahverengi evler çatılarındaki beyaz örtüyle üzerlerine krema sıkılmış, çikolatalı kekleri andırıyordu. Ağaçların dalları karın ağırlığıyla eğilmiş, onu çocukluğundaki Noel ağacının altındaki sihirli köy sahnesine davet ediyordu.

Pandy ayağında bir çift paten olduğunu hayal ederek karlara doğru koştu. Gökyüzüne bakarak kendi etrafında döndü, döndü. Sonunda yere düştü. Başını kaldırıp ortası fıskiyeli havuza baktı. Kar o kadar hızlı yağıyordu ki, sanki etrafını beyaz şampanya köpükleri sarmıştı.

Sonra hiçbir şey görmez oldu.

Beyazlık gözlerini kör etti.

Neyse ki, yarım dakika sonra gözleri düzeldi. Hava bozuyordu.

Yemişim Jonny'yi, diye düşündü ayağa kalkmak için debelenirken. Umutsuz bir romantik olabilirdi ama henüz beyin ölümü gerçekleşmemişti. Bu havada dışarıda bir dakika daha oyalanamayacağını biliyordu. Üstünü başını silkelerken parmak uçlarının uyuştuğunu fark etti. Burnunun kırmızılığı da şüphesiz Ren Geyiği Rudolf'unkiyle yarışırdı.

Bir an önce Henry'ye gitmeliydi. Onda yiyecek hiçbir şey bulunmayacağını biliyordu. Henry hayatta erzak stoku yapmazdı. Belki birkaç dakika ısınır ve Henry'yi ikna edip ona giderlerdi. Pandy'nin buzdolabı ağzına kadar doluydu zira.

Ne var ki, Pandy'nin Jonny'yle ilgili romantik düşleri sona erer ermez, gerçek Jonny karşısına çıkıverdi.

Pandy kafasını kaldırdığında karların arasında onu gördü.

Hayretle gözlerini kırpıştırdı.

Önce hayal gördüğünü sandı. Dışarı çıktığından beri tek bir insan evladına rastlamamıştı. Başka birini ona benzetiyordu herhâlde.

Ama hayır. Düpedüz Jonny'ydi bu. Yürüyüşünden tanımıştı.

Ne şapka takmıştı ne eldiven. Şapşal! Ve üzerinde bir parka bile yoktu. Yalnızca kanvas bir avcı ceketi giymişti o kadar. Eli kolu market torbalarıyla dolu yürüyordu.

"Jonny!" diye bağırdı Pandy zıplayarak.

Jonny başını kaldırdı ve durdu. Sonraki an yüzüne yayılan gülümseme Pandy'ye iç geçirtecek cinstendi. Bunun onunla evlenmek isteyecek bir erkeğin gülümsemesi olduğunu fark etti birden.

"Saçmalama," diye söylenerek karlara bata çıka ona doğru ilerledi. Jonny hâlâ ona gülerek bakıyordu.

Torbaları kaldırdı. "Ben de sana geliyordum. Acıkmışsındır diye düşündüm."

Pandy hevesle kafasını salladı.

"Ah! Hem de nasıl!"

Jonny rüzgârın uğultusunda bu sözleri duymuş muydu bilmiyordu. Ama birden torbaları elinden atıp ona doğru koştu ve öpüşmeye başladılar. Pandy karı, rüzgârı ve soğuğu unutuverdi. İnsanlığın tarihi kadar eski o duygu bütün benliğini sardı. Ruhları birbirine sarıldı ve Pandy bir an onu yıllardan beri tanıdığı hissine kapıldı.

Rüzgâr olmasaydı, sonsuza dek öpüşebilirlerdi. Beşinci Cadde'den kükreyerek üzerlerine gelen fırtına dev bir dalga gibi parka vurdu.

Birbirlerinden ayrılıp zıt yönlere doğru savruldular. Pandy, Jonny'nin küfrettiğini duydu.

"Eğil," diye bağırdı. Güç bela yanına gidip onu aşağı çekti. "Ellerinle kafanı ört."

Birkaç dakika orada soğuktan donarak beklediler. Sonra hava yine durgunlaştı.

Ayağa kalkıp hayretle gökyüzüne baktılar. Güneş büyük, siyah bir bulutun arkasından yüzünü göstermişti. Gökyüzü onun ışığıyla yeşilin farklı tonlarına boyanıyordu.

"Vay canına!" dedi Jonny.

"Muhteşem, değil mi?"

Birbirlerine bakarken gözleri irileşti. İkisi de baştan aşağı kar içindeydi.

Pandy gülmeye başladı. Jonny de ona katıldı.

Sonra ikisi de derin nefesler alıp ciddileşti.

Jonny ağzından dumanlar çıkararak market torbalarını aldı. "Gidelim, Wallis," dedi birini Pandy'ye fırlatarak. Pandy onu bir bebek gibi kollarıyla yakaladı. Ağırdı. Jambon filan olmalıydı. Belki de bütün bir prosciutto.

Pandy, Parma jambonunun nefis tadını düşledi. Jonny ünlü bir şefti. Evi bu tip malzemelerle doluydu şüphesiz.

"Bir tek seni mi doyuracağım, yoksa başkaları da var mı?" diye seslendi Jonny.

"Henry," dedi Pandy. "Dolabında fare düşse başını yarar." Jambonu özenle koltuğunun altına sıkıştırdı.

"Evi Gay'de," dedi. "Onu da alıp bize gidelim." Koşup Jonny'ye yetişti ve birlikte kırmızı tuğla bir duvarın yanından geçip dar ve kavisli bir sokağa saptılar.

Karlar neredeyse Pandy'nin dizlerine geliyordu. Üç katlı, tuğla bir evin siyah, cilalı kapısının önünde durdular. Ağır pirinç tokmağı üç kere vurdu.

Henry kapıyı açtı. Gerçekten de üzerinde kadife bir robdöşambr vardı.

"Buyurun? Ne istemiştiniz?" diye sordu ciddi bir yüzle.

"Of! Çekil," dedi Pandy ve onu itip evin küçük mutfağına girdi. "İnternet gitti. Jonny de bize prosciutto getirmiş."

"Ve daha bir sürü şey," dedi Jonny. "Pandy'ye gidiyoruz. Yemek yapacağız. Seni almaya geldik." Sesi içten ve dostçaydı.

"Burada yapayalnız kalmanı istemedik," dedi Pandy.

"Bence asıl siz yalnız kalmak istemediniz," dedi Henry, Jonny'ye tuhaf bir bakış fırlatarak. Hâlâ gördüklerine inanamıyormuş gibi bir hâli vardı.

Pandy portmantodan Henry'nin kaşmir paltosunu aldı. "Jonny sen de kafana bir şey tak bence," dedi.

"Israr ediyorum," dedi Henry ona yün bir bere uzatarak. "Beni yalnız bırakmamış olursun."

Pandy'nin evinde incir, minik Norveç ıstakozları ve çeşitli otlarla çeşnilendirilmiş peynirli sufleden oluşan, nefis bir yemek yediler. Hele sufle o kadar lezzetliydi ki, Pandy, Jonny'den onu bir kere daha yapma sözü aldı.

Yemekten sonra şaraplarını yudumlayarak kâğıt oynadılar. Jonny pokere meraklıydı. Henry'nin yüz dolarını aldı ama sonra büyük bir centilmenlik örneği göstererek geri vermeye kalkıştı.

Henry bu teklifi ısrarla reddetti.

Gece yarısına doğru fırtına durulur gibi oldu ve Pandy nihayet Henry'yi evine dönmeye ikna etti.

Temsilcisinin Jonny'den onun kadar etkilenmediği belliydi. Ya da belki tam tersiydi. Zira akşam bir ara Jonny onu bir köşeye çekip Henry'nin hayatında rastladığı en tuhaf adam olduğunu söylemişti. "Başka bir yüzyıldan kalmış gibi," demişti. "Erkekliği siyah beyaz filmlerden öğrenmiş bence."

Pandy gülmüştü.

Jonny, Henry'nin arkasından kapıyı kapayan Pandy'nin kulağına eğildi. "Senin sorunun ne, biliyor musun?" diye fısıldadı.

"Ne?"

"Herkesi seviyorsun."

"Aman," dedi Pandy. Jonny, Henry'den söz ediyordu tabii, ama anlamazdan geldi. Belki de haklıydı. Pandy değişik insanları severdi. Jonny'nin onu şimdiden iyi tanıdığını düşündü.

Jonny onu eski, deri kanepeye yatırıp giysilerini çıkarmaya başladığında, Pandy onun hakkında yanıldığını fark etti. Jonny kadınları incitmeye meraklı bir pislik değildi. Aksine onlara hayrandı ve kendini onlara zevk vermeye adamıştı.

Sonra Jonny'nin müşteri memnuniyetiyle ilgili neyi ima ettiğini anladı.

Jonny kendini ikinci plana atıp onun vajinasına odaklandı ve bir vajinaya nasıl davranması gerektiğini iyi biliyordu.

Dilini onun içine soktuğunda, Pandy o an ruhunu teslim edebileceğini düşündü.

Ve sonrasında, bir köle gibi, Jonny'nin bütün isteklerini yerine getirdi. Jonny o geceyi onda geçirdi. Sonraki geceleri de öyle.

Birlikte dördüncü akşamlarında, Pandy onu restorandan erken çıkmaya ikna etti. Jonny'ye yemek yapacaktı.

Jonny tezgâhtaki malzemeleri görünce, "Yanımda artık yemek torbası getirse miydim acaba?" diye espri yaptı.

"Merak etme, gerek kalmayacak. Hepsini yalayıp yutacaksın," dedi Pandy bir avuç fasulyeyi ayıklarken.

Jonny kollarını arkasından beline dolayıp ellerini Pandy'nin kotunun ön ceplerine soktu. "Bu gece senden başka ne yiyeceğimi öğrenebilir miyim acaba?"

Pandy ona yaslanıp "Krema ve mantar soslu kuzu pirzola," diye inledi.

"Çok Fransızvari," diye mırıldandı Jonny kulağına ve onu kendine çevirdi.

"Fransız oda arkadaşımdan öğrendim zaten."

"Senin Fransız oda arkadaşın mı vardı?" diye sordu Jonny öpücüklerin arasında.

"Evet. Paris'te okurken," dedi Pandy, Jonny'nin bunu bilmesi gerekirmiş gibi.

Jonny şaşkınlıkla geri çekildi. "Sen Paris'te mi okudun?"

"Sadece birkaç ay," dedi Pandy onun gömleğini çıkarırken. "Kardeşim Amsterdam'daydı. Ona yakın olmak için Fransa'ya gittim. Arada birkaç tarif öğrendim tabii."

Jonny onu kucaklayıp tezgâha oturttu ve bacaklarını araladı. Pandy bez bir bebek gibi arkaya devrildi.

On beş dakika sonra, yemek pişirmeye geri döndüğünde hâlâ bacakları titriyordu. Kuzu pirzolaları nar gibi kızartıp bir sos tavasında mantarları yağda çevirdi. Kahverengileştiklerinde kremayı ekledi. Sonra sosu özenle etlerin üzerine döktü.

Parisli oda arkadaşı bu yemeğin Fransa'da *le closure* olarak bilindiğini söylemişti. Müstakbel kocanla bir anlaşmaya vardığını sembolize ediyordu.

Ertesi sabah, sanki Jonny bunu hissetmiş gibi, Pandy'yi sarsarak uyandırdı.

Pandy korkmuştu, çünkü Jonny ona dehşetle bakıyordu. "Ne oldu?" diye inledi.

"Ben buna devam edemeyeceğim," dedi Jonny sıkıntıyla. Pandy şimdi o sırada inandırıcı görünüp görünmediğini hatırlayamıyordu. Tek aklında kalanlar sonraki sözleriydi çünkü. "Sana âşık oldum. Birlikte yaşayamayacak kadar yaşlıyız. En iyisi evlenelim."

"Oğlum, Monica'yla evleniyor!" diye müjdeledi MJ sonrasında önüne gelen herkese.

Birkaç ay rüya gibi geçti.

Pandy'nin hayatında ilk kez bir erkek doğru şeyler söylüyor ve doğru şeyler yapıyordu. Hem de Pandy'nin onu yönlendirmesine gerek kalmadan. Bu bir mucize olmalıydı.

Pandy insanlara onu övmeden duramıyordu. "Kariyerimde şans yüzüme güldükten sonra, gerçek aşkı hiçbir zaman bulamayacağımı düşünüyordum. İkisini de elde edeceğim aklımın ucundan geçmezdi." Sürekli ne kadar değiştiğinden bahsediyordu. Aşk gerçekten de her şeye kadirdi.

Pandy bir kez daha şehrin gözbebeğiydi. Tabii, Monica da. Monica nihayet evleniyordu.

Bu ilişkiyi onaylamayan bir tek kişi vardı. Henry. Bu evliliğin tam bir faciaya dönüşeceğini ve Jonny'yle ikisinin sonunun *Kim*

Korkar Hain Kurttan'daki Elizabeth Taylor'la Richard Burton gibi olacağını söylüyordu.

Pandy, Jonny'nin Henry'nin antikalığıyla ilgili sözlerini hatırlayarak ona hiç aldırış etmedi.

Sonunda güneşli bir eylül sabahı, saat onda, Pandy ve Jonny evlendi. Nikâhı belediye başkanı kıydı. Pandy beyaz, şık bir dantel tayyörle muhteşem güzellikte beyaz, rugan Mary Jane pabuçları giydi. Sonra hep birlikte Chou Chou'da şamatalı bir öğlen yemeği yendi.

Sadece altı kişi davetliydi.

Düğün tam da MJ'in vadettiği gibi oldu. Sade, samimi ve çok duygusal.

12

Herkes evliliğin ilk yılının zor olduğunu söylerdi, ama bu, Pandy'yle Jonny için geçerli değildi.

Hâlâ tutkuları bitmemişti tabii. Bir göz kırpış, bir kafa sallayış ya da bir bakış yetiyordu. Birdenbire kendilerini bir partinin tuvaletinde ya da restoranın arkasındaki dar sokakta buluveriyorlardı. Hatta bir keresinde bir trilyonerin arabasının arkasında sevişmişlerdi.

Bazen utanç verici durumlara da düşmüyor değillerdi. Bir keresinde bir taksiden atılmışlardı mesela. Sonra evde sevişirlerken utançtan birbirlerinin suratına bakamamışlardı.

Pandy bunu arkadaşlarına, "Bazen kontrolü kaybediyoruz," diye açıklamıştı. "Sonradan pişman oluyoruz ama o anda kendimizi frenleyemiyoruz."

"Saçmalıyor muyuz sence?" diye soruyordu Jonny'ye.

"Yapma, bebeğim. Bizi kıskanıyorlar hepsi o. Bizimki gibi bir çekim kolay kolay bulunmaz."

Bu durum haftalarca devam etti. Henry hâlâ Jonny'ye bayılmıyordu.

"Tek satır yazdığın yok," diye hatırlattı Pandy'ye sertçe. "Evlendiğinden beri aklın beş karış havada."

Doğru söylüyordu. Jonny gerçekten Monica'yla evlendiğini düşünüyor gibiydi. Pandy'den haftada en az birkaç gece onunla geç saatlere kadar restoranda kalmasını bekliyordu. Monica'nın gerçek hayatta çalışması gerektiğini hâlâ idrak edememişti. Ama Pandy daha evliliklerinin başında onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Bunun yerine, Henry'yi hayal kırıklığına uğratmayı seçti.

"İşin gücün, Monica," diyordu. "Bıktım Monica'dan. Bırak biraz hayatımı yaşayayım."

"Yirmi sayfacık yaz, söz, bir süre rahatsız etmeyeceğim seni," diye yalvarıyordu Henry.

Pandy pişman oluyor ve ondan hafta sonuna kadar zaman istiyordu.

Ama sonra kocasına aşkı ağır basıyor ve Henry yine unutulup gidiyordu.

Tıpkı bir peri masalındaki gibi, nihayet onca yıllık bocalamalarının hepsi sona ermişti. Artık ne kariyerini dert ediyordu ne de parayı. Hayatının tamamen düzene girdiğini hissediyordu. Gecenin dördünde uyanıp sabaha kadar gelecek kaygılarıyla yatakta dönüp durmuyordu. Şimdi o saatte uyansa bile Jonny'nin müthiş sıcaklığına sokuluyor ve keyifle iç çekerek yeniden uykuya dalıyordu.

Birlikte değillerken bile, Jonny, Wendy'nin ayakkabısına diktiği bir Peter Pan gölgesi gibi hep yanındaydı. Pandy onu bir an aklından çıkaramıyor, vücudunun bir parçasıymışçasına içinden atamıyordu. Marketten limon alırken keşke Jonny de olsaydı diye düşünüyor, sokakta şirin bir köpek yavrusu gördüğünde onu hemen Jonny'yle paylaşma ihtiyacı duyuyordu.

Tabii ki hayat kusursuz değildi.

Birlikte asla yapamayacakları şeyler de vardı. Okyanusta yüzmek gibi. Jonny yüzme bilmiyordu. Pandy başta buna çok şaşırmıştı ama Jonny çocukluk arkadaşlarının hiçbirinin yüzme bilmediğini anlatmıştı. Hatta Jonny hayatının ilk yüzme havuzunu on altı yaşındayken görmüştü. Ondan daha büyük, seksi bir garson kız onu hafta sonu için Hampton Bays'deki evine davet ettiğinde.

Zevkleri de aynı değildi.

Jonny'nin mobilyaları modern ve sıradan parçalardı. Yirmi plastik kutu dolusu ıvır zıvır getirmişti evinden. Hepsi bekâr bir erkeğin günü kurtarmak için alabileceği eşyalardı. Hani evlenince nasıl olsa karısının zevkine razı olup onlardan kurtulacağını düşünerek eve sokacağı türden şeyler.

Ama Jonny hiçbirinden ayrılmamak için ayak diriyordu. Pandy onu birkaç defa uyarmış, fakat sonra dırdırcı eş rolüne bürünmekten korktuğu için o döküntülere göz yummuştu.

Ne yazık ki, ev hayatıyla ilgili bazı konular o kadar kolay göz ardı edilebilecek gibi değildi. Jonny'nin yatakta Pandy'nin pek hoşuna giden erkeksi tavırları, iş, dağınıklığını toplamamaya gelince son derece sinir bozucu olabiliyordu.

Pandy'nin dairesi genişti. Jonny'nin kirli çamaşırlarını bir köşeye fırlatmasına ses çıkarmıyordu hadi, ama sonra Jonny bölgesini belirleyen bir köpek gibi onları evin her yerine atmaya başladı.

Pandy ona birkaç defa kızdı. Bir keresinde hepsini toplayıp yatakta onun tarafına yığdı. Ama Jonny zerre kadar oralı olmadı. Pis çamaşırların üzerine yatıp Pandy'yi ufak tefek şeyleri fazla

büyütmekle suçladı. Pandy şikâyet etmek yerine, kendine aşkın sevdiğini güzel sözlerle anmak olduğunu hatırlattı. Jonny'nin kusurlarından asla ve asla bahsetmemeye karar verdi. Dolayısıyla evli arkadaşları, kocalarından yakınırken Pandy hayret nidaları atıp Jonny'nin asla böyle davranmayacağını söyledi.

Ne var ki, Henry'yi sırdaşı bellemişti ve ona hiç durmadan sızlanıyordu.

"Evliliklerde hâlâ kirli çorap muhabbeti yapılıyor demek?" diye sordu Henry telefonda. "Ne sıkıcı. Monica nasıl gidiyor peki?"

"Her yer sıkış tıkış oldu. Boğuluyorum," dedi Pandy plastik kutulara bakarak.

"O koca evde?"

"Erkekleri bilirsin. Eşyalarından ayrılamazlar," diye hayıflandı Pandy.

"Belki de bunu onunla evlenmeden önce düşünmeliydin," dedi Henry sertçe.

"Jonny gibi bir erkek sana âşık olduğunu ve evlenmek istediğini söylediğinde böyle şeyler düşünmüyorsun, Henry."

Henry güldü. "Vah, vah. Senin aklın nerede? Seyahate falan mı çıktı?"

Pandy pek yakında kendine aynı soruyu soracağından habersizdi.

Jonny evde restoran standartlarında bir mutfak istediğinde, Pandy razı oldu. Kocasının mutluluğu her şeyden önemliydi. Hem o dünyaca ünlü şef, Jonny Balaga'ydı. Tabii ki, iyi bir mutfakları olacaktı.

Pandy önceleri Jonny'nin son teknoloji ürünü alet edevatlar ve makineleri kastettiğini sandı. Ama planlar ortaya saçıldığında Jonny'nin gerçekten de bir restoran mutfağından söz ettiğini anladı.

Böyle bir mutfağın maliyeti dört yüz bin dolar kadardı.

"Aşkın yanında paranın lafı mı olur?" dedi Pandy gerekli belgeleri imzalamak için Henry'nin ofisine uğradığında.

"Jonny kendi mutfağının parasını karşılayacak herhâlde?" dedi Henry.

Pandy kızardı.

"Yarım yarım ödeyeceğiz." Henry'nin gözleri dehşetle irileşince açıklamaya girişti. "Ama orası benim dairem. Elimi cebime atmamam tuhaf kaçardı."

"Benim demek istediğim de bu ya zaten. Adam senin dairene taşındı. Bir zahmet tadilatları da o yapsın."

"Herkes evlilikte sen ben hesabına girmenin büyük hata olduğunu söylüyor. Her şeyi yarı yarıya ödemeyeceğiz tabii."

"Endişelerime tercüman oldun, hayatım. Ona evlilik sözleşmesi imzalattın, değil mi?"

"Elbette!" diye bağırdı Pandy.

Henry'ye ilk kez yalan söylüyordu. Hele de bu kadar önemli bir konuda.

Öte yandan, bu Henry'yi hiç ilgilendirmezdi. Ayrıca Jonny'nin onu maddi anlamda sömürebileceğini düşünseydi onunla asla evlenmezdi. Üstüne üstlük Jonny'nin kariyeri yükselişteydi. Vegas'tan birkaç tip onunla iletişime geçmişti. Gelecek ay L.A.'de buluşacaklardı.

"Sen Vegas'a gitseydin ya?" dedi Pandy.

Jonny karşısında şirin bir aptal varmışçasına anlayışla gülümsedi. "Bu işler öyle yürümüyor."

"Kitap nasıl gidiyor?" diye sordu Henry iki hafta sonra.

"Mekânı değiştirmeye karar verdim," dedi Pandy büyük bir vicdan azabıyla.

"İyi fikir. Wallis'e gitsene. Bir süre rahatsız edilmeden çalışırsın." Pandy'nin ailesinin evi kırların ortasındaydı.

"Jonny'den ayrı mı kalacağım?" diye karşı çıktı Pandy. "Aslında ben L.A.'i düşünüyordum. Oradaki şu uzun ağaçlara ne deniyordu?"

"Servi?"

"Hah, işte onlar! Bana ilham veriyorlar. Joan Didion aklıma geliyor."

Pandy, Henry'nin bütün itirazlarına kulaklarını tıkayıp Jonny'yle L.A.'e gitti. Chateau Marmont'da kaldılar. Resepsiyondaki adam ona kırmızı püsküllü anahtarı uzatırken "Monica'nın yeni gözde odası," dedi. Kahverengi halıyla kaplı koridordan geçip 29 numaralı odayı buldular. İçinde beyaz bir piyano vardı ve Jonny'nin biraz çalabildiği ortaya çıktı.

Pandy akşamları Hollywood'dan yakın dostlarına şampanyalı davetler verirken, Jonny onları yeni piyanosuyla eğlendirdi.

Şehirde oldukları kulaktan kulağa yayılmıştı. Sonra bir gün Peter Pepper aradı.

Pandy, Pipi'nin büyük bir Jonny Balaga hayranı olduğunu öğrendiğinde hem şaşırdı hem de sevindi. Hemen Chateau'nun terasında dört kişilik bir akşam yemeği ayarlandı. PP sevgilisiyle gelecekti. Bunda bir sıkıntı yoktu. Asıl sorun kızın kimliğiydi.

Pandy karşısında Lala Grinada'yı bulunca gözlerine inanamadı. Doug Stone'u ondan çalmaya çalışan sürtüktü bu.

Pandy akşamın son derece enteresan geçeceğinden emindi.

Jonny'yle PP'nin iki kadının arasındaki düşmanlıktan haberi yoktu tabii. Olsaydı da bunu aptalca bulurlardı kuşkusuz. İki adamın tenis, golf ve puro gibi bir sürü ortak zevki vardı. Sonny Bats ve Tony Hammer gibi ortak ahbapları da çıkmıştı. Öte yandan, Pandy'yle Lala, taban tabana zıt iki karakterdi.

SondraBeth bir konuda haklıydı. Lala tam bir züppeydi. Yemek boyunca birbirlerini bilerek görmezden geldiler. Bu eski bir İngiliz yatılı kızlar okulu numarasıydı ve Pandy'nin de aşina olduğu bir davranış biçimiydi. Jonny bir ara tuvalete gitmek için masadan kalkmasaydı, Pandy, Lala'yla tek kelime bile etmeyebilirdi.

Pipi, Pandy'yle bir sohbet girişiminde bulunmak yerine, Lala'yı ortaya attı. "Ben daima Jonny'yi muhteşem bulmuşumdur," dedi Lala kafasını sallayarak. Pandy, kadının neyi ima ettiğini hemen anladı.

"Öyle mi?" dedi buz gibi gülümseyerek.

Sonrasında Jonny'yle ilk kez kavga ettiler.

Konu tabii ki, Lala'ydı.

Pandy, Jonny'nin tuvaletten döndükten sonra Lala'ya kur yapmaya başladığını iddia ediyordu. Asansörde, "Bir daha başka bir kadına baktığını görürsem," diye bağırdı ve birden duraksadı. "Ayağını denk al, Jonny," dedi cümlesini tamamlamak yerine.

Jonny özür diledi ve terasta birilerine görünebileceklerine aldırmadan tutkuyla seviştiler.

"Hem görseler ne olur?" dedi Jonny. "Bizi kıskanırlar, o kadar."

Sonrasında yatakta birbirlerine sarılmış yatarken, Jonny onun kafasını öptü. "İstemezsen bir daha PP ve Lala'yla görüşmeyiz," dedi. Uzun uzun esneyip yan döndü. "Süper aptallar zaten. Bizim gibi gerçek değiller. Suratlarından sahtelik akıyor."

"Haklısın," dedi Pandy ve ona arkadan sarılıp Jonny'nin kaslı omzunu okşadı.

Onu o kadar çok seviyordu ki.

New York'a döndüklerinde kendilerini çalışmaya verdiler. İlk kez hayatları tam anlamıyla bir düzene girmişti. Sabahları dokuzda ikisi de kendi işlerinin başına geçiyordu. Pandy limonlu çayıyla bilgisayarının karşısına otururken Jonny protein içeceğini başına dikip Nike eşofmanını altına çektiği gibi spora koşuyordu.

Monica nihayet ilerliyordu. Ama Pandy'nin içi rahat değildi. Evlilikle birlikte ayaklarının yere basmaya başladığını ve eski sığlığının kaybolduğunu düşünüyordu. Dolayısıyla bu yeni yönlerini aksettiren işler yapmak arzusundaydı.

"Bunun şimdiye kadarki en iyi Monica kitabı olmasını istiyorum," dedi bir gece mutfakta. Jonny yemek pişiriyordu. "Ama yazabileceğim daha o kadar çok şey var ki."

"Öyle mi?" dedi Jonny kuşkonmazları doğrarken.

Pandy ona daima ciddiye alınmak istediğinden söz etti. Bir edebiyatçı olma hayalleri kurduğunu anlattı.

"Bence hayatta ne istiyorsan onu yap, bebeğim," dedi Jonny.

"Ama risk alacağım. Belki de daha az para kazanacağım."

Jonny *boş ver* dercesine elini salladı. "İnsan hayallerinin peşinden koşmalı."

"Cidden böyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ya. İstediğini alacaksın. Çocuk yaşta nasıl şehrin en gözde mekânının müdürü oldum sanıyorsun? Daha on sekiz yaşındaydım ve kadınlar bana numaralarını vermek için birbirleriyle yarışıyordu."

Pandy güldü. "Of, Jonny. Ben seksten söz etmiyorum."

"İnsanların sana edebiyatçı demesini istemiyor musun? O zaman edebiyat yazacaksın."

"Keşke bu kadar basit olsaydı," dedi Pandy. "Her istediğini alamıyorsun ne yazık ki. Önce o konumu hak etmen gerek."

Jonny güldü. "Konumu hak etmek mi? Hak değil, elde etmen lazım. Şimdi kulaklarını aç ve beni iyi dinle, bebeğim. Fransız mutfağı çok mu umurumdaydı sanıyorsun? Fransa'ya gittim, çünkü şehirden kaçmam gerekiyordu ve bir arkadaşımın Saint-Tropez'de evi vardı. Kadınların aşçılara bayıldığını fark edince de..."

Omzunu silkti.

Pandy anlamış gibi kafasını salladı. Ertesi gün, ikisi de aynı raylarda dönüp duran iki küçük tren gibi işlerine geri döndü.

Dört ay sonra, Jonny eve pahalı bir şişe kırmızı şarapla geldi ve kutlama yapacaklarını söyledi.

Vegas'ta bir restoran açıyordu. "Süper!" diye bağırdı Pandy heyecanla.

PP, Jonny'yi Tony Hammer'la bir araya getirmişti. Hammer, Hollywood'da çevresi geniş bir adamdı ve restoranlara yatırım

yapmayı seven ünlü tanıdıkları vardı. Vegas'lı tipler bundan hoşlanmış ve Jonny'yle iş yapmayı kabul etmişti.

Pandy aslında göründüğü kadar mutlu değildi. Zira Jonny hakkında başka bir şey öğrenmişti. Kocasının sandığından çok daha az parası vardı. Jonny kazandığı paranın büyük bir kısmını restoranlarına harcıyordu. Dolayısıyla yeni bir mekân açması hiç de mantıklı gelmiyordu. Ama o bu işlerden pek anlamıyordu tabii.

Pandy, Jonny'yle açıkça fikirlerini paylaşmak yerine surat astı ve PP hakkında yalan söylemesine bozulmuş gibi yaptı. Hani onunla bir daha görüşmeyecekti?

Jonny kesinlikle böyle bir söz vermediğini söyledi. Yalnızca eğer istemiyorsa onun görüşmek zorunda olmadığını söylemişti. Pandy'nin son günlerde iş konusunda gergin olduğunu görünce PP'yle New York'ta birkaç kez buluştuğundan bahsetmemeye karar vermişti. Onu daha da strese sokmak istememişti.

Pandy, kocasının *Monica* filmlerini çeken stüdyonun müdürüyle gizlice buluşmasına kıl olsa da, daha fazla üstelemedi. Özellikle de, Jonny, PP'yle ikisini onun tanıştırdığını hatırlattıktan sonra.

Birkaç hafta sonra, bir gece, yeni mutfaklarının tadını çıkarırlarken, Pandy bir kez daha bu konuyu açtı.

"Sana biraz bozuldum açıkçası. Bizim iyi bir ekip olduğumuzu sanıyordum. Hani her şeye birlikte karar verecektik?"

Jonny gülümsedi. "Öyle yapıyoruz zaten. "Bir tabure çekip oturmasını işaret etti ve elini tuttu. "Ortağım olmanı istiyorum."

"Ortak mı?" diye sordu Pandy şaşkınlıkla.

"Restoranda," dedi Jonny gururla. "Hayat ortaklığımızı işe de taşımak istiyorum."

"Sahi mi?"

Jonny bu teklifin onu heyecanlandırmasını bekliyordu belli ki ama Pandy korkmuştu. "Nasıl olacak? Yani ne yapmam lazım?"

Monica'nın teslim tarihini geciktirmişti zaten. Kitabı bitirmek için harıl harıl çalışıyordu. Vegas'taki bir restoranla nasıl ilgilenecekti?

"En iyi yanı da bu zaten," dedi Jonny gülerek. "Hiçbir şey yapmana gerek yok. Bir çek yazacaksın, o kadar."

"Ama..."

"Yüzde elli-elli ortak olacağız. Hisselerin yüzde otuzu ikimizin olacak. Diğer yüzde yetmiş için dört kişi sıra bekliyor. L.A.'deki adamın tanıştırdığı Vegas'lı dört yatırımcı. Ama en büyük hissedarlar biziz. Her ikimiz de kârdan yüzde on beş alacağız. Bak şöyle." Not defterini önüne çekti.

Pandy elini kaldırarak onu engelledi.

"Gerek yok. Anladım."

Pandy'nin huzursuzluğu günlerce geçmedi. Parayla daima gergin bir ilişkisi olmuştu zaten. Güzel şeyleri severdi ama ne zaman bir hovardalık etse sonradan vicdan azabı çektiği için fazla alışveriş yapmazdı. Wallis'te geçen çocukluğunda paranın lafı bile edilmezdi. Ona dair hatırladığı yegâne cümleler, şu veya buna güçlerinin yetmeyeceğiyle ilgili olanlardı. Yalan da değildi. Gerçekten de yetmezdi güçleri. Ellerine ne geçerse zor günler için saklamalıydılar.

Pandy içinde bulunduğu ikilemi Henry'yle konuşabilmeyi isterdi ama temsilcisinin ne diyeceğini tahmin edebiliyordu. "Sakın yapma," diyecekti.

İyi ama Jonny'ye ne diyecekti? Kocası bu güvensizliğini affedebilecek miydi? Pandy, Jonny'nin onu bırakıp gitmesinden bile korkuyordu.

Sonunda kararını Jonny'yle Las Vegas seyahatlerinden sonrasına erteledi. Mekâna bakmaya gideceklerdi.

Pandy, Monica'mn teslim tarihini geciktirmesine rağmen, Henry'ye bile söylemeden üç gün sonra Vegas'a uçtu. Restoranı ünlü kumarhanelerden birinin içinde açmayı planlıyorlardı. Pandy, Jonny'yle Joker süitinde kaldı. Odada istenildiğinde bir jakuziye dönüşen bir süs çeşmesi vardı. Gri takım elbiseli ve soluk benizli birkaç adamla buluştular. Jonny içlerinden birini yıllardan beri tanıdığını söylüyordu. Bu adam Pandy'ye Jonny'nin eskiden sıkı bir kumarbaz olduğunu söyledi.

Hayır, diye düşündü Pandy. Kumarbazlara çok acırdı.

Ağızlarından sigara düşmeyen ve bütün geceyi aynı kumar makinesinin önünde geçiren zavallı kadınlar onda ağlama isteği uyandırırdı. Tüm o ihtişam, ünlüler ve çılgın partiler, Vegas'ın görünen yüzüydü yalnızca. Kumarhaneleri ayakta tutan, aslında bu tarz kadınlardı. Onların cebinden çıkan dolarlardı. Kumar da dâhil bütün kötü alışkanlıklar bir seçim olarak kabul edilse de, Pandy bu konuya bu kadar acımasız yaklaşamazdı.

Bir gün o acıdığı kadınlar gibi, talihsiz seçimlerine dövüneceği aklına bile gelmiyordu.

Jonny'ye istediği iki yüz bin dolarlık çeki yazdı, ama onu uyarmadan da edemedi. Üçüncü Monica kitabı bitmeden nere-

deyse bütün parasını harcamıştı ve bu bir daha asla tekrarlanmayacaktı. Zira şimdiye kadar toplam paranın dörtte birini almıştı ve kitabı teslim etmeden yayıncıdan daha fazlasını isteyemezdi.

Jonny buna gülüp geçse de, sonraki üç hafta boyunca Pandy'yi kitabı bitirmesi için usulca sıkıştırdı.

Pandy kitabı bitirdi ve iki hafta sonra bir çek daha aldı.

Ve Jonny, Pandy'nin evlendiğini sandığı o sevgi dolu, şefkatli ve ilgili adam, onu bir karatlık pırlanta küpelerle şımartırken bir kez daha bombayı patlattı. *Architectural Digest* evlerinin fotoğraflarını çekmek istiyordu. Mükemmel bir New York'lu çift olarak Pandy ve Jonny'ye yeni sayılarında tam on sayfa ayıracaklardı. Dergi Sevgililer Günü'nde çıkacaktı.

Yine her şey son derece Monica-variydi. Özellikle de, diğer Monica, SondraBeth Schnowzer ve hayatının aşkı, Doug Stone geçen dokuz ay içinde nişanlanıp ayrılmayı başarmışken.

Pandy onları gazetelerden bile takip etmiyordu artık.

Çekimler iki gün sürdü. Fotoğrafçı eğlenceli fotoğraflar çekti. Birinde, Pandy'yle Jonny mutfakta birbirlerine bir şeyler yediriyor, bir diğerinde, yatakta yorganı kafalarına çekmiş, birbirlerine bakıyordu. "Evlendiğinizi duyduğumda kulaklarıma inanamamıştım," dedi adam. "Ama sizi gördükten sonra gerçek aşk bu olmalı dedim."

"Öyle," diye mırıldandı Jonny, Pandy'ye anlamlı bir bakış fırlatarak.

Pandy güvenle iç çekti. "Çok şanslıyız, çok."

Ne var ki, günler sonra, editörü, *Monica* üzerinde bazı değişiklikler yapması için aradığında, Pandy kendini o kadar da şanslı

hissetmedi. Pandy evlendiğine göre, belki Monica'nın da başını bağlama zamanı gelmişti.

Birden Pandy'nin sabrı taşıverdi.

"Hayır. Monica'nın evlenmesine izin veremem," dedi telefonda editöre. "O zaman zayıf biri gibi görünür. Sıradan ve geleneksel bir kadın gibi."

Editörü azimle fikrini savundu ve Pandy'ye onun da evlendiğini hatırlattı.

"Evet," diye homurdandı Pandy, "ama Monica benim yaptığım her şeyi yapmak zorunda değil. Ben Monica değilim. O da ben değil. Monica hayatları boyunca bekâr kalmayı tercih eden kadınların sembolü. Bekâr hayatları için onurlarıyla mücadele eden kadınların. Toplumun üzerlerinde kurduğu evlilik baskısına direnen kadınların." Nefretle telefonu kapadığında Jonny'yi arkasında dikilirken buldu.

Gülüyordu.

"Ne var?" diye çemkirdi Pandy. O kadar öfkeliydi ki, ona suratındaki şu şapşal sırıtışı hemen yok etmesini haykırmak istiyordu.

"Monica'nın evlenmesi benim fikrimdi," dedi Jonny. "PP'ye biz evlendiğimize göre Monica da evlenebilir dedim ve kabul etti."

Pandy'nin dizleri titremeye başladı ve öğürerek banyoya koştu.

Banyodan çıktığında deli gibi Jonny'ye saldırdı.

Bunu neden yapıyordu? İşine neden burnunu sokuyordu? Pandy'nin ne yaptığını bilmediğini mi sanıyordu? Sonunda kıpkırmızı bir suratla, "Monica'dan uzak dur, tamam mı?" diye bağırdı.

O ana dair hatırladığı son şey Jonny'nin odadan çıkmadan önce ona bakışıydı. Gözlerinde bomboş bir ifade vardı. Sanki artık onu görmek bile istemiyormuş gibi.

Jonny, "Kimse benimle böyle konuşamaz," dedi ve çekip gitti.

Pandy gözyaşları içinde Henry'yi aradı.

"Buna neden bu kadar takıldın, anlamadım," dedi Henry alayla. "Öbür kitapta Monica'yı evlendirmeyi kabul et. Sonra duruma göre bakarsın. Belki o vakte kadar sen bile evli olmazsın. Monica'yı da boşatırsın olur biter."

Pandy, Henry'nin onu güldürmeye çalıştığını bilmesine rağmen ona ateş püskürdü.

"Doğru. Aslında hiç iplememem gerek, çünkü başka bir Monica kitabı olmayacak. Bu son. Sonra hep hayalini kurduğum edebiyat kitabını yazacağım."

Jonny'yi arka arkaya on iki kere aramadan önce bir saat daha bekledi. Jonny sonunda telefonu açıp bir arkadaşıyla olduğunu söyledi. Pandy onu eve dönmeye ikna edip defalarca özür diledi.

Aralarındaki buzların erimesi üç gün sürdü. Pandy, kocasına zeytin dalı uzatmak için restoranına gittiğinde Jonny nihayet yumuşadı. Pandy ona bir de hediye almıştı. Gümüş bir şişe tıpası. Jonny'nin antika tıpayı kısaca inceleyip kutusuna geri koyarken bir garsonla bakıştığı, Pandy'nin gözünden kaçmadı. Yine yanlış bir seçim yapmıştı. Bu, onun seveceği tarzda bir hediyeydi, Jonny'nin değil. Pandy onu alırken kocasının eski hiçbir şeyden hoşlanmadığını söylediğini hatırlamıştı. Antikalar ona annesi ve ninesiyle birlikte oturduğu apartmandaki yaşlı insanları anımsatıyordu. Pandy yine de tıpayı almıştı. Belki de bunu bir mesaj

olarak görmüştü. Ona bir antika hediye ederek Jonny'ye gerçek kimliğini kabul ettirmeye çalışmıştı.

Ya da belki Jonny'ye onun görmeyi ısrarla reddettiği bir tarafını göstermek istemişti.

Sonra birden o feci korku geri döndü ve bütün geceyi uyanık geçirdi. Ya şöyleyse, ya böyleyse diye kura kura sabahı etti. Jonny onunla parası için mi evlenmişti? Kocası ondan para istemeye devam ederse nasıl bir tavır takınmalıydı? Jonny iflas ederse ve daireyi satmak zorunda kalırlarsa hâlleri nice olurdu? Jonny'nin bütün parasını çalıp başka bir kadının kollarına koşması da bir olasılıktı tabii.

Pandy mahvolurdu o zaman. Hem duygusal hem de maddi açıdan biterdi. Ve bunu engellemesinin hiçbir yolu yoktu, çünkü bir evlilik sözleşmesi imzalamamışlardı. Üstüne üstlük bundan kimsenin haberi yoktu, çünkü Pandy aptallığını kimselere söyleyememişti.

Dolayısıyla kendini her şeyin yolunda gideceğine ikna etmekten başka çaresi yoktu.

Sonraki yıl görünürde her şey yolundaydı. Maddi bakımdan bir kayıpları yoktu. Hâlâ aynı insanlarla görüşüyorlardı. Ama birbirlerine giderek daha az vakit ayırmaya başlamışlardı. Pandy artık geceleri Jonny'nin eve dönmesini beklemiyordu. Birbirlerini sabah yarım saatçik gördükleri günler oluyordu.

Jonny sık sık Vegas'a gidiyordu.

Tatillerde New York'a döndüğünde, hep çok neşeli oluyordu. Restoranın yakında açılacağından emindi. Pandy ona soru sormaya korkuyordu. Artık mutluluklarının, çocukluğundaki Noel

ağacının altındaki eski ayna kadar kırılgan olduğunu bildiğindendi belki de.

Yeni yıl geçti. Pandy'nin muhasebecisi arayıp kaynaklarının hızla tükendiğini haber verdi. Tamam, durumu o kadar kötü değildi. Hâlâ bir evi vardı ama satmayacak bir edebiyat kitabı yazma riskini alamazdı.

Üçüncü *Monica* kitabında gerekli değişiklikleri yapıp dördüncünün sözleşmesini imzaladı. Hatta boş bir anında Monica'nın evlenmesine bile razı oldu.

"Mutlu değil misin?" diye sordu Jonny. "Bir sözleşme daha imzaladın. Bu sefer daha çok para alacaksın üstelik." Pandy mutsuz bir tavırla omzunu silktiğinde Jonny onu azarladı. "Geçen sefer ne kadar sevinmiştin. Neyin var senin?" Sonra ne zamandır sevişmediklerini hatırlatarak Pandy'yi ona oral seks yapmaya ikna etmeye çalıştı.

Doğruydu bu. Jonny ne zaman ona dokunsa Pandy donup kalıyor, vajinasının bir kapı gibi kapandığını hissediyordu.

Jonny sonunda Pandy'ye hayatının kontrolünü kaybettirmişti. Ve onunla olmak geleceğini de kontrol edememesi anlamına geliyordu.

Dört ay sonra, restoran hâlâ açılmamıştı. Jonny, Vegas'a bir gitti mi, iki haftadan önce dönmüyordu. Pandy bir keresinde cebinde Los Angeles uçak bileti bulup ona gösterdiğinde Jonny güldü. "Ne fark eder? Önce birkaç toplantı için L.A.'e uğradım. Oradan özel bir jetle Vegas'a geçtim."

"Kimin jeti?" diye sordu Pandy. O evde hiç inanmadığı bir kitaba kafa patlatırken beyefendi özel jetlerle geziyordu demek?

Pandy, Monica'nın evliliğini koca bir yalan olarak görüyordu. Tıpkı kendisininki gibi. Ama bunu arkadaşlarına bile itiraf edemiyordu. Jonny'yle işlerin nasıl gittiğini sorduklarında hâlâ, "Harikayız," diye yalan söylüyordu.

Jonny inşaatı tamamlamak için ondan yüz bin dolar daha istedi.

Pandy dördüncü kitabı bitirmeden bunu düşünmeye bile vakti olmadığını söyledi.

Sonra berbat bir kavga ettiler. Jonny, "Seninle aramızdaki fark benim erkek olmam!" diye bağırdı. "Elimi tutacak birine ihtiyacım yok." Sonra da yine o meşhur erkek arkadaşlarından birine kalmaya gitti. Pandy artık onların kadın olduğundan şüpheleniyordu.

Pandy doğum gününden bir hafta önce Jonny'nin arayıp o gün Vegas'ta olacağını söylemesiyle yıkıldı. Sonunda dayanamadı ve Suzette'e dert yandı. Suzette acilen bir evlilik danışmanına gitmelerini öğütleyip Pandy'ye birini tavsiye etti.

Pandy terapiste bir şans vermeye karar verdi ama bir yandan da korkuyordu. Aklına bile getirmek istemediği gerçeklerle yüzleşmeye hazır olduğundan emin değildi. Ayrıca Jonny'nin bir evlilik danışmanına gitmektense boşanmayı tercih edeceğinden emindi.

Bu düşünce Pandy'yi hasta etti. Noel ağacının altındaki ayna sonunda kırılmıştı işte. Sipsivri parçaları minik kasap bıçakları gibi kalbini paramparça ediyordu.

Jonny iki gün sonra yine bir Vegas seyahatinden döndü. Pandy her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştı. Onu heves-

le karşıladı. Bir şişe şarap açtı, kadehlere doldurdu ve Jonny ilgisiz bir tavırla onu alnından öptüğünde sert bir tepki vermemeye çalıştı. Jonny sonra çalışması gerektiğini söyleyerek dizüstü bilgisayarıyla televizyonun karşısına geçti. Çok geçmeden, tabii ki telefonu çaldı ve işle ilgili aradıklarını söyleyerek banyoya kapandı.

Pandy işte o zaman Suzette'in haklı olduğunu fark etti. Böyle devam edemezdi.

"Jonny?" dedi banyonun kapısını tıklatarak. Sonra onun içeride kıkırdadığını duyup öfkeyle tokmağı zorladı. Kapı kilitliydi. Pandy iyice çileden çıkıp kapıyı yumruklamaya başladı. Jonny nihayet kapıyı açtığında hâlâ sırıtıyordu. Sonra Pandy'nin nefret ettiği o üzgün köpek ifadesini takındı ve kapıyı tekrar kaparken Pandy, onun telefondakine, "Fazla vaktim yok," diye fısıldadığını duydu.

Birkaç dakika kapının önünde bekledi ama onu tekrar yumruklamayı kendine yakıştıramadı.

Mutfağa gidip Jonny'nin en pahalı beyaz şaraplarından birini açtı. Uzun ve büyükçe bir kadeh seçti. Kendini kaçınılmaz yüzleşmeye hazırlarken elinden geldiğince kontrollü görünmeye çalıştı. Sonun hızla yaklaştığını biliyordu. Onları bir araya getiren fırtına gibi, bu da çabucak geçip gidiverecekti.

Dört yılda tükenmişlerdi işte. Jonny onları yok etmişti.

Pandy, kocasının ayak seslerini duyunca şarabından büyük bir yudum aldı.

Jonny köşeyi döndüğünde, ona son zamanlarda hiç değişmeyen bakışlarıyla baktı. Yine gergin ve anlayışsız o sırıtış vardı yüzünde. Pandy bir an şarabı suratına fırlatmak istedi. Ama

sonra çocukluğunda kafasına kazınan görgü kuralları engelledi onu.

"Yeter, bıktım!" diye bağırdı. Jonny'ye doğru tehditkâr bir adım atıp "Sana son bir şans veriyorum," dedi. "Ya bir evlilik danışmanına gideriz ya da..."

Jonny o kadar kibirliydi ki, bunu hiç beklemiyordu. Pandy'nin ne kadar mutsuz olduğunun bile farkında değil gibiydi. Suratındaki şaşkınlık dakikalarca silinmedi. Pandy onun gerçek bir narsist olduğunu düşündü.

Sonra birden Jonny'nin cevabını bile bekleyemeyeceğini fark etti. Çantasını omzuna attığı gibi evden çıkarken bir arkadaşında kalacağını söyledi.

Pandy daha iki blok bile yürümeden Jonny aradı. İşi şakaya vurarak onu eve dönmesi için kandırdı.

Pandy geri döndüğünde Jonny ona önceden koyduğu şarabı yudumluyordu. Bir terapiste gidebileceklerini söyledi. Pandy buna o kadar şaşırdı ki, kocasının bir başka telefon görüşmesi için banyoya kapandığını fark etmedi bile. Sonra o da birini aramaya karar verdi ve yatak odasına gitti. Suzette'e bütün olan biteni fısıldayarak anlattı.

"E, süper!" diye bağırdı arkadaşı. "Evliliğinizi kurtarmak için hâlâ bir şansınız var."

Ve Pandy hâlâ inatla bir peri masalına tutunmaya çalıştığı için, her şeyin yoluna gireceğine bir kez daha ikna oldu.

Gelgelelim, Jonny'yle kendini içine hapsettiği cam küre kırılmıştı bir kere. Arkadaşlarına evliliğinin çatırdadığını itiraf etmek zorunda kalacaktı. Sonra bunu bir kez daha düşündü ve rahatladı. En azından, artık rol yapmayacaktı.

Pandy zor günler geçiriyordu ama kötü gidişata tam zamanında müdahale ettiklerini düşünerek avutuyordu kendini. Bütün arkadaşları onu destekliyordu. Henry dışında.

"Bu iş hiç hoşuma gitmiyor," diye uyardı Pandy'yi.

Pandy'nin bir felaket tellalına hiç ihtiyacı yoktu. "Neden herkes gibi bana destek olmuyorsun?"

"Bence hiçbir şey değişmeyecek. Şimdi ağzına bir parmak bal çalıyor. Sonra yine aynı tas aynı hamam devam edecek."

"Erkekler terapistlerden nefret eder, Henry. Jonny'nin nasıl biri olduğunu biliyorsun. Evliliğimizin yürümesini istemeseydi, hayatta kabul etmezdi bunu."

"Tabii ya. Bulmuş yağlı kapıyı, bırakmak ister mi hiç?" dedi Henry. "Adam aklına eseni yapıyor zaten. Evlilikte bekâr hayatı sürmek çoğu erkeğin hayalidir."

"Saçmalama!" diye bağırdı Pandy. Şu Henry ne uyuz bir tipti. Jonny onun siyah beyaz bir film karakterini andırdığını söylerken haklıydı galiba.

"Jonny'ye neden âşık oldun?" diye sordu terapist.

Pandy, editörler ve stüdyo yetkilileriyle erkek karakterleri tartıştığı tüm o toplantıları hatırladı. En sık sordukları soru "Madem bu kadar boktan bir herif, Monica ona neden âşık oluyor?" idi.

Bu konuyu saatlerce konuşurlar ve Pandy hep aynısını söylerdi: "Çünkü başta öyle değildi."

Ya da belki öyleydi de, o anlayamamıştı.

Ama buraya evliliğini kurtarmaya gelmişti, batırmaya değil. Dolayısıyla gerçeği söyledi. "Hayatımın aşkı olduğunu sandım."

"Neden?"

"Birbirimizi anlıyorduk. Ya da bana öyle geliyordu. Tek yapmam gereken onu düşünmekti. Pat diye karşıma çıkıveriyordu. Hani yıllar önce baharda bir kar fırtınası çıkmıştı? Jonny kocaman bir Parma salamıyla..."

"Salama mı tav oldun yani?"

"Salam hep işe yarar, doktor," diye araya girdi Jonny.

Ve doktor güldü.

Pandy de güldü. Jonny zaten gülüyordu. Uzun zaman sonra ilk kez aynı şeye gülüyorlardı.

Biraz daha konuştular ve terapist teorisini anlattı. İkisi de saygı görmeye ve hayranlık duyulmaya alışık insanlardı. Ünlü olmaya alışıklardı. Kendilerini sıradan insanlar olarak görmüyorlardı. Hoş, kimse görmezdi. Güzel bir hayatı hak ettiklerine inanıyorlardı.

Ama sonra gerçekler devreye girmişti. Evliliğin ilk heyecanı da sönünce en iyi bildikleri işe odaklanmışlardı. Kariyerlerine.

Sorun buydu. Birçok çift aşkı ve hırsı bir arada yürütemiyordu.

Terapist onlara eve dönüp bunu konuşmalarını söyledi.

Ne yazık ki, bunu yapamadılar, çünkü Jonny doktor randevusundan havaalanına yetişecekti. Yine Vegas'a gidiyordu. Pandy ona uzun bir hoşça kal öpücüğü verdi ve bunu dert etmiyormuş gibi davrandı.

Eve döndüğünde, etrafına bakındı. Bütün o güzelim mobilyalara, mutfağa ve birlikte yarattıkları her şeye. Birden evliliğini yürütmek istediğini fark etti. Bunun için elinden geleni yapmaya hazırdı.

Jonny'yle birkaç kez telefonda uzun uzun konuştular. Pandy iletişimle bütün sorunları çözebileceklerine iyice ikna oldu. Hatta belki de bir terapiste bile ihtiyaçları yoktu.

Jonny eve döndüğünde, terapiste gitmeleri için ısrar eden o oldu. Yeniden iletişim kurma denemelerinin verdiği cesaretle, "Gördün mü bak?" dedi. "Seninle asıl sorunumuz bu bence. Evliliğimiz için bir şeyler yapacağını söyleyip sonra vazgeçiyorsun."

Pandy ona öfkeyle karışık bir şaşkınlıkla baksa da, terapistin de önerdiği gibi, fevri davranmaktan kaçındı. "Ben ne yapıyorsam evliliğimiz için yapıyorum," dedi usulca. Jonny'nin yorumu ona verdiği paraları hatırlatmıştı. Yine de soğukkanlılığını korudu.

Jonny de sakinliğini bozmadı. "Her neyse. Ben sadece seni desteklemek için geliyorum zaten. Kendine çekidüzen vermeye çalışıyorsun ve bana ihtiyacın var."

Pandy hayretler içerisinde kalmıştı. İkinci randevularında kızgınlığını dile getirdi.

Doktor, Jonny'ye döndü. "Sorunlarınızın temelinde Pandy'nin davranışları mı yatıyor sence?"

"Doğrusunu isterseniz," dedi Jonny arkasına yaslanıp muzipçe çenesini sıvazlayarak, "kendimi aldatılmış gibi hissediyorum. Ben Monica'yla evlendiğimi sanıyordum, ama paketten o çıktı."

Yine gülüştüler ve Jonny yine Vegas'a gitti.

Ama bu kez Pandy'nin içi kan ağlıyordu. Jonny'ye, "Monica'yla evlendiğini sanıyordun, ama onun yerine senin hayallerini desteklerken kendininkilerden vazgeçen bir kadınla evlendin," demek istiyordu.

Duygularını bir kez daha kendine sakladı. Hatta evliliğini kurtarmak için sürekli kendini düşünmekten vazgeçmesi gerektiğine karar verdi.

Jonny üçünü seans için New York'a döndü. Terapist gelişme gösterdiklerine karar verip onlara bir egzersiz önerisinde bulundu. Birbirlerinin geçmişi hakkında daha çok bilgi edineceklerdi. "Doğup büyüdüğünüz yerlere gideceksiniz. Hani *Bachelor*'da yapıyorlar ya? Aynı onun gibi."

Pandy'yle Jonny birbirlerine baktı. "Jonny, New York'ta doğup büyüdü," dedi Pandy.

"Ya sen?" diye sordu doktor.

Pandy birden işin ciddiyetinin farkına vardı.

Ve dehşete kapıldı.

Jonny onun doğduğu yerden nefret edecekti. Ev antikalarla doluydu. Ama en kötüsü, Pandy'nin evine bir kez bakacak ve onun zengin olduğuna karar verecekti. Sonra da restoranı için daha çok para isteyecekti.

Pandy belki de bunun için onu Wallis'e götürmekten çekiniyordu. Evlilikleri boyunca oradan pek az söz etmişti. Birkaç kez konu açıldığında da, Pandy orada Wi-Fi olmadığını, hatta cep telefonlarının bile zor çektiğini söylemişti. Jonny'nin her şeyi bilmesine gerek olmadığını düşünmüştü.

"Evet, ne diyorsunuz?" diye sordu doktor hevesle.

"Bence süper bir fikir," dedi Jonny. Pandy'nin elini tutup sıktı.

Wallis seyahati fikri işte böyle doğdu. Henry sonradan bu apar topar geziyle az dalga geçmeyecekti. "Hani şu Jonny'yi öl-

dürmeye teşebbüs ettiğin hafta sonu," diyecekti ne zaman konu açılsa.

"Hiç de bile!" diye bağırırdı Pandy.

Ama şimdi Jonny'yi gerçekten öldürmediğine büyük pişmandı.

13

Wallis gezisinden bir gece önce Jonny, Vegas'tan moralsiz döndü.

Ertesi sabah hâlâ huysuzluğu üzerindeydi. Sırtının ağrıdığından yakınarak iki saatlik araba yolculuğunu Pandy'ye dar etti. Pandy arabayı kullanmayı teklif ettiğinde, "Al, bunu da sen yap," diye homurdandı. "Bana hiçbir şey bırakma."

Pandy cevap vermedi ve içinden hafta sonunun bir kâbusa dönüşmemesi için dua etti. Sorun sadece Jonny değildi. Wallis'e kimi getirse daralırdı zaten. Orada en çok Henry'yi ağırlamıştı. Temsilcisi, evin insanları tuhaf davranmaya ittiğini söylerdi.

Wallis'lerin evi biraz tuhaftı gerçekten de.

Bir kere bir ev değil, malikâneydi. İki yüz dönümlük dağlık araziye kurulu, nadir rastlanan İtalyan-Viktorya dönemi tarzı karışımı bir yapımıydı. Kil bir tenis kortu, mermerli bir havuzu ve bir basket salonu kadar büyük bir ahırı vardı. Ayrıca malikâneyi inşa ettiren İhtiyar Jay, biraz uçuk biri olduğu için New York'lu arkadaşlarıyla oyunlar sahneleyebilecekleri bir Viktorya tiyatrosu yaptırmıştı.

Eski fotoğraflara bakılırsa, inşaatın tamamlandığı 1882'den borsanın çöktüğü 1929'a kadar, ev altın dönemini yaşamıştı.

Ama sonrasında ne yazık ki, büyük bir çöküşe sürüklenmişti. Nesilden nesile miras kalmış ve her mirasçı onu daha isteksizce kabullenmişti. Herkes onu bir yük olarak görüyordu. Elde tutması masraflı, tadilatı pahalı, satışı uzaklığından ötürü çok zordu. Pandy'yle Hellenor'un gençliğinde malikâne utanılacak kadar eskimişti. Sıvaları dökülüyor, kapıları güçlükle açılıyor, parkelerin arasında eksik tahtalar göze çarpıyordu. Su tesisatı düzenli aralıklarla bakım gerektiriyor, sık sık elektrikler kesiliyordu. Tozlu aile yadigârlarından odalarda adım atacak yer kalmamıştı.

Pandy orada yaşarken insanlar malikânenin hayaletli olduğunu konuşuyor, orada oturan aileye tuhaf bakıyordu. İki Wallis kızı, acımasızca alayların hedefi hâline gelmişti. Bunun bir sebebi evse, bir diğeri de Pandy'yle Hellenor'un belirli kalıplara uymamasıydı. Bir keresinde, biri, Hellenor'un kıyafetlerini dolabından çalıp tuvalete atmıştı. Ondan hesap sorulduğunda da kıyafetleri çirkin bulduğunu söylemişti. Pandy'nin lakabı Şeytan Dölü'ydü. İki Wallis kızına okulda Bitli Kardeşler diyorlardı. Diğer alayların aksine bunu yüzlerine söylemekten çekinmiyorlardı.

Hellenor bir seferinde, "Bitli pis anlamında da kullanılır. Biz pis değiliz ki," demişti.

Anneleriyle babaları ölünce malikâne iki kız kardeşe kalmıştı. Hellenor ondan önceki nesillerce Wallis gibi evi istemeyip çareyi Amsterdam'a kaçmakta bulmuştu.

Monica ünlenene dek, malikâne çürümeye devam etmişti. Sonra eski evlere karşı derin bir sevgi besleyen Henry'nin yardımıyla Pandy orayı elden geçirmeye başlamıştı. Sonuçta ev yüz

yıl önceki hâlinin kopyası olmuştu ama aynı su ve elektrik problemleri devam ediyordu. Ayrıca konukların hayal bile edemeyeceği daha pek çok sıkıntısı vardı. Musluklardan günde yalnızca bir küveti dolduracak kadar sıcak su akıyordu mesela. Yine de dışarıdan bakıldığında son derece ihtişamlı görünüyordu.

Tıpkı Monica gibi, diye düşündü Pandy. İnsanlar evine bakıp onu çok zengin sanıyordu. Oysa Pandy orada yaşarken fakirlik sınırlarında dolaşıyordu.

Şimdi de arkadaşları evi gördüklerinde farklı bir hisse kapılmıyordu.

Ve işte Pandy de tam olarak Jonny'nin böyle bir yanılgıya düşmesinden korkuyordu.

"Dalga geçiyorsun," dedi Jonny nihayet Connecticut'ın Wallis kasabasına vardıklarında. Sadece bir benzin istasyonu, bir marketi ve üç tane de kilisesi vardı.

Jonny, Wallis Yolu olarak bilinen çakıl taşlı yolda manevra yapmaya çalışırken, Pandy kocasının bir sinir krizinin eşiğinde olduğunu hissetti.

Ama yaşlı akçaağaç dallarının gökyüzünü kapladığı yolda ilerledikçe, Jonny'nin ruh hâli değişmeye başladı. Eski ahırların yanından geçerken Pandy onun gözlerinin hayretle irileştiğini gördü ve yine o tanıdık telaşa kapıldı. Onu buraya daha önce getirmeliydi. Ya da en azından bir açıklama yapmalıydı. Ama Jonny'yle evliliğine o kadar dalmıştı ki, geçmişini tamamen unutmuştu.

Geçmişten konuşmayı anlamsız bulmuştu. Yahut belki Jonny'nin onu anlamayacağını düşünmüştü.

Göl kıyısındaki sevimli kayıkhaneyi geçtiler ve yeşil bir dağın tepesine kurulu Wallis Malikânesi gördündü. Masal kitaplarındaki beyaz şatoları andırıyordu.

Jonny birden frene basınca Pandy torpidoya doğru savruldu. Jonny başını çevirip ona suçlayan gözlerle baktı. *Bu kadar zengin olduğunu benden neden sakladın,* diye hesap sorar gibiydi.

Pandy bu bakışlara milyonlarca kez tanık olmuştu. Wallis'e gelen herkese yaptığı uyarıyı tekrarladı. "Göründüğü gibi değil."

Evin önünde arabadan inip içeri girdi.

Bir an için Jonny'yi tamamen unuttu. Buraya her gelişinde yaptığı şeyi yaptı. Siyah beyaz damalı mermer holden ve küçük bir gezegen ebatlarındaki kristal avizenin altından geçip büyük merdivenin yanındaki sarkaçlı dolap saatine gitti. Dolabı açıp anahtarı çevirdi.

Mekanizma hafif bir uğultuyla çalıştı. Ortadaki kapılar açıldı. Bir grup hanım ve bey, rengârenk atlıkarınca atlarıyla yükselip alçalarak önlerinden geçti. On ikinci hanım da minyatür atıyla dolabın içinde kaybolduğunda üstteki kapılar açıldı ve tahta bir kuş kanatlarını çırparak "Guguk, guguk, guguk," diye öttü.

"Hassiktir," dedi Jonny arkasından. "Cidden burada mı oturuyordunuz? Tam bir müze ortamı."

Pandy onu doğruca mutfağa götürmeye karar verdi.

Jonny eşikte durup o kocaman odanın tümünü içine çekmek istercesine derin bir nefes aldı. Sonra, "Ben burada ne pişireceğim yahu?" diye homurdandı.

"Nasıl yani?" dedi Pandy endişeyle. Tezgâhların bomboş olduğunun farkındaydı tabii. Bütün mutfak aletleri de asırlar öncesinden kalmaydı. Henry'yle hep yağda yumurta ve jambon ya

da kremalı mantar çorbası gibi basit yemekler yemişlerdi. Ama mutfağın iyi yanları da vardı. Hellenor'la çocukluklarında bu muşamba döşeli zeminde az paten kaymamışlardı.

"Sarımsak öğütücü nerede? Kıyma ya da krep makineleri?" diye feryat etti Jonny. Sonra yaramaz bir çocuk gibi Pandy'nin suratına bakıp poposuna bir şaplak attı. "Korkma canım. Dalga geçiyorum."

Pandy rahat bir nefes aldı. Tabii ki dalga geçiyordu. Bir an en korkunç kâbusunun gerçek olduğunu sanmıştı. Jonny'nin Wallis Malikânesi'ni de New York'taki dairesi gibi tam bir Jonny Evi'ne dönüştürmesinden korkmuştu. Ama bu imkânsızdı elbette.

"Jonny," dedi.

Ne var ki, Jonny çoktan içeri girmiş, cep telefonunu havada tutarak sinyal almaya çalışıyordu.

"Boşuna uğraşma," dedi Pandy mahcup bir tavırla. "Bir tek kayıkhanenin orada çeker. O da bazen."

Pandy konuklarıyla bu konuşmayı yapmaktan nefret ederdi. Bazıları telefonsuzluğu kaldıramayıp New York'a erken dönerdi. Bazıları da bütün hafta sonunu kayıkhanenin orada bir aşağı bir yukarı dolanarak geçirirdi. Pandy bu hafta sonunun, ki ona göre hayatının en önemlilerinden biriydi, o tip bir faciaya dönüşmesini istemiyordu.

"Hadi ama," dedi. "Hani geçmişimi öğrenecektin?" En azından terapistin tavsiyesine uyacaktı.

Sigara odasıyla müzik odasının içinden geçip Pandy'nin en sevdiği yere, kütüphaneye geldiler. Pandy, Jonny'ye kütüphaneyi gezdirirken gururla gülümsüyordu. Ona ilk baskıları ve bizzat

evde konuk olan Walt Whitman ve F. Scott Fitzgerald imzalı kitapları gösterdi.

Yeniyetme bir tur rehberi edasıyla mermer şöminede yerel taşlar kullanıldığını ve süslemeleri için İtalya'daki ustalara gönderildiklerini anlattı. Terapistin, Jonny'ye hayatındaki en önemli insanlardan bahsetmesiyle ilgili tavsiyesini hatırlayarak, büyürken ona ilham veren kadını anlatmaya koyuldu.

Ama Jonny artık onu dinlemiyordu. Odanın karşı köşesinde duran servis arabasındaki içkileri incelemekle meşguldü.

"Hı?" dedi birden kafasını kaldırarak.

"Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Geldim." Jonny servis arabasını gönülsüzce ardında bırakıp on iki metrelik halının üzerinden ona doğru yürüdü. Pandy yağlıboya bir tablonun önünde duruyordu. "Gainsborough'un Leydi Wallis portresi," dedi. "1775'de yapılmış. Leydi Wallis Wallis on altı yaşındayken." Pandy başını kaldırıp dönemin binicilik kostümü içindeki genç kadına baktı. Gri-mavi takım, asker kesimliydi. Kızın cildi bembeyazdı ve yanaklarında pembe daireler vardı. Pudralı saçları minik çiçekler, ipek kelebekler ve alnının hemen üzerindeki bir gülle süslüydü.

"Ne tuhaf bir saç modeli," dedi Jonny.

"Kolonilerin sadece en güzel değil, aynı zamanda en iyi eğitimli kadınıymış," dedi Pandy bir tarih öğretmeni edasıyla. "Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda Vatanseverler'e casusluk yapmış."

"Bağımsızlık Savaşı, 1776," dedi Jonny otomatikman ve sırıttı.

Pandy birden kendini aptal gibi hissetti. "Benim büyük büyük büyük annemmiş. Yazar olduğu söyleniyor. Kolonilerin

ilk kadın yazarıydı belki de. Çocukken..." Tam Leydi Wallis Wallis'in portresine bakarken o olduğunu hayal ettiğini anlatacaktı ki, şaşkınlıkla etrafına bakındı.

Jonny servis arabasının başına dönmüş, yıllanmış içkilerden birini açıyordu.

Pandy ona dehşetle bakakaldı. Daha önce kimse o şişeleri açmaya kalkışmamıştı. Onları sırf antika değerleri için saklıyordu. Çoğu yüz yıllıktı. Jonny'yi durdurmak için ileri atıldı ama geç kalmıştı.

"Şuna bak," dedi kocası. Burnunu şişeye dayayıp derin bir nefes aldı. Sonra kafasını hızla geri çekip suratını buruşturdu.

"Cin," dedi kendinden emin bir tavırla. "Halis küvet cini." İçkiyi bir bardağa koyup bir yudum aldı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Sonra bir uzman gibi kafasını salladı. "Evet. 1920'ler küvet cini. Belki de buradaki küvetlerden birinde yapılmıştır."

Bir yudum daha alıp tabloya göz attı. "Şu kimin demiştin?"

"İlham perim. Leydi Wallis Wallis."

"Onu sormuyorum. Ressam kim?"

"Gainsborough."

"İyi para eder mi?"

Pandy bir atasının cinini teklifsizce içerken, bir diğerinin portresine göz diken kocasına baktı.

"Bilmem. Senin ilham kaynağın iyi para eder mi?" Hışımla odadan çıktı.

Jonny onu Hellenor'la Hortlaklar Salonu adını taktıkları galeride yakaladı. Burada soyları 1700'lerden günümüze kadar uzanan Wallis'lerin bir sürü portresi ve fotoğrafı vardı. "Hemen alınma. Öyle demek istemedim," dedi Jonny.

"Tamam," diye mırıldandı Pandy. Terapist her şeyi alttan almasını tavsiye etmişti. Ama Jonny'nin cin bardağını da yanında getirdiği gözünden kaçmadı. "Boş ver. Çok konuştum zaten. Bütün bunlardan sana ne?"

"Öyle deme. Ben buraya senin için geldim. Doktorun dediklerini harfiyen yapacağım. Şimdi söyle bakalım, kim bunlar?"

Pandy anlatmaya başladı ama Jonny yine dinlemiyordu.

Bir fotoğrafa doğru eğilip kıkırdadı. "İnsanın saygın ataları olması güzel şey. Bizim ailede yalnızca pislikler var."

Yine duygu sömürüsüne başladı, diye düşündü Pandy. "Bak," dedi evin önünde yan yana dizilen bir düzine insanın siyah beyaz fotoğrafını işaret ederek "Onca hayat ve geriye bir tek bu kalmış."

"Sus, ağlatacaksın," dedi Jonny alayla.

"Henry, ben öldüğümde buranın müzeye dönüştürülmesi gerektiğini düşünüyor."

"Müthiş bir fikir!" diye dalga geçti Jonny tam bir duyarsızlık örneği sergileyerek.

Pandy, kocasının alaycılığına aldırmamaya çalışarak ona ne gösterebileceğini düşündü. Okul odasındaki pencere içi sedir olabilirdi belki. Çocukken orada kitap okumaya bayılırdı. Ya da limonluktaki kelebek koleksiyonu. Birden aklına bir fikir geldi. İhtiyar Jay'in yatak odası, erkekleri daima etkilerdi.

İhtiyar Jay'in odası belki de şu dünyadaki en erkeksi yerdi zira. Dairenin tamamı, banyo, giyinme odası, sigara odası ve yatak odası da dâhil olmak üzere, koyu renk maun panolarla kaplıydı. Dört direkli devasa karyola, odanın tam ortasında duruyordu. İhtiyar Jay sabahları yatağında oturup üç yöne bakan

Fransız balkondan etrafı seyretmeyi seviyordu belli ki. İhtiyar Jay çok meşgul bir adam olmasının yanı sıra maceraperest bir gezgindi de. Odası gezilerinden getirdiği hatıra eşyalarıyla doluydu. Bunlardan en ilgi çekicileri bir Zulu mızrağıyla, kuruyup büzüşmüş bir kafatasıydı.

Ama Jonny hiçbiriyle ilgilenmedi.

Yatağın etrafında şöyle bir dolaştıktan sonra bölgesini işaretleyen köpekler gibi banyoya kapandı. Dakikalar geçtikçe Pandy endişelenmeye başladı. O tuvaleti uzun yıllardır kimse kullanmıyordu. Büyük olasılıkla tıkanmıştı. Henry bile bir kez olsun İhtiyar Jay'in odasında kalmamıştı. Kimse onun yatağında uyumamış ve pek tabii ki imkânlarından faydalanmamıştı.

Jonny'nin İhtiyar Jay'in tuvaletini kullanması fikri Pandy'yi panikletti. Bundan Henry'ye bile söz etmemeliydi.

Henry dehşete kapılırdı şüphesiz.

Jonny az sonra rahat bir tavırla banyodan çıktığında İhtiyar Jay'in armalı, siyah havlusuna ellerini kuruluyordu. İşini bitirince onu yere atması Pandy'yi çileden çıkarmak üzereydi ki, terapistin sözlerini hatırlayarak toparlandı. "Gel, sana odamı göstereyim," dedi kocasının elini tutarak.

El ele koridorda yürüdüler ve Pandy bir kapıyı itti. İşte burasıydı. Onun odası! Yüksek Fransız pencereleri ve kalın, drapeli perdeleriyle tam karşısındaydı. Karyolasının pembe ipek gölgeliği yıllar içinde iyice solmuştu. Jonny'yle evlendiğinden beri Pandy buraya hiç gelmemişti. Koşup kendini karyolaya attı. Eski kuştüyü yatağa gömülmek için ortasına doğru yuvarlandı. Bu yatak nesillerce Wallis kızına ev sahipliği yapmıştı. Tam orta-

sına uzanıp kuştüylerinin seni sarmalamasını beklerdin. Bütün gece deliksiz uyur ve sabah zinde kalkardın.

Pandy birden Jonny'yi hatırlayıp doğruldu. Tıpkı bir bebek gibi, kocası da beş dakika yalnız bırakmaya gelmiyordu.

Jonny, Pandy'nin yazı masasının önünde durmuş, dalgın bir tavırla büyük, metal Smith Corona daktilonun tuşlarına basıyordu.

Pandy onun dikkatini çekmek için hafifçe öksürdü. Bu masada yalnızca Monica doğmamıştı. Daktilonun etrafında gençliğinden kalma başka yaratıcı eserleri de vardı. Resimler, kısa öyküler, kilitli ve minik anahtarlı günlükler ve her yıl Noel'de ailesinden istediği siyah deri kaplı, çizgisiz defterler. Ve en çok da okul defterleri vardı. Hani şu kapağındaki beyaz dikdörtgene hangi derse ait olduklarını yazdıkların.

Jonny defterlerden birini alıp etiketi okudu. "Monica mı?"

Pandy yataktan fırlayıp defteri elinden kaptı. "Özel eşyalarıma dokunma bakayım."

"Madem özel, neden ortada bırakıyorsun?"

Jonny başka bir Monica defterini aldı ve Pandy'ye göstere göstere masaya bıraktı. "Bunları neden saklıyorsun?"

Pandy omzunu silkti. Sonra işi şakaya vurmaya çalışarak güldü.

"Henry onları müzemde sergileyebileceğimi söylüyor."

Birden utanarak sustu. Yine gençliğinden fazla söz etmişti. Bir keresinde çocukluğundan bahsederken Jonny, "Bu küçük kız muhabbeti hiç seksi değil," demişti. Ama bu sefer endişelenmesine gerek yoktu. Jonny cini bitirip bardağı masaya koyduğunda usulca kalçalarını sallamaya başladı. Sonra kollarını Pandy'nin

beline doladı. Onu çevirip kasıklarını poposuna yasladı. Sonra eğildi ve ensesini öpmeye başladı.

Pandy onu bir sinek gibi kovalama arzusunu güçlükle bastırdı.

"Jonny," dedi gülümseyerek ve çaktırmadan kocasının elinden kurtuldu. Yine de onunla sevişmek zorunda kalacağını biliyordu. Kendine söz vermişti. Yeniden bir araya gelmelerinin tek yolu buydu. Hatta buraya sırf Jonny için aldığı seksi çamaşırlardan getirmeyi düşünmüştü. Ama çekmecesinin dibinde onları bulduğunda, ona yalnızca ucuz bir fahişenin giyeceği türden şeyler gibi gelmişlerdi.

Jonny pantolonunu indirmişti bile. Pandy iç çekerek komodinin üst gözünden eski, ipek bir sabahlık aldı.

Jonny pantolonunu çıkardı ve Pandy'nin elindekini kapıp kafasının üzerinde salladı. "Benim daha iyi bir fikrim var. Gel, İhtiyar Jay'in yatağında yapalım."

"Ne?" diye ciyakladı Pandy sabahlığı geri alırken. "O eski at kılı şeyde mi? Hayatta olmaz. Mikrop kaparız." Sonra, "Hemen geliyorum," deyip banyoya koştu. Kapıyı kaparken Jonny'nin yatağa uzandığını gördü.

Ama kapıyı açtığında Jonny yatakta değildi.

Odaya baktı. Jonny yoktu ve Pandy onun nerede olduğunu tahmin edebiliyordu.

"Ne olur burada yapsak?" diye sızlandı Jonny, İhtiyar Jay'in odasında.

"Olmaz," dedi Pandy sertçe. Sesi yine disiplinli bir öğretmenin tonuna bürünmüştü. "İhtiyar Jay'in odasında *yapmayacağız*. Hatırasına saygısızlık olur."

"Beni beğenmiyorsun!" diye bağırdı Jonny. "Senin için yeterince iyi olmadığımı düşünüyorsun."

"Bunu da nereden çıkardın?" Pandy onun eline uzandı, ama Jonny öfkeyle geri çekildi.

Sonra ellerini kafasının tepesine koyup ileri geri sallanmaya başladı. "Bebeğim, bittim ben."

Pandy donup kaldı.

Ve birden bütün taşlar yerine oturdu. Boşanmak isteyecekti. Terapiste gelmeyi bu yüzden kabul etmişti. Ya da Wallis'e. Etrafta kimse yokken söyleyecekti ki, Pandy abartılı bir tepkiyle onu utandırmasın. Çünkü Jonny ve PP gibi erkekler böyle şeylere dikkat ederdi.

PP. Birden aklına daha kötü bir fikir geldi.

"Bütün parayı kaybettin, değil mi?"

"Para mı?" Jonny *boş versene* dercesine elini salladı. "O çoktan gitti. Asıl sorun restoran."

"Restoranı da mı kaybettin?" diye ciyakladı Pandy. Kalbi o kadar sıkışmıştı ki, nefes alamıyordu.

Bir an birbirlerinin gözlerine baktılar. Pandy ortamın havasının değiştiğini fark etti. Jonny onu bir rakip gibi tartıyordu.

Pandy o an ondan o kadar çok nefret etti ki, taş kesildi.

"Sakin ol, bebeğim," dedi Jonny ona yaklaşarak. "Seninle iş konuşmayı bu yüzden sevmiyorum. Bırak para işlerini ben halledeyim. Bak ne güzel bir evin var. Burayı şahane bir yere dönüştürebiliriz. *Architectural Digest*'i hatırlıyor musun? Tıpkı oradakiler gibi olur."

"Jonny..."

"Seni ikna edeceğim. Şimdiye dek hep etmedim mi?"

Muzip bir gülümsemeyle ona biraz daha yaklaştı.

Pandy hâlâ kıpırdamıyordu. Jonny birden onu arkaya itti ve birlikte yatağa düştüler. Jonny kafasını kaldırıp ona baktı. Gözleri odaklarını yitirmişti. Aynı aptal sesle, "Seni ikna edeceğim," diye tekrarladı ve...

Sızıp kaldı. Yüz yıllık cin onu fena çarpmıştı anlaşılan.

Pandy ellerini göğsüne dayayıp onu itti. Jonny yatağın kenarına yuvarlandı.

Pandy ayağa kalktı ve midesine giren krampla iki büklüm oldu.

Jonny birden geğirdi ve ona bakıp gülümsedi. "Sorunlarımızı çözdüğümüze çok seviniyorum," dedi peltek bir sesle. Dudaklarını büzüp gevşetti. "Ah, bu arada," diye devam etti doğrulurken. "Arkadaşlarından duydun mu bilmiyorum, ama Lala'yla dedikodumuzu çıkarmışlar. Ama yemin ederim, onunla bir ilişkim yok. İki kere yattık o kadar. Özür dilerim, bebeğim," dedi tekrar yatağa düşerken. "Söz, bir daha olmayacak. Zaten o da istemez. Sana büyük saygısı var. Hem, korkma. Kızın ağzı çok sıkı."

Bir süre sonra, Pandy, Hortlaklar Salonu'nda, pala bıyıklı, esmer bir adamın fotoğrafının önünde dikiliyordu. Yüzbaşı Rarebit Welsh'in karısının parasını yemeye çalıştığı söylenirdi, ama sonra Wallis erkekleri adamın kulağını çekmişti.

Pandy gülerek kafasını iki yana salladı. Onun hakkını savunacak bir Wallis erkeği kalmamıştı ne yazık ki. Ama duvarlar kadınlarla doluydu. Nesillerce kadınla. Wallis kadınları güçlü karakterleriyle ün yapmıştı. Herkesin karşısında cesaretle diki-

lebilirlerdi ki burada herkesle kasıt tabii ki erkeklerdi. İhtiyar Jay'in cininin etkisiyle onun yatağında horlayan Jonny'yi düşündü. Pandy ona hem aşkı hem de parası konusunda güvenmişti. Ama Jonny ikisini de acımasızca çarçur etmişti.

Pandy bir erkeğin bütün hayatını mahvetmesine izin vermişti.

Birden sanki Jonny orada değilmiş gibi, kafasını mutfağa uzattı. Duvardaki büyük saat ikiyi vurmuştu. Mermer havuzda yüzmek için en ideal zamandı. Güneş tepeden sırtına vuracaktı.

Çamaşırlıktan çizgili bir havlu alıp boynuna attı. Kumaş yıllarca yıkanmaktan hamur gibi olmuştu. Pandy dışarı çıktığında havluyu kafasına doladı.

İki yanı sedir ağaçlarıyla çevrili yoldan yürüdü. Sonra çam ağaçlarının oraya geldi. Altlarında yığınlarca çam iğnesi birikmişti. Geyikler bazen bunları yatak olarak kullanırdı.

Pandy havuzun orada sabahlığını çıkardı ve bir heykelin üzerine fırlattı. Suyun kenarında çırılçıplak dikilip ayna gibi yüzeyine baktı. Siyah mermere vuran güneş suyu ısıtmıştı. Havuzun sıcaklığı on dokuz, yirmi derece vardı, ama alışık olmayan biri için yine de şok ediciydi.

Pandy suya daldı.

Bütün vücuduna iğneler battı ve kendini ışıkları yakılan bir Noel ağacı gibi hissetti. Ciğerleri ağrıyana dek yüzeye çıkmadı. Temiz havayı içine çekip kıkırdadı. Zihni berraklaşmış, kalbindeki sancı biraz olsun hafiflemişti.

Mermer basamaklardan çıkarken batı güneşine baktı ve kararını verdi.

Sonra birden gözüne bir karaltı takıldı. Sonra ona kollar ve bacaklar eklendi. Romalıların Baküs şenliklerinde yaptığına benzer tuhaf bir dans tutturmuştu.

Çok geçmeden, karaltı ete kemiğe büründü. Jonny çırılçıplaktı ve kasıklarını çılgınca kaşıyarak böğürüyordu. O kadar fena kaşınıyordu ki, Pandy onun penisini koparacağından korktu.

Tabii ya. Pireler.

Jonny, İhtiyar Jay'in yatağında uyurken vücut ısısı, larvaları harekete geçirmişti. Uzun uykularından uyanmış ve Tabiat Ana'nın dürtüsüne uyup beslenmeye başlamışlardı.

Pirelerin minicik ağızları ancak vücudun en narin derisini ısırabilirdi. Özellikle de kasık bölgesini, koltuk altlarını, ayak bileklerini ve dizlerin arkasını.

"İmdat!" diye bağırdı Jonny.

Pandy içinden, *sana o yatakta yatılmaz demiştim*, diye söylendi. Sonra buna benzer bir acil durumda yapılması gerekeni yaptı.

Jonny'yi havuza itti.

Soğuk su, pireleri öldürecek ve kaşınan yerleri rahatlatacaktı.

Jonny havuzda debelenerek koltuk altlarını kaşımayı sürdürdü. Sonra sudan çıktı ve Pandy'yi kenara itip çimenlerin üzerine uzandı.

Pandy cenin pozisyonunda yatan kocasının tepesine dikildi. Jonny ona nefretle baktı.

"Beni havuza attın!"

"Başka çarem yoktu."

"Az kalsın boğuluyorum."

"Yok deve," dedi Pandy. "Kafan bile ıslanmamış."

Jonny birden ayağa fırlayıp onun üzerine yürüdü. "Yüzme bilmediğimi bilmiyor musun?"

"Evet, Jonny, biliyorum," dedi Pandy sertçe. "Söylemiştin, unuttun mu?" Ve Jonny tekrar bağırmaya başlamadan ekledi. "Boşanmak istiyorum."

On beş dakika sonra Jonny giyinmiş hâlde arabanın başındaydı. Çantasını bagaja attı. "Seni asla affetmeyeceğim. Beni boğmaya çalıştın!" Bagajın kapağını çarpıp işaret parmağını ona doğru salladı. "Bunu sana ödeteceğim."

"Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Yeter ki senden kurtulayım."

"Sana bir şey daha söyleyeyim mi?" Jonny arabanın kapısını açıp kendini koltuğa attı ve camdan başını uzattı. "O soktuğumun kar fırtınasında sırf annemin hatırına dışarı çıktım. Senin kariyerim için iyi olacağını düşünüyordu."

"Biliyordum!" diye bağırdı Pandy. "Anasının oğlu işte! Henry beni uyarmıştı."

"Henry mi?" Jonny kafasını arkaya atıp bir manyak gibi güldü. "Henry adam mı be? O erkek olmaktan ne anlar?"

"Asıl sen ne anlarsın? Git de anacığın altını bezlesin!"

"Hadi oradan, frijit karı!" Jonny arabayı çalıştırıp gaza basarken ona hareket çekti.

"Geber!" diye bağırdı Pandy. "Ge-beeeeeeeeeeeeeeeerrrrr!" Araba köşeyi dönene kadar arkasından koşarak küfretmeyi sürdürdü.

Çıplak ayaklarıyla eve geri dönerken *cehenneme kadar yolun var, pislik,* diye düşündü. *Bir evliliği bitirmenin daha sıradan bir yolu olamazdı!*

Sokak kapısını arkasından çarpıp kütüphaneye gitti.

Hiçbir şey umurunda değildi. Bildiği tek bir şey vardı.

Sonraki kitabı Monica'yla ilgili olmayacaktı.

Pandy hayali bir müzikle dans ederek büyük zaferleri düşlerken, gerçek hayatta kendini bir boşanma kasırgasının içinde buldu. Avukatlar, özel dedektifler ve mahkemeden gelen belgeler arasında kayboldu.

Sonra basın işin içine girdi. Bir ünlü evliliği daha yıkılıyordu.

Sonsuz bir bilgi akışı vardı. Banka hesap dökümleri, sözleşmeler, e-postalar ve mesajlar havada uçuşuyordu. Kim kime ne demiş, kim kiminle ne iş yapmış hepsi masaya yatırılıyordu. Pandy bütün bunları sağ salim atlatabildiyse bir tek kişinin sayesindeydi: 1775 yıllarında yaşamış Leydi Wallis Wallis.

Pandy o sırada edebi mi, yoksa tarihi bir roman mı yazdığından emin değildi. Hatta bir gençlik kitabı bile olabilirdi. Tek bildiği ona cesaret veren Leydi Wallis'in hikâyesini anlatmak istediğiydi.

Asla aklından geçirmediğiyse bu hikâyenin tutmayabileceğiydi.

Pandy, Henry'nin onu Havuz Bar'dan bindirdiği kiralık arabanın camından baktığında, Wallis'e yaklaştıklarını gördü. Jonny'ye boşanmak istediğini söylediği o korkunç günden sonra eve sadece bir kere uğramıştı.

Jonny'nin avukatlarıyla yapılan bitip tükenmek bilmeyen pazarlıklar boyunca Pandy hep Leydi Wallis'in onu kurtaracağına inanmıştı.

Ama olmamıştı işte.

Şoför frene bastı. "Ne taraftan?"

Pandy, Wallis Yolu'nu gösterdi. "Şurası."

Ve tam orada, cep telefonunun çektiği belki de son noktada, *Monica*'nın film müziğinin neşeli melodisi çınladı.

Pandy telefonu açtı.

14

"HENRY?"

Sesi bir krema topağının içinden konuşurcasma boğuktu. Devam etmeden önce bir yudum su içmesi gerekti. "Havuz Bar'da duyduklarımın gerçek olmadığını söyle."

"Keşke söyleyebilseydim, hayatım," dedi Henry şefkatle.

"Gerçekti yani?"

"Evet."

"Emin misin?" Pandy tam itiraz edecekti ki midesi kalktı. Kendini berbat hissediyordu.

Havuz Bar'da o kadar çok şampanya içmeyecekti.

Başını iki yana sallayıp silkelendi. Olanları unutmaya çalışıyor ama gerçeklerden bir türlü kaçamıyordu.

Yine de onlara direnmekten geri durmuyordu. Sudan bir yudum daha aldı. "Kitap hakkında söylediklerin doğru muydu?"

"Evet. Reddettiler."

"Leydi Wallis'i reddettiler, öyle mi? Doğru metni gönderdiğinden emin misin?" diye sordu Pandy çaresizlikle.

"Başka bir metin var mıydı?"

"Ama neden?" diye inledi Pandy acı çeken bir hayvan gibi usulca.

"Beğenmemişler. Üslubun farklı olduğunu söylediler. Bir PJ Wallis kitabı değilmiş."

"Sen ne dedin?"

"*Tabii ki öyle. PJ Wallis'in yazdığı bir kitap nasıl PJ Wallis kitabı olmaz ki*, dedim. Onlar da PJ Wallis tarihi roman yazmaz dediler. Tipik bir PJ Wallis kitabı bekleyen okurlara haksızlık olurmuş. Hayal kırıklığına uğrarlarmış. Kitabı başka bir isimle basmayı da konuştuk ama o zaman avansını geri istiyorlar. Avans bende kalsın diyorsan bir Monica daha yazacaksın. Monica'nın boşanmasını konu alabilirmiş. Randevu sitelerinden birileriyle buluşabilirmiş. Açıkçası bu fikir beni dehşete düşürdü ama bakarız dedim."

Pandy'nin lafını kesmediğini fark ederek duraksadı. "Pandy? Orada mısın?"

Pandy camdan baktı. Wallis Malikânesi'ne yaklaşıyorlardı.

"Başka bir Monica kitabı yazmayı reddedersem ne olur?"

"Şimdi buna kafa yormayalım," dedi Henry kararlı bir sesle. "Derin bir nefes al ve rahatla, tamam mı? Çam ormanında yürüyüş yap. Havuza gir. Hatta gölde kanoyla gez. Sonra da güzel, ılık bir duş yapıp mis gibi bir uyku çek. Sabah konuşuruz."

"Yani hiç para alamayacağım."

"Alacaksın. Bir sonraki Monica kitabını teslim ettiğinde. Sıkı çalışırsan altı ayda bitirirsin. Ne de olsa artık bir boşanma uzmanı sayılırsın."

"Sağ ol. İçimi rahatlattın," dedi Pandy acı bir sesle.

Henry iç çekti. "Tarihi roman konusunda seni uyarmıştım. Bugünlerde hiç popüler değil. Editörler yanından bile geçmek istemiyor."

O sırada, şoför sertçe frene basınca Pandy telefonu yere düşürdü. Yoldaki son dönemeci de dönmüşlerdi. Şoför dönüp hayretle ona baktı. Sonra yavaşça başını çevirip yeniden eve baktı.

"Burada *mı* oturuyorsunuz?" diye sordu hayretle.

Pandy iç çekip eşyalarını topladı. "Göründüğü gibi değil."

Arabadan inip çevik adımlarla eve doğru yürüyordu ki, gül bahçesinin önünde duraksadı. Kardeşiyle ikisinin isimlerini taşıyan *S. Pandemonia* ve *S. Hellenor* gülleri açmıştı.

Basamakları çıkıp eve girerken hâlihazırdaki boşanma anlaşmasıyla kitabın reddedilmesinin büyük bir sorun yaratacağını fark etti. Saati kurmadan doğruca mutfağa gitti.

Market torbalarını tezgâha bırakıp buzdolabına göz attı. Tarihi geçmiş bir şişe sütü çöpe attı.

Pandy, Jonny'den sonra eve yalnızca bir kere gelmişti ve süt ta o zamandan kalmaydı. Bütün evraklarını gizlice Wallis Malikânesi'ne taşıdığı o geceden.

Pandy vergi beyannamelerinden, eski telefon faturalarına, kitaplarının orijinal metinlerinden, Monica'nın telif haklarına ve her şeyini Hellenor'a bıraktığı vasiyetnamesine kadar bütün evraklarını buraya getirmişti. Jonny'nin avukatları defterini dürerse geriye ondan hiç olmazsa bunlar kalsın diye. Ortalıkta Jonny'nin ona karşı kullanabileceği hiçbir belge kalmasını istemiyordu.

Jonny, işi Pandy'nin onu havuza iterek öldürmeye teşebbüs ettiğine kadar vardırmıştı.

Pandy sıkıntıyla iç geçirip Henry'nin son anda arabanın arkasına attığı market torbalarını boşaltmaya koyuldu. Jonny hak-

kında öğrendiklerini o zaman da bilseydi onun suyun dibine batmasına göz yumar mıydı acaba? O son hava kabarcıklarının da yüzeye çıkmasını, onları bir boy küçüklerinin takip etmesini ve kısa bir duraksamanın ardından en son oksijen moleküllerinin de baloncuklar hâlinde havuzun üzerini kaplamasını sakince izler miydi?

Jonny'nin beyin ölümünün gerçekleşmesi için on beş dakika beklemesi yeterliydi. Sonra inandırıcı olması açısından, kendi ayak izlerini takip ederek eve gidecek ve Jonny'nin evde olmadığını yeni keşfetmiş gibi havuzun oraya koşacaktı. Kocasını havuzda baygın bulduğunda suya atlayıp onu kollarının altından tutarak çimlerin üzerine sürükleyecekti. Başını arkaya atıp burnunu tıkayacaktı.

Sonra da ona kusursuz bir suni teneffüs yapacaktı. On dakika sonra pes edecekti tabii. Eve koşup 911'i arayacak ve birilerinin gelmesi için yarım saat beklemesi gerekecekti.

O zaman da çok geç olacaktı.

Jonny kazara ölecekti. İhtiyar Jay'in yatağında uykuya dalınca pirelerin saldırısına uğramış ve onlardan kurtulmak için havuza atlayıp boğulmuştu. Herkes böyle bilecekti.

Pandy ne de şen bir dul olurdu o zaman. New York'un orta yaşlı, boşanmışlar kervanına katılmadan Jonny'den kurtulurdu. Bir trajedinin kahramanı olarak herkes ona saygıyla karışık bir acıma hissederdi.

İngiliz arkadaşlarının kara düğün dediği olay gerçekleşirdi. Beyaz düğünden takribi on yıl sonra arzulanan şeydi kara düğün. Birkaç çocuktan ve *evet, kocam ahmağın teki* farkındalığına vardıktan sonra gelinen aydınlanma noktasıydı. İşte o zaman

kocanın ölmesini dilerdin. Bir erkekle uğraşmak zorunda kalmadan paran, belirli bir hayat tarzın ve çocukların olurdu.

Konu evliliğe geldi mi İngilizler, Amerikalılardan kesinlikle daha pratikti.

Hassiktir, diye söylendi Pandy bir paket kaşarı torbadan çıkarırken.

İşin en acınası kısmı da, Jonny'nin, evlilikleri boyunca onu neredeyse hiç nakit parası kalmayana kadar sömürmesiydi. Sıra boşanmaya geldiğinde Pandy zaten yeterince zor durumdaydı.

Tabii Jonny'nin de kendine ait hiçbir şeyi yoktu. Pandy bunu tahmin ediyordu zaten.

Öte yandan, Jonny'nin dağlar kadar borcu vardı ki bunlar Pandy'yi de bağlıyordu ne yazık ki. Dolayısıyla Pandy'nin gelirinin yarısı onun sayılıyordu.

Pandy ona yeni kitabı için aldığı bütün ön ödemeyi taahhüt etmek zorunda kalmıştı.

Ve şimdi kitabı reddedildiği için Jonny'ye verecek hiç parası yoktu.

Gidip Leydi Wallis Wallis'in portresine baktı ve sıkıntıyla suratını buruşturdu.

Tabloyu satabilirdi. Milyonlar ederdi belki de.

Pandy buruk bir kahkaha attı. Jonny Balaga'ya para yedirmek için üç yüz yıldır ailesine ait bir tabloyu satacaktı öyle mi? Asla! Sonra Leydi Wallis'e nasıl hesap verirdi?

Pandy kendinden nefret ederek odasına çıktı. Yazı masasına oturdu ve eski Monica defterlerine baktı. Leydi Wallis Wallis'i satmasına gerek yoktu tabii. Onun Monica'sı vardı.

İnsanlar hâlâ Monica'yı istiyordu.

Pandy'nin yeni bir Monica kitabı yazmamak için hiçbir mazereti yoktu. Teklifi kabul edecek ve avukatları Jonny'ninkilerle kafa kafaya verip bir ödeme planı belirleyecekti. Jonny'nin ödemesi gecikeceği için avukatları miktarı artırmak isteyecekti tabii. O zaman, Pandy bir yerine iki, hatta belki üç Monica kitabı yazmak zorunda kalacaktı.

Monica'nın ömrü o kadar uzun olur muydu o da meçhuldü. İnsanlar er geç ondan sıkılacaktı. Ve PJ Wallis'le ikisinin sonu burası olacaktı. Başladıkları yer. En sonunda da kediler gelecek ve...

Pandy defterlerden birini aldı.

İlk Monica hikâyesiydi. *Monica: Bir Kızın Kız Olma Rehberi.* Pandy, Hellenor'a rehberlik etmesi için Monica adında küçük, kusursuz bir kız yaratmıştı. Kardeşi o sırada yedi yaşındaydı ve okulun problem çocuğu olmaya adaydı. Annesinin ve Pandy'nin hiçbir öğüdüne kulak asmıyor, bir kız gibi giyinmiyor ve davranmıyordu. Pandy de *Kız İzci El Kitabı*'ndan ilham alarak Monica karakterini şekillendirmişti.

Başka bir defter aldı. 80'lerden kalmaydı ve Monica defterlerinin sonuncusuydu. Pandy onun son sayfasını açtı. Hellenor'un kırmızı mürekkeple yazdığı tek bir cümle dışında boştu.

MONICA'YI ÖLDÜR. LÜTFEN.

Pandy güldü. Hellenor, Monica'dan hep nefret etmişti. Sonra Monica para basmaya başlamıştı.

Pandy defteri kapatıp diğerlerinin üzerine fırlattı.

İkinci *Monica* kitabından sonra ağırlığını koymalıydı. Yeter demeliydi. Ama geleceğin ne getireceğini nereden bilebilirdi?

On yıl önce, Monica'yı yeniden keşfettiğinde onu kendisinden daha mükemmel birine dönüştürmüştü. PJ Wallis'in başına kötü şeyler gelebilirdi ama Monica'ya yalnızca iyi şeyler olurdu. Monica'nın dünyasında işler hep yolunda giderdi.

Sonra Monica'nın şansı ona da bulaşmış gibi, Pandy'nin işleri de tıkırında gitmeye başladı. Bir süreliğine Monica'ydı gerçekten de.

Ama sonra PJ Wallis'in başına Monica'nın yanından bile geçemeyecek şeyler gelmeye başladı.

Pandy, Monica'da kendi hayatından esinlense artık kimse ilgilenmezdi onunla. Zira Pandy kendine inanma cesaretini gösterip sonra her şeyini kaybeden, bunalımlı bir zavallıydı şimdi.

Olay sırf para değildi. Jonny parasını alarak onun yaratıcı özgürlüğünü de çalmıştı. Pandy onun yüzünden hayatıyla ilgili hiçbir risk alamayacak duruma gelmiş ve ruhunun bir parçası Jonny'nin tutsağı olmuştu.

Daktilosunun üzerine kapandı ve dakikalarca ağladı. Kararını vermişti. Monica'yı da bitirecekti ve işe orijinal defterleri yakmakla başlayacaktı. Ellerinin tersiyle yanaklarını sildi. Son defteri aldı ve Hellenor'un Monica'yı öldürmesi için yalvardığı sayfayı açtı.

Sonra bir kriz karşısında birdenbire ayılan bir sarhoş gibi gözyaşları kuruyuverdi. Jonny ödemesinin gecikmesine öfkelenip dairesini de elinden alacaktı kuşkusuz. Ama yetmeyecekti. Er geç Monica'ya ya da Wallis Malikânesi'ne, hatta belki ikisine birden tırnaklarını geçirecekti. Büyük olasılıkla alamayacaktı onları ama Pandy'nin hayatını cehenneme çevirecekti. Dava üstüne dava açacaktı. Avukatları da yine bir

evlilik sözleşmesi yapmadığı için durumunun iç açıcı olmadığını söyleyecekti.

Pandy, Jonny'nin Wallis Malikânesi'ni almaması için onun yolunda durabilecek tek insanı işin içine bulaştırmak zorunda kalacaktı. Hellenor'u.

Bu da hiç hayırlı olmayacaktı tabii.

Bir kere didiklemeye başladılar mı kim bilir neler bulacaklardı?

Kahrolası Hellenor, diye düşündü Pandy hayretle. Şimdi Henry'ye her şeyi nasıl da aptalca tehlikeye attığını anlatmak zorunda kalacaktı.

İnleyerek masayı itti. Henry'yi aramak şart olmuştu. Bu işi ne kadar çabuk yaparsa o kadar iyiydi. Cep telefonları çekmediği için sabit hattı kullanacaktı.

Evi ele geçirirse Jonny'nin acımadan söktüreceği on sekizinci yüzyıldan kalma duvar kâğıtlarıyla kaplı koridorda yürüdü. Küçük bir kapıyı açıp elektrik düğmesini bulmak için duvarı yokladı. Dik bir merdivenden aşağı indi ve bodrumun kapısını tekmeledi. Her zamanki gibi sıkışmıştı.

Pandy kapıyı bir kez daha tekmeledi ve nihayet açıldı. Pandy burnuna dolan çürük kokusuyla öksürdü. Sağda solda birkaç ölü fare olmalıydı. Kanepenin üzerinden uzanıp camları açtı. İçeri kuru yapraklar savruldu. Pandy bunları eliyle süpürüp etrafına bakındı.

Bodrum her zamanki gibi loştu. Isı kaybını önlemek için buradaki pencereler yüksek ve çok küçüktü. Pandy gidip ışığı açtı. Birileri kim bilir ne zaman, duvarlara koyu renkli, plastik bir kaplama yaptırmıştı.

Pandy başka bir kapıyı açıp çamaşırhaneye girdi. Burası tadilat yüzü görmemişti ama makineler tanınacak hâldeydi en azından. Odada bir çamaşır ve kurutma makinesi, kocaman bir lavabo, bir tuvalet ve tam ortada da koca göbekli bir ocak vardı.

Ocağın etrafına bir piknik masasıyla iki eski Barcalounger koltuk serpiştirilmişti. Koltukların eski rengi cart turuncuydu, ama zamanla solup somon rengine dönüşmüşlerdi.

Pandy, Hellenor'la evden çıkmadan önce baktıkları dar boy aynasının asılı olduğu duvara yaslandı. Hellenor çok tuhaf görünüyorsa, Pandy ona mutlaka kıyafetini değiştirtirdi.

Eskiden ailecek neredeyse bütün vakitlerini alt katta geçirirlerdi, çünkü televizyon bodrumda, telefon da çamaşır odasındaydı. Telefon küçük bir rafta, hâlâ çalışan bir telesekreterin yanında duruyordu. Annelerinin onlara notlar bıraktığı mantar pano da aynı duvarda asılıydı. Üzerinde hâlâ birkaç eski doğum günü kartı ve fotoğraf vardı.

Pandy iç çekip ahizeyi kaldırdı. Henry onu öldürecekti.

Gözleri mantar panodaki fotoğraflardan birine kaydı. O ve Hellenor, Hellenor'un Peter Pan olmak için ısrar ettiği ve Pandy'nin de Wendy olmak zorunda kaldığı Cadılar Bayramları'ndan birinde gülerek poz vermişti.

Pandy kaşlarını çattı. Wendy'den nefret ederdi.

Ahizeyi yerine koydu. Yok, Henry'ye söyleyemeyecekti. En azından şimdilik. Önce biraz düşünmeliydi. Henry, kafanı topla demişti.

Tekrar fotoğrafa baktı. Hellenor kısa, oğlan çocuğu saçları, yeşil tuniği ve yayıyla tam bir Peter Pan'di. Pandy'nin şimdi içinde bulunduğu durumu yaşamamak için kaçmıştı.

Evliliğin, çocukların, hatta bir ilişkinin bile yükünü taşımak istememişti.

Hellenor şimdi çok mutluydu.

Lanet Hellenor. Pandy tekrar odasına çıkarken kardeşinin yerinde olmayı ne kadar çok isteyeceğini düşünüyordu.

Birkaç dakika sonra, Pandy arka cebinde telefonuyla kayıkhaneye doğru yürüyordu. Bol bir şortla bir tişört giymişti. Eski kıyafetlerinden bir tek bunlar üzerine olmuştu. Bir çalılık labirentinin etrafından dolanan damarlı mermer basamaklar bir dizi tahta basamakla birleşiyordu. Bunların dibinde kubbeli ve oymalı bir Viktorya dönemi yapısıyla tik ağacından geniş bir güverte vardı.

Pandy merdivenin tepesinde duraksadı. Hava beklediğinden daha sıcaktı. Ve durgun. Fırtına yaklaşıyordu.

Basamaklardan inip kayıkhanenin yanından iskeleye doğru yürüdü. Kırmızı kano hep orada dururdu.

Göl, su kabağı şeklindeydi. Uca doğru daraldığı yerde minik kaplumbağaların yazın ilk günlerinde yumurtadan çıktığı çalılıklarla çevrili bir kanal vardı. Pandy şimdi oraya doğru ilerliyordu.

Birkaç dakika gayretle kürek çekti. Ama sonra yorulup kanonun gölün ortasına doğru sürüklenmesini bekledi.

Havada ölüm sessizliği vardı.

Pandy etrafına bakındı. Güneş bir bulutun arkasına saklanmıştı ve gölün yüzeyi ayna gibiydi. Annesi Noel ağacının altındaki aynanın bu gölün minik bir kopyası olduğunu söylerdi.

Pandy öne eğilip ellerini yanaklarına dayadı ve ağlamaya başladı.

Ne kadar ağladığını bilmiyordu ama ilk gök gürlemesini duyduğunda panikledi. Kayıkhaneye kadar kürek çekebileceğinden emin değildi doğrusu. İlerideki kubbenin beyazı arkasında toplanan kara bulutlarla tuhaf bir tezat yaratıyordu. Pandy bulutların arasında hafif bir yeşillik görür gibi oldu.

Kürek çekmeye başladığında dağın karşı tarafında yağmur bastırdı. Hava birden soğumuş, etraf gece gibi simsiyah olmuştu. Nihayet iskeleye yanaştı. Bir süre kanoyu bağlamaya çalıştı ama becceremeyince vazgeçti. Sallanan kanoda ellerini iki yana açarak dengede durmaya çabaladı. Tam bir ayağını iskeleye atmıştı ki, kulakları sağır eden bir gümbürtü koptu.

Sonra tıpkı filmlerdeki gibi, beyaz, parlak bir şimşek çaktı ve kayıkhane bir yıldırımla ortadan ikiye bölündü. Pandy birden kendini havada buldu. Her şey o kadar çabuk olmuştu ki, havaya fırladığını ancak ağaçları tersten görünce anlayabildi. Çok geçmeden çamurların içinde yüzüstü yatıyordu.

Bayılmış olmalıydı, çünkü kendini rüyada gibi hissediyordu. Daha doğrusu, sık aralıklarla gördüğü şu kâbustaki gibi. Pandy bir asansöre binmeye çalışır ama kapılar bir türlü açılmazdı.

Sonra bir mucize eseri gözlerini açtı ve hâlâ sağ olduğunu anladı.

Tepenin yarı yolunda yüzüstü yatıyordu. Basamaklara da yıldırım düşmüştü, yanıyorlardı. Pandy elleriyle dizlerinin üzerinde doğruldu ve tepeye doğru emekledi. Kendini dağın yüzüne tırmanıyormuş gibi hissediyordu.

Tepede ayağa kalkıp arkasına baktı. Kayıkhanenin ön cephesi dev bir şenlik ateşine dönüşmüştü. Pandy koşar adım yürüdü ve birkaç dakika sonra bunun bardağı taşıran son damla olduğunu fark etti. Kayıkhaneyi yeniden inşa ettirmenin kaça patlayacağını hayal bile edemiyordu. Sonra bunu hiçbir zaman yapamayacağını düşündü, çünkü parası yoktu.

Kayıkhane mahvolmuştu. Ve çok yakında Wallis Malikânesi'nin başka bölümleri de aynı kaderi paylaşacaktı.

Pandy öfkeyle çamaşırhaneye daldı. Telefonu aldı, ama 911'i ancak üç denemeden sonra düşürebildi.

Nihayet biri, "Acil durumunuz nedir?" diye sordu.

"Yangın," dedi Pandy boğulurcasına.

"Adresi söyleyin."

"Wallis Yolu, bir numara. Tepedeki büyük malikâne." Başı dönüyordu. Her an yine bayılabilirdi.

"Ah, orası mı? Bekleyin lütfen."

Az sonra operatör yeniden konuştu. "Oraya varmaları yarım saat alır. Herkes iyi mi?"

"Yarım saat mi?" Kayıkhane kül olacaktı. Pandy ağlamaya başladı.

"Herkes iyi mi, hanımefendi?" diye yineledi operatör. "Yangında mahsur kalan biri yok, değil mi?"

Pandy şoktaydı. Konuşamıyordu.

Adamın sesi sertleşti. "Alo? Orada mısınız? Yaralı var mı diye soruyorum."

Pandy vücudunun istemsizce titreyişini durdurmak için nefes almaya çalıştı.

"Kiminle görüşüyorum?"

Pandy bir nefes daha alıp çığlığını bastırdı ve aynanın karşısına geçti. Gözleri hayretle irileşti. Yüzü ve bütün vücudu isle kaplıydı. Kıyafetleri paramparça olmuştu. Saçlarının büyük bir kısmı yanmıştı. *Kimim ben,* diye düşündü çılgınca. Gözleri Hellenor'un Peter Pan fotoğrafına kaydı.

"Hanımefendi, kimsiniz? Adınızı söyleyin!" diye bağırdı operatör.

Pandy ağzını açtı. Kafası o kadar karışmıştı ki, az kalsın "Peter Pan," diyecekti. Ama hayır. Peter Pan olmadığını biliyordu. "Hellenor Wallis," diyebildi.

Operatör hâlâ yaralı olup olmadığını soruyordu. Pandy ahizeyi düşürdü.

Sendeleyerek çamaşırhaneden geçip dar bir dolaba doğru yürüdü. En üst raftan bir şişe viski çıkardı. Bir fırt çekip alkolün, içini ısıtmasını bekledi. Sonra gidip ahizeyi aldı. "Alo?" dedi usulca. "PJ Wallis..." Birden içindeki çalkantıya daha fazla hâkim olamadı ve deminki viskiyi siyah isle karışık bir hâlde yere püskürttü.

Pandy daha o an kendini iyi hissetti. Bulantısı geçivermişti. Telefonu kapatıp hazır hareket edebiliyorken viski şişesiyle birlikte yukarı çıktı.

Birkaç dakika önce kendine bir görev edinmişti ama şimdi bunun ne olduğunu hatırlamıyordu.

Odasına gidip soyundu ve banyoya girdi. Viskiden bir fırt daha alarak küvetin kenarına oturdu. Sıcak suyu açarken elleri titriyordu.

Bir an önce ısınmak için sırtüstü küvete uzandı.

Sıcak su kaslarını gevşetmişti.

Doğrulup bir yudum daha içti.

"Kayıkhanede biri yanıyor," dedi aptal bir sesle. Hellenor duysa ne gülerdi kim bilir? Ama hayır. Gerçekten yansa Hellenor gülmezdi. Üzülürdü. Ama en azından, Pandy'nin sahip olduğu her şey ona kalırdı. Monica'nın hakları da tabii.

Monica. Pandy sıkıntıyla homurdandı. Kafasını tuttu ve birden buz kesti.

Şimdi her şey ortalığa dökülecekti. Evliliğiyle ilgili bütün gerçekler. Jonny'ye para verdiği. Herkes onun çaresizliğinden Jonny'nin her isteğini kabul ettiğini sanacaktı. Sonra da bunu hak ettiğini fısıldayacaklardı. Pandy kocasından daha çok para kazanıyordu. Eh, bunun da bir bedeli olacaktı elbette.

Viski şişesini kafasına dikip küvetten çıktı ve bir havluya sarındı. İş işten geçmişti. Başına geleceklere katlanmak zorundaydı. Kurulanıp havlunun köşesiyle aynayı sildi. Kendine baktı ve gözlerine inanamadı.

Resmen kel olmuştu. Ya da pek yakında olacaktı. Yanan saçlarından geriye her biri ayrı boyda, seyrek saç öbekleri kalmıştı.

Pandy hayretle kafasını iki yana salladı. Şanssızlığına inanamıyordu. Kitabının reddedilmesi yetmiyormuş gibi, bir de dünyaya Jonny'ye parasını neden veremediğini açıklamak zorunda kalacaktı. Ve bunu kel bir kadın olarak yapacaktı.

Birden yoruldu. Dizleri büküldü. Zihnini kaplayan pusun arasında itfaiye çağırdığını hatırladı.

İtfaiyeciler Hellenor Wallis'in ihbarı üzerine eve ulaştığında, derhal PJ Wallis'in nerede mahsur kaldığını öğrenmek istediler.

Pandy başlarındaki adamın suratına baktı ve karışıklığı açıklayacak hâli olmadığını fark etti. Bununla sabah ilgilenirdi.

İhbar gerçekmiş gibi davranmak daha kolaydı.

"Adınız, Hellenor Wallis mi?"

"Evet," dedi.

"Kardeşiniz kanoda mıydı?"

Pandy hayır demeye çalıştı ama dişleri o kadar şiddetli takırdıyordu ki, konuşamadı. Kafasıyla omuzlarını örttüğü battaniyeye biraz daha sarındı.

Az sonra birkaç adam kafalarını sallayarak kayıkhanenin oradan geldi. Pandy'nin yanan telefonunu bulmuşlardı. Çok üzgün olduklarını söyleyip ona başsağlığı dilediler. Ev ıssız bir bölgede olduğu için kasabanın yetki alanında değildi. Dolayısıyla ellerinden yalnızca bir rapor hazırlamak geliyordu.

Kır bıyıklı, sevimli bir adam Pandy'ye adli tabibe başvurması gerektiğini söyledi. Başvuruyu internet üzerinden yapabilirdi.

Pandy evde internet bağlantısı olmadığını söyledi. Adam ona acımış olmalıydı ki, boş bir kâğıt çıkarıp Pandy'den aldığı bildiler doğrultusunda olayın nasıl geliştiğine dair bir rapor hazırladı. Adli tabibin ancak bir iki gün sonra küller soğuduğunda inceleme yapabileceği bilgisini verdi. Pandy bitkince kafasını salladı. O zamana kadar işin aslı meydana çıkardı nasıl olsa. Adamlar nihayet gitti. Pandy bir süre arabaların arkasından baktı. Sonuncusu da gözden kaybolduğunda eve girdi.

Çok yorgundu.

Tek istediği bir köşeye kıvrılıp uyumaktı.

Çamaşırhaneye gidip botlarını çıkardı ve kendini kanepeye attı. Üzerine büyükannesinin ördüğü battaniyeyi örttü.

Dünyanın sesleri zihninden uzaklaşırken hatıralara daldı. Yirmi yıl önceki o geceyi düşündü. Hellenor'la bu kanepede oturuyorlardı. Haberi burada almışlardı. Eve ek olarak ikisine de elli bin dolar miras kalmıştı.

"Paranızı akıllıca harcayın," demişti avukat.

Sonra sanki bir ip koptu ve Pandy'nin zihni kapandı.

Ölü gibi uyudu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

15

RÜYA HEP AYNIYDI.

Pandy'nin doğum günüydü ve SondraBeth Schnowzer oradaydı. Yanak yanağa Pandy'nin pastasındaki yüzlerce mumun titrek ışığına bakarak kıkırdıyorlardı.

Pandy çenesine çektiği battaniyeyi açıp dimdik doğruldu.

Neredeydi?

Loş ışıkta etrafına baktı ve iç çekti. Evdeydi. Wallis'te. Leydi Wallis kitabı reddedilmiş, kayıkhane yanmıştı. *Harika bir gün daha*, diye düşündü buruk bir gülümsemeyle.

Kalkıp mutfağa gitti. Su ısıtıcının düğmesine bastı. Dolabı açıp çaylara baktı. Gözü Henry'nin favorisi bergamotlu Earl Grey'e takıldı.

Pandy, kökenlerindeki İngilizlik sebebiyle güzel bir fincan çayın bütün sorunları çözebileceğine inanırdı. Saçlarındaki yanık kokusu burnuna çarptığında hâlâ yaşamasının mucize olduğunu fark etti.

Halime şükretmeliyim, diye düşündü çay poşetinin üzerine sıcak su dökerken. Uzun zamandır ilk kez vücudundaki yaşamı keyifle duyumsadı. Hâlâ nefes alması ona bir ödül gibi geldi.

Derin bir iç çekip çay poşetini çöp kutusuna attı. Evet, yaşıyordu ama kayıkhane yanmıştı. Bir patlama olmuş ve gönüllü itfaiye ekibi olay yerini incelemeye gelmişti. Şimdi tek yapması gereken bir web sitesine ölümünü haber vermekti.

Çayıyla bodrum katına geri dönerken *hayat ne garip,* diye düşündü. Kötü şeyler hep üçer üçer geliyordu.

Sırada ne var acaba, diye söylendi. Kanepeye oturup televizyonu açtı ve battaniyeyi yeniden üzerine çekti.

Keşke uyuyabilseydi. *Sonsuza dek.* Gözleri ekrana kaydı.

Ve hayretle doğruldu. Üçüncü felaket için fazla beklemesine gerek kalmamıştı.

Haberlerde onun öldüğünü söylüyorlardı.

Siyah beyaz televizyonun ekranını on yıl önceki bir fotoğrafı kaplamıştı. Pandy ne kadar genç göründüğünü düşündü.

Gençliğinden beri aynı kanalda haberleri sunan adam, "Yazar PJ Wallis, Wallis'te ailesine ait evde öldü," diyordu. "Yazar kırk altı yaşındaydı ve popüler Monica karakterinin yaratıcısıydı..."

"Kırk beş!" diye bağırdı Pandy.

Sonra fotoğrafı kayboldu ve onun yerini bir yetişkin bezi markasının reklamı aldı.

"Bu gerçek olamaz," dedi Pandy yüksek sesle.

Ayağa kalktı. Bir an kararsızca olduğu yerde dikildi. Yok canım. Hayal görmüştü herhâlde. Yoksa Henry aramaz mıydı?

Çamaşırhaneye koşup ahizeyi kaldırırken kanalın yalnızca o bölgede yayın yaptığını hatırladı. Belli ki, haber henüz yayılmamıştı. Henry onun ölü ilan edildiğinden habersizdi.

Pandy temsilcisini aradı. "Selam," dedi Henry her zamanki şen şakraklığıyla.

"Selam mı? Öldüğümden haberin yok galiba?"

"Bir kere de başına normal bir şey gelsin," dedi Henry. "*Publisher's Daily*'nin tweetini yeni gördüm. Kardeşi, Hellenor Wallis, yazar PJ Wallis'in öldüğünü bildirdi yazmışlar."

"Eee?"

"O kadar. İkimiz de Hellenor'un Amsterdam'da olduğunu bildiğimize göre, ihbarı senin yaptığını tahmin ettim. Tamam dedim, bizimki ölü rolüne soyundu."

"Böyle bir şeyi neden yapayım?" diye çattı Pandy.

"Değerini anlayayım diye."

Pandy güldü. Sonra kayıkhaneyi hatırladı. "Aslında bir felaket oldu. Kayıkhaneye yıldırım düştü ve tamamen kül oldu. Orayı ne kadar sevdiğini bilirim. *The Philadelphia Story*'deki o sahneyi hatırlar mısın?"

"O senin en sevdiğin filmdi, benim değil. Hem sen iyisin ya, kayıkhanenin lafı mı olur?" Usulca kıkırdadı. "Gerçi yayıncın benimle aynı fikirde değil."

Pandy gözlerini kıstı. "Nasıl yani?"

Henry hafifçe öksürdü. "Tepkilerine bakılırsa ölmediğine bayağı üzülecekler. Sabahın yedisinde yayınevinden biri aradı. Sesi üzgündü. Bana başsağlığı diledi. Ama ölümünün satışları ne kadar arttıracağına değinmeden geçemedi."

"Sen ne dedin?"

"Hellenor'un muhtemel kimliğinin detaylarına girmedim tabii. Olayı soruşturacağımı ve ona bilgi vereceğimi söyledim. Birkaç saatliğine seni öldü bilmelerinden bir zarar gelmez."

"Kurnaz arkadaşım benim," dedi Pandy takdirle. "Ölümüm satışlara yarar tabii."

"Dur, hemen heyecanlanma. Daha ölmedin."

"Ne yazık ki öyle," dedi Pandy, Jonny'yi hatırlayarak. Aynaya bakıp iç çekti. Bir gecede yirmi yıl yaşlanmıştı sanki. Teni hâlâ isle kaplıydı. Hele saçları!

Dayanamayıp aynaya arkasını döndü. Şimdi saçlarından daha büyük sorunları vardı. "Bana acilen para lazım, Henry," dedi.

"Paran var zaten."

"Hayır, yok. Ve bana hemen para bulmalısın."

"Anlamıyorum."

"Of, Henry." Tekrar aynaya dönüp suratını buruşturduğunda dişlerinin de isli olduğunu gördü. Henry'ye gerçeği söyleyecekti. Jonny'ye bir evlilik sözleşmesi imzalatmamıştı ve Jonny de ona restoran için verdiği bütün parayı batırmıştı.

Henry öfkeden deliye dönecekti. Jonny konusunda baştan beri haklıydı. Bunu Pandy'ye anlatmaya çalışırken dilinde tüy bitmiş, ama Pandy ısrarla kafasının dikine gitmişti.

"Pandy?" dedi Henry.

"Ben..." Pandy bir kez daha aynaya göz attı. Yırtık tişörtünden sütyen askısı görünüyordu. O da simsiyahtı. "Sana bir şey itiraf edeceğim ama telefonda olmaz. Yüz yüze konuşmalıyız. Bana birkaç parça kıyafet getirir misin? Eskilere sığamıyorum. Üzerimdekiler de paramparça oldu."

Pandy, Henry'yle vedalaşıp tekrar yukarı çıktı ve doğruca yatak odasındaki banyoya gitti. Lavabonun tıpasını takıp sıcak suyu açtı. Bir bezi sabunladı ve siyahlıkları çıkarana dek yüzünü ve kafasını ovuşturdu. Güzelim saçlarından eser kalmamıştı. Nemli beze yapışan saç tutamlarını görünce ağlayacaktı nere-

deyse. Bezi çöpe atarken küvetin yanında bıraktığı viski şişesini fark etti. Bundan bir yudum içti.

Kafasını kurutup aynaya baktı.

Tepesinde horoz ibiğini andıran bir tutam saç kalmıştı.

Viskiden bir fırt daha aldı. Kusma isteğini güçlükle bastırdı.

Mide bulantısı hafiflediğinde dolaptan tıraş köpüğüyle jilet çıkardı. Köpüğü kafasına sıktı.

Tıraş köpüğünün kafasındaki görüntüsü ona Marx Kardeşler'i anımsatmıştı. Hellenor'un laboratuvar gözlüğünü de takarsa tıpkı Groucho'ya benzeyecekti. Viskiden bir fırt daha aldı. Suyu açıp kafasını tıraş etmeye başladı.

Jilet köpükleri yararak ilerlerken New York'a döndüğünde ilk iş bir peruk alması gerektiğini düşündü.

İşi bittiğinde kafasını yıkadı. Avuçlarının altındaki pürüzsüz deri yine midesini bulandırdı.

Kafasını kuruladığında kaçınılmazı yapmak için doğruldu ve aynaya baktı.

Dehşetle inledi.

İyi görünmeyi beklemiyordu tabii ama bu...

Kimdi bu kadın?

Hiç kimse. Saçları gidince bambaşka birine dönüşmüştü. Herkes olabilirdi. Bir erkek bile.

Havluyu kafasına sardı. "Dördüncü darbe," diye uludu acıyla ve kendini yatağa attı.

Eski kuştüyü yatağın ortasına yuvarlandı. Sonra ondan önceki nesillerce küçük kızın ara sıra mutlaka yaptığı gibi dakikalarca ağladı.

Pandy bir süre sonra kalkıp gözyaşları sildi.

Üzerine tuhaf bir dinginlik çökmüştü. Her Wallis çocuğu gibi ona da morali ne kadar bozuk olursa olsun, bunun gerçeği değiştirmeyeceği öğretilmişti. Oturup kendine acımak yerine, bir şeyler yapmalıydı. "Harekete geç," derdi babası.

Ayrıca durum gayet açık ve netti. Pandy kel olmuştu ve saça ihtiyacı vardı.

Viktorya tiyatrosundaki eski kostümlerin yanında birçok peruk olmalıydı. Ama onlar da İhtiyar Jay'in yatağı gibi tehlikeliydi şüphesiz.

Bir şapka takması daha akıllıca olurdu. En güzel şapkaları Hellenor'un eski odalarında bulabilirdi. Özellikle de *laboratuvar* adını taktığında.

Nefesi hâlâ hafiften hırıltılı çıkıyordu. İkinci katın uzun koridorunda yalpalayarak yürüdü ve çocuk odalarının bulunduğu kanada çıkıp okul odasına girdi.

Bir zamanlar, eğer bir şey yanıyorsa ya da patlıyorsa önce bu odaya bakılırdı. Pandy korkuyla içeri daldığında Hellenor'u beyaz önlüğü ve laboratuvar gözlüğüyle, elinde bir deney şişesiyle bulurdu.

"Ne var?" diye sorardı ciddiyetle.

"Annem evi yakacağından korkuyor."

"Belki bir gün o da olur," derdi Hellenor.

O zamanlar Hellenor çok öfkeliydi.

Ve belki de onun gazıyla Pandy de öfkeliydi. Hellenor yüzünden dünyayı diğer küçük kızlar gibi pembe göremiyordu.

Okuldaki diğer kızlar, kız olmanın inceliklerini öğrenirken o ve Hellenor akıllarını feministlikle bozmuştu. Kadınların ikinci

sınıf vatandaş sayıldığı dünyaya isyan bayrağı açmaya kararlıydılar. Her kadın kendi bedeni, düşünceleri, ruhu ve varlığından sorumlu olmalıydı.

Cinsiyet ayrımcılığından o kadar çok nefret ediyorlardı ki, Pandy, *Monica*'dan sonra *Erkeksiz Dünya* adında yeni bir seriye başlamıştı. Ama sonra oğlanları keşfetmişti.

Hellenor ablasının aksine, erkeklere ilgi duymak yerine onlar gibi giyinerek herkesi sinir etmeyi seçmişti. Dolayısıyla hemen her ortama uygun erkek şapkaları ve tavan arasından çıkardığı erkeksi aksesuarları vardı.

Pandy gri fötr bir şapkayı başına geçirdi. Hellenor'un masasına gidip laboratuvar gözlüğünü taktı. Aynaya baktığında suratını buruşturdu. Yalnızca şapkaya değil, kıyafetlere de ihtiyacı vardı.

Dolapta bir gömlekle Hellenor'un bir zamanlar üzerinden çıkarmadığı siyah takım elbise pantolonunu buldu. Kardeşi ondan biraz daha uzundu. Pandy pantolonun paçalarını dizlerine kadar kıvırmak zorunda kaldı. Hellenor'un kaba botlarını da ayağına geçirdi. Henry'yle kayıkhaneye bakmaya gittiklerinde küllerin arasında yürümekte zorlanmazdı böylece.

Pandy bir kez daha aynaya baktı. İşin ironik yanı, gerçekten de Hellenor'a benzemesiydi. Ya da Hellenor'un bu yaştaki hâline demek daha doğruydu belki de.

Pandy bir darbeyi daha kaldıramayacaktı. Henry'nin bir an önce geleceğini umdu.

Kütüphaneye gidip Leydi Wallis Wallis'in tablosunun önünde dikildi. Şu insanlar ne aptaldı. Leydi Wallis'in yaşamı nasıl merak edilmezdi? Bir günümüz kahramanının bütün cesaretine

ve hatta daha fazlasına sahipti. Üstelik hikâyesi gerçekti ve o Amerika'nın geleceğini şekillendiren isimlerden biriydi.

Üstüne üstlük güzeldi. Yine de yetmemişti işte.

Pandy dünyanın berbat bir yer olduğuna karar verdi. Kimsede hayal gücü kalmamıştı. Henry'ye o kadar ihtiyacı vardı ki, tarihi kubbeli yapıya çıkıp arabasını gözlemeye karar verdi.

Üç kat merdiven çıktı. Bir sahanlığın etrafından dolaştı ve bir kat daha çıktı. Beyaz bir halatla tepeden sarkan oymalı tahta halkayı çektiğinde tepeden tahta bir merdiven düştü.

Pandy buna tırmanıp etrafına bakındı. İhtiyar Jay'in gözetleme kulesi bu kocaman, sekizgen binanın tepesindeydi. Yuvarlak pencerelerin her birinin önüne bir teleskop yerleştirilmişti.

Manzara olağanüstüydü. Teleskopların birinden iki kasaba ötedeki karlı dağlar görünüyordu. Ayrıca benzin istasyonu da görünüyordu ki, bu Wallis Yolu'nu gözlemek açısından son derece kullanışlıydı.

Pandy gözünü teleskoplardan birine uydurdu.

Ve donup kaldı.

Çam ormanlarıyla kaplı iki tepenin arasından eve doğru uçan helikopterler vardı.

Doğrulup bir adım geriledi. Bu tuhaftı işte. Wallis'te helikopterin ne işi vardı? İneceği bir yer bile yoktu.

Belki de bir terör saldırısıyla karşı karşıyaydılar.

Başka bir teleskoptan baktı. Benzincinin otoparkında iki tane beyaz haber minibüsü ve daha bir sürü araba vardı.

Sonra SondraBeth'in lacivert Porsche'sinin malikâneye doğru ilerlediğini gördü.

Monica. Pandy kendi dertlerine dalıp onu unutmuştu. SondraBeth Schnowzer'ı da unutmuştu. Ama onlar onu unutmamıştı işte. Ve tıpkı Frankenstein'm canavarı gibi peşine düşmüşlerdi.

Pandy'nin ölüm haberi duyulmuştu belli ki. Beyazperdenin Monica'sı, SondraBeth Schnowzer acılı aileye baş sağlığına geliyordu. Yaratıcısı, PJ Wallis'in ölümü onu derinden sarsmış gibi yapacaktı elbette. Ki PJ Wallis gerçekten ölseydi bu son derece takdire şayan bir davranış olurdu.

Pandy telaşla ikinci kata inip ön camdan baktı. Gül bahçesinin ortasında mikrofonlu bir kadınla bir kameraman vardı. Yok artık, bu kadarı da fazlaydı. Henry küplere binecekti. Pandy Fransız kapılardan bir gemi pruvasını andıran güverteye çıktı. Kenardan öfkeyle aşağı bağırdı. "Affedersiniz."

"Buyurun?" dedi kadın yukarı bakarak.

"Gül bahçemde olduğunuzun farkında mısınız?"

"Ne olmuş yani?" dedi kameraman pişkin bir sırıtışla.

"En az iki yüz yıllık bir tarihin üzerinde dikiliyorsunuz. Oradan hemen çıkar mısınız lütfen?"

Kadın, Pandy'ye küçümseyici bir bakış atıp gözlerini devirdi.

"Duymuyor musunuz?" dedi Pandy. "Size gül bahçemden çıkın diyorum. Hadi, çabuk!"

Kameraman ona dönüp artık alışkanlıktan mıdır, yoksa saldırganlıktan mı bilinmez ama arka arkaya Pandy'nin fotoğraflarını çekti.

"Monica için geldik," dedi.

Kadın, Pandy'ye baktı. "Siz PJ Wallis'in kardeşi misiniz? Hellenor Wallis?"

Hellenor mu? Pandy bir an kadına boş boş baktı. Sonra ensesi serin bir esintiyle ürperdi. Kel olduğunu unutmuştu. Onu tanımamalarına şaşmamak gerekti. "Hayır," dedi sertçe. "Ben Hellenor filan değilim."

Birden kaşlarını çatıp davetsiz misafirlerinin arkasına doğru baktı. Bir gazeteci ordusu bahçeye girmeye hazırlanıyordu.

Sonra Porsche göründü. Bütün kameralar SondraBeth'in arabasına çevrildi. Araba bir tepenin ardında yeniden gözden kaybolduğunda gazeteciler kameralarını indirip rahatladı.

Ama Pandy hiç rahatlamamıştı.

Bütün dünyayı böyle mi karşılayacaktı?

Banyoya koşup aynaya baktı. Kader ona daha ne oyunlar hazırlıyordu acaba?

Birden müthiş bir öfkeye kapıldı. Fötr şapkayı kulaklarına kadar çekip koridora çıktı. SondraBeth Schnowzer ve Monica sağ olsun, Jonny dâhil bütün dünya onu bu hâlde görecekti. Her yerde fotoğrafları yayınlanacak ve Jonny ona bir tarafıyla gülecekti.

Sonra evlilikleriyle ilgili gerçek ortaya çıkacak ve herkese rezil olacaktı.

Tanrı aşkına. Neredeydi bu Henry?

Biri, "Hellenor Wallis?" diye seslendi.

Pandy koridorun ucundaki pencereye doğru koştu. Camdan sarktığında SondraBeth'in, arabasını mutfağın önüne park ettiğini gördü.

Basının aksine, o burayı iyi tanıyordu. Bir zamanlar ikisi arkadaşken, arada Wallis'e gelip parti yaparlardı. Pandy arka merdivenlerden aşağı koşup çamaşırhanenin kapısını açtı.

SondraBeth tabii ki oradaydı. Telefonla konuşuyordu. Siyah, dar bir tişörtle siyah *skinny* bir kot giymişti. Omzuna tuhaf, şekilsiz bir şal atmıştı. Gökkuşağı rengi camlı güneş gözlüğü tıpkı böcek gözüne benziyordu.

"Birilerini kovmayı çok isterdim, çok," diyordu.

Pandy hafifçe öksürdü. SondraBeth ona dönüp gözlüğünü indirdi. Pandy'yi kayıtsızca süzüp işaret parmağını kaldırdı ve konuşmasına geri döndü. "Bana bir dakika izin verir misin? Pandy'nin kardeşi, Hellenor geldi. Sağ ol." Tekrar Pandy'ye dönüp eliyle ahizeyi kapadı. "Kusura bakma. Geleceğimi haber vermeliydim ama basının peşime takılacağından haberim yoktu. Telefonum çekmiyor. Birkaç iş halletmem lazım. Beş dakika müsaade eder misin, lütfen?" Odanın diğer tarafında saygıyla bekleyen asistanına kaş göz etti.

Ve yine telefondaki kişiye döndü. "PP'yle hemen görüşmem gerek, anlıyor musun?" dedi sertçe ve telefonu kapadı.

Sonra Pandy'yi baştan aşağı süzdü ve gülümsedi. Ona yaklaşıp ellerini omuzlarına koydu. Dizlerini hafifçe bükerek onunla aynı hizaya indi ve "Seninle tanıştığıma çok sevindim, Hellenor," dedi. "Ablan için ne kadar üzgünüm bilemezsin."

Pandy'nin ağzı beş karış açık kaldı. Dalga mı geçiyordu? SondraBeth onu tanımamış mıydı?

Pandy yüzünü onunkine yaklaştırdı. Gözlerini kırpıştırarak SondraBeth'e baktı. "Son?" dedi.

"Ah. Pandy de bana böyle derdi. Ben de ona Peege derdim. Ama sen bunu biliyorsundur tabii. Pandy sana her şeyi anlatmıştır."

SondraBeth ısrarla gözlerinin içine bakıyordu. Pandy bir an ona bir mesaj mı vermeye çalışıyor diye düşünmeden edemedi.

Belki de onu bilerek tanımazdan geliyordu.

SondraBeth acıyla gülümsedi. "Jonny'yi de biliyorsun tabii."

"Jonny!" Pandy güldü. Sonra numarasını anladığını belirtmek için dudaklarını birbirine bastırıp ona imalı bir bakış fırlattı. "Ah, bilmez miyim?"

SondraBeth bir an duraksadıktan sonra yine gözlerinin içine baktı. "O zaman Jonny'nin ne kadar kötü bir adam olduğunu da biliyorsundur."

"Tabii," dedi Pandy ve SondraBeth'in peşinden mutfağa gitti.

"Pandy'yi onunla evlenmeden önce uyarmaya çalıştım." SondraBeth buzdolabından bir şişe su çıkardı. "Ama Pandy erkekler konusunda ne kadar inatçıydı, bilirsin. Şimdi öldü ve ben kendimi hiçbir zaman bağışlamayacağım. Aptal bir erkek için arkadaşlığımızın içine ettim."

"SondraBeth?" dedi asistanı kapıdan.

"Efendim, Judy?"

"PP arıyor."

"Sağ ol." SondraBeth tekrar çamaşırhaneye döndü. "Jonny'yle ilgili bir sürü sorun çıkacak maalesef. Şom ağızlılık etmek istemiyorum ama hazırlıklı olman gerek. Pandy senin hep güçlü bir kadın olduğunu söylerdi. Erkeklere pabuç bırakmayacağını. Öyle biri olduğun çok belli." Pandy'yi bir kez daha baştan aşağı süzdü ve telefonu aldı. "PP?" diye gürledi.

SondraBeth gerçekten de onu Hellenor mu sanmıştı? Pandy kaşlarını çatarak turuncu koltuklara doğru yürüdü. Birine oturdu ve arka pencereden dışarıda kamp kuran gazetecilere baktı. SondraBeth hâlâ PP'yle konuşuyordu. PP, Jonny'nin bir sürü pisliğini biliyordu şüphesiz. SondraBeth'in eski kocası hakkın-

daki sözlerini düşündü. Sonra birden SondraBeth'in asistanı, Judy ona doğru eğilip elini uzattı.

"Merhaba, ben, Judy." Dolgun yanaklı, kahverengi gözlü, güzel bir kızdı. Uzun, gür saçları vardı ve hiç de postiş gibi durmuyorlardı. "Ablanız için çok üzgünüm," dedi.

Pandy sersem gibi onun elini sıktı.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa..." Judy telefonunun çalmasıyla konuşmalarına ara vererek uzaklaştı.

Pandy koltuğun arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı. Bir an başka bir boyuta geçmiş gibi geldi. Pandy olmadığı bir boyuta. Ki artık Pandy de değildi zaten. Gözlerini kapayıp güldü.

Sonra sırtını dikleştirdi.

Bu düşünce onu korkutmuştu zira. Patlamayı hatırladığında o metalik tadı yeniden alır gibi oldu. Yanan otların ve saçlarının kokusu burnuna doldu. Derin bir iç çekti. Gerçekten ölebilirdi. Ama ölmemişti işte. Evren ona bir oyun oynuyordu sanki. Herkese aslında Pandy olduğunu söylese ve kimse ona inanmasa ne olurdu acaba?

Yok canım. Patlamanın etkisiyle böyle saçma sapan düşüncelere kapılıyordu o kadar. SondraBeth hâlâ telefondaydı. Takım elbiseli ve kulaklıklı iki adam Judy'ye banyonun yerini sordu.

Her şey yolundaydı. Bu basit bir kimlik kargaşasıydı hepsi o. Pandy şimdi her şeyi açıklığa kavuşturacaktı. Kalkıp Judy'nin yanına gitti.

"Aslında ben Pandy'yim," dedi. Judy ona anlayışla gülümsedi. Pandy'nin gözü iki korumaya takıldı. Ona gülerek bakıyorlardı.

"Ben, PJ Wallis'im."

Korumalar omuzlarını silkip Judy'ye baktı. Judy de omzunu silkti. Pandy gözlerini devirip dışarı çıktı.

Ne tuhaftı. Kimse Pandy oluşunu umursamıyordu. İşleri güçleri Monica'ydı.

Pandy otoparka bakıp kaş çattı. SondraBeth'in arabasının yanında iki tane minibüs duruyordu. Ortada siyah takım elbiseli ve telsizli tipler dolanıyordu. PJ Wallis yalandan da olsa ölmeseydi, bu manzara *Monica*'nın setindeki sıradan bir günü anımsatıyordu.

Pandy bir sigaraya ihtiyacı olduğunu düşündü. Ya da iki. Taze sabah havasını içine çekerek yanan tütün kokusunun nereden geldiğini tespit etmeye çalıştı.

Minibüslerden birinin şoförü sigara içiyordu. Pandy doğruca onun yanına gitti. En şirin gülümsemesini takınıp "Affedersiniz. Ben, PJ Wallis. Bir sigara alabilir miyim, lütfen?" dedi.

Adam ona acıyarak baktığında Pandy bir kez daha kel olduğunu hatırladı. Henry gelene kadar kimse PJ Wallis olduğuna inanmayacaktı anlaşılan. Adam ona paketi uzattı ve Pandy'nin sigarasını yaktı. "Siz kardeşi misiniz?" diye sordu.

Pandy bir adım geri çekilip dumanı içine çekti ve ona gülümsedi.

"Yoksa onun sevgilisi mi?"

Pandy omzunu silkti. Ne önemi vardı? Henry gelecek ve herkes gerçeği öğrenecekti.

Sigarasından bir nefes daha çekip evin önünde dolanmaya başladı. Henry'yi herkesten önce görmek istiyordu. Çimenlikteki birkaç gazetecinin yanından geçti. O ve Henry bu insanları bir yerde toplayıp PJ Wallis'in ölmediğini açıklayabilirdi. Ama

bu tip gazeteciler sürü hayvanları gibi davranırdı. Onları nasıl kontrol edeceğini iyi bilmen gerekirdi.

Sigarasını içerek yolun aşağısına doğru yürüdü. Kadın muhabirle kameraman gül bahçesinden çıkmıştı.

Kadın döndüğünde onu gördü. "Ah, selam, Hellenor," dedi Pandy'ye. Samimiyetini gören kanka olduklarını sanırdı. "Duyduğuma göre sen de büyük bir Monica hayranıymışsın."

Dalga mı geçiyordu? "Hem de nasıl," dedi. "Her bir cümlesini ezbere biliyorum."

"Sahi mi?" dedi kadın.

"Aslında, evet," dedi Pandy. Sigarayı yere atıp botunun burnuyla söndürdü. "Çünkü ben, PJ Wallis'im ve..."

"Hellenor?"

Pandy arkasını döndüğünde Judy'yle karşılaştı.

Judy onun koluna dokundu. "Bir iyilik yapar mısın? PJ Wallis'in vefat ettiği yere gidebilir misin, lütfen?"

Pandy yolun aşağısına doğru baktı. Magazinciler kayıkhanenin oraya üşüşmüştü. Bu kadarı da fazlaydı artık. Yayıncısını birkaç saatliğe kandırabilirlerdi ama bütün dünyaya öldüğünü ilan etmek bambaşka bir şeydi.

"Judy, dinle," dedi.

"Biliyorum," dedi Judy hemen. "Basının burada olmasından rahatsızsın. SondraBeth de hiç mutlu değil inan. Bunun özel bir görüşme olmasını istiyordu. Seninle uzun uzun konuşacaktı. Eski günleri yad edip Monica'nın geleceğini tartışabileceğinizi umuyordu. Hatta belki özel bir anma töreni bile planlayabileceğinizi düşünüyordu. Ama sonra stüdyo haberi aldı ve basın işin içine girdi. PJ Wallis'in ölümü kontrolden çıktı anlayacağın ve..."

Pandy hafifçe öksürdü. "Judy," dedi yine. "PJ Wallis ölmedi. Ortada büyük bir yanlış anlaşılma var. Ben, PJ Wallis'im."

"Ah, anlıyorum," dedi Judy bilmiş bir gülümsemeyle. Sonra eski bir lise parti kızının işgüzar fısıltısıyla ekledi: "Deminki muhabir kıza da aynısını yapmaya kalktın. Kafalarını karıştırıp onlardan kurtulmak için değil mi? Çak," dedi elini kaldırarak. "Seni acayip sevdim. Çok çılgınsın."

Kulaklığını sıkıştırıp Pandy'yi kolundan tuttuğu gibi tepeden aşağı doğru çekiştirdi.

Henry ne cehennemde, diye düşündü Pandy. Judy onu SondraBeth Schnowzer'ı ablukaya alan magazincilerin yanına götürüyordu.

SondraBeth harabeye dönen kayıkhanenin yanındaki çimenlikte duruyordu. Pandy'nin daha önce fark ettiği şala sarmmıştı. Pandy'ye elini uzattı.

Pandy kendisine yönelen kameraları fark edince oyunu bozmamaya karar verdi. Gözlerini gazetecilerden güçlükle ayırdı ve SondraBeth'e baktı.

SondraBeth içlerinde altın pırıltıların oynaştığı yeşil gözlerini ona dikmişti. Pandy birden kendini yine balıkçılların olduğu o bataklıkta gibi hissetti. Yapması gerekeni yapacak ve orada onlardan başka kimse yokmuş gibi davranacaktı.

SondraBeth başını eğdi ve Pandy çamurlara bata çıka ona yaklaştı.

"Pandy benim her şeyimdi, Hellenor," dedi SondraBeth. "O benim en yakın arkadaşımdı." Bir an duraksayıp Pandy'nin gözlerinin içine baktı. "Umarım seninle de o kadar yakın oluruz."

Pandy ona bakakaldı. Ciddi miydi gerçekten? Onu tanımamış mıydı? En iyisi SondraBeth'e bir ipucu vermekti.

"Umarım," dedi imalı bir baş sallayışla.

SondraBeth, Pandy'nin elini bırakıp tek başına kayıkhaneye doğru yürüdü. Kollarını kaldırdı ve birden bütün nefesler tutuldu.

Sessizlikte bir karganın çığlığı duyuldu.

SondraBeth sırtüstü uzandı ve kollarını açıp kapayarak melek kanatları yaptı. Sonra usulca kalktı ve arkasını dönüp yola doğru yürüdü. Bu sırada çamurlu şalı sırtından alıp özenle katladı.

Çimenliğe vardığında insanların ona yetişmesini bekledi.

Pandy ona doğru koşan gazetecilerden birinin "Bunu neden yaptığını bilen var mı?" diye sorduğunu duydu.

"Hayır," dedi başka biri.

SondraBeth başını çevirip Pandy'ye baktı. Sonra ani bir kararla onun yanına gitti.

"Gel benimle," dedi usulca.

SondraBeth yardımcılarının arasında kaybolurken Judy anında Pandy'nin yanında bitti. Dostça bir tavırla Pandy'nin koluna dokundu. "PP aradı. SondraBeth'le New York'a gelmeni söyledi. Seninle tanışmak istiyor."

Judy, Pandy'yle birlikte yürümeye başladı. Bir yandan da bilmiş bir tavırla fısıldıyordu. "SondraBeth'in şehirdeki evinde kalacaksın. Alt kattaki misafir odasında. Muhteşem bir yerdir. Ayrı bir girişi bile var."

Sonra Pandy ne olduğunu bile anlamadan korumalar etrafını sardı ve onu bir minibüse bindirdiler. Arabanın kapıları kapandığında, Pandy panikle, *Henry'yi aramalıyım*, diye düşündü.

Wallis Malikânesi dağın ardında kaybolurken rahatsız edici bir düşünceyle irkildi.

Az önce, kendi yarattığı bir kahraman tarafından kaçırılmıştı.

16

Sağlam bir New York çukuru Pandy'yi uyandırdı. Minibüs sertçe çukura girip çıkarken Pandy kafasını koltuğun arkasına çarptı. Ona yine kafası alev almış gibi geldi.

Ama hayır. İki gün önce dairesindeki partide kanepeden düşüp çarptığı yer acıyordu.

Bu, çarşamba günü olmuştu. Kırk sekiz saat önce. Hâlâ mutluyken.

Hala PJ Wallis'ken.

"Uyandın mı?" diye şakıdı Judy. Koltuğunda arkasını dönüp Pandy'ye baktı.

Pandy'nin kafasının arkası zonkluyordu. Acıya suratını buruşturdu. Ama canının acıması işine gelirdi. Acil bir durumda acı zihni berraklaştırırdı.

"Evet," diye tısladı sıktığı dişlerinin arasından.

"Su ister misin?"

Pandy kafasını salladığında Judy korumaların birinden su istedi. Tabii ya. Herkes zavallı Hellenor'a kendini iyi hissettirmeye çalışıyordu.

Keşke insanlar Hellenor'a daha önce de böyle davransaydı.

Pandy şişeyi alıp kana kana su içti.

"Sana iyi haberlerimiz var," dedi Judy. "Pandy'nin ilk *Monica* kitabı Amazon'un çoksatarlar listesinde birinci sıraya yükseldi."

"Öyle mi?" dedi Pandy kafasının arkasını ovuşturarak. Eline diken gibi saçlar gelince az kalsın çığlık atıyordu. Saçlarının uzaması yıllar alacaktı.

"Ablan duysa ne çok sevinirdi," dedi Judy.

Pandy derin bir nefes aldı. "Telefonunu kullanabilir miyim?"

"Tabii," dedi Judy. "Kimi istersen ara. Ama biplerse bana ver. O zaman SondraBeth arıyor demektir."

Pandy kafasını salladı. Henry'nin numarasını tuşladı ama sesli mesaj servisine bağlandı. Tabii ya. Henry tanımadığı bir numarayı açmazdı. Öfkeyle homurdandı. Şimdiye kadar Wallis'e ulaşmış olmalıydı. Camdan baktığında Bronx'un kahverengi tuğla binalarını gördü.

Judy'nin telefonu bir arya çalmaya başladı. "SondraBeth," dedi Judy telefonu almak için uzanarak.

Pandy telefonu geri verdi. SondraBeth'in eski kankasının New York'a bir minibüsle getirilmesine göz yummasını anlayamıyordu. Kendi son model Porsche'siyle keyif çatarken Pandy burada zulüm çekiyordu. Eskiden olsa SondraBeth'le Porsche'nin ön koltuğunda seyahat ederdi.

Ama SondraBeth onun Pandy olduğunu anlamamıştı. Ya da belirsiz bir sebepten ötürü rol yapıyordu.

Ne yolculuk ama, diye düşündü ve Judy'nin omzuna dokundu. Judy boş gözlerle ona döndü.

"Ah, dur bir dakika. Hellenor seni istiyor. Konuşacak mısın?"

Bu ne biçim soruydu böyle? Elbette konuşacaktı.

"Son?" dedi. "Dinle beni. Evini görmeyi çok isterim gerçekten. Aslına bakarsan, *Architectural Digest*'e çıktığından beri orayı görmek için ölüyorum ama birinin Henry'yi bulması lazım. Şimdi Wallis'tedir ve..."

"Şşş," diye fısıldadı yumuşacık bir ses.

"Efendim?" dedi Pandy hayretle.

"Benimle birlikte nefes al, Hellenor."

"Alıyorum zaten."

"Hayır, ciddiyim. Benimle birlikte nefes al. Burnundan al, ağzından ver."

"Ne bu? Yoga filan mı?" diye sordu Pandy panikle. "Yogadan ne kadar nefret ettiğimi bilmez misin? Eğilince ayak parmaklarıma bile dokunamam."

"Tıpkı Pandy gibi konuşuyorsun. Kusura bakma, ama kapamam gerek."

"Ama..."

SondraBeth telefonu yüzüne kapadı ve Pandy ekrana öylece bakakaldı. Telefonu Judy'ye verip kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir an dili tutuldu. Bu oyunu daha ne kadar sürdürecekti?

Camdan bakıp kaşlarını çattı. Minibüs Henry Hudson Köprüsü'ndeydi. Aşağıdaki su bir Mardi Gras yılanı gibi kıvrılıp bükülüyordu. Sonra bir yeşilliğin arkasında kayboldu ve köşeyi döndüler.

Ve bir kez daha işte oradaydı: Monica panosu.

Judy arkasına dönüp Pandy'ye yeşil, altın rengi ve mor boncuklu kolyeler uzattı.

"San Geranimo festivali," dedi boncukları kafasından geçirirken. "Manhattan'a hoş geldin."

"Teşekkür ederim," dedi Pandy huysuzca ve pano gözden kaybolana dek Monica'ya baktı.

Boynundaki boncuklara dokundu.

Monica'nın bacağı hâlâ ortada yoktu.

Yirmi dakika sonra, minibüs SondraBeth'in evine ulaştı. 1960'larda ilk inşa edildiğinde epey sükse yapan, beyaz, kübik bir yapıydı. Şimdi mimarı bile unutulmuştu. Doğu Otuz Üçüncü Sokak'taydı ve ev sahibinin paparazzilere yakalanmadan eve girip çıkabilmesi için bir blok ötedeki bir otoparktan binanın içine ulaşım vardı. Minibüs de bu rotayı izledi ve otoparkta SondraBeth'e özel olarak ayrılan yere park etti.

Pandy, Judy'nin peşinden şifreyle açılan devasa bir metal kapıdan geçti. Kısa beton koridorun sonundaki başka bir kapıdan evin birinci katına çıkılıyordu.

"Bodrum kat," dedi Judy metal bir kartı kilide okuturken.

Kapı vızıldayarak açıldı ve Pandy kendini bekâr bir erkeğe aitmiş gibi duran bir dairede buldu. Halı griydi. Büyük kanepeyle iki şişman koltuk da öyle. Duvarda büyük ekran bir televizyon, altındaki raflarda da oyun konsolları vardı. Dijital bir saatin iki yanına kalın camdan küllükler yerleştirilmişti.

"Burada çok rahat edeceksin," dedi Judy. O sırada çağrı cihazı bipledi. "SondraBeth on beş dakikaya gelecek. Bu arada Peter Pepper seninle konuşmak istiyor. Stüdyonun müdürü."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Pandy sertçe. "Banyo ne tarafta?"

Tüm bu Hellenor saçmalığından iyice sıkılan Pandy, Judy'nin işaret ettiği koridora girdi. Kocaman bir yatakla, oturma odasın-

dakinden de büyük bir televizyonun olduğu yatak odasından küçük bir spa ebatlarındaki banyoya girdi. *PP'ye bak sen*, diye düşündü jakuziyi, buhar odasını ve kadın ve erkekler için özel olarak tasarlanan tuvalet kabinlerini ilgiyle süzerken.

Pandy erkekler tuvaletine girdi. Bir yandan da düşüncelere dalmıştı. PP'nin onunla konuşmak istemesi doğaldı. Stüdyonun başı olarak Monica'yla ilgili bazı konuları açıklığa kavuşturmalıydılar. Öte yandan...

Ellerini yıkayıp yüzüne su çarptı ve başını iki yana salladı.

PP belki de Monica sözleşmesindeki bir madde yüzünden buradaydı.

PJ Wallis'in ölmesi durumunda Monica'nın bütün hakları kız kardeşi, Hellenor'a geçecekti. Bu maddeyi eklemek Henry'nin fikriydi. Pandy de anne ve babası gibi genç bir yaşta ölürse, Monica'nın korunmasını istemişti. Aksi takdirde, Monica sahipsiz kalacaktı ve sabun reklamlarında oynatılması işten bile değildi.

Pandy'yle Monica buna *Altın Bilet* adını takmıştı. Ama şimdi bir anlamı yoktu, çünkü Pandy gerçekten ölmemişti ve kesinlikle Hellenor değildi.

"Hellenor?" dedi Judy kapıyı tıklatarak. "Hazır mısın?"

Pandy aynadaki yabancıya baktı.

Şimdi tek yapması gereken milleti Pandy olduğuna ikna etmekti.

PP onu yukarıda bekliyordu. Açık mutfağın ortasındaki uzun tezgâhın taburelerinden birine tünemişti.

"Hellenor," dedi ayağa fırlayarak. Pandy'nin sağ elini avuçlarının arasına alıp sertçe sıktı.

"Ahhh," diye inledi Pandy.

"Bir şey içmek ister misin?"

"Bir kadeh şampanya fena olmaz," dedi Pandy alayla ve PP'nin yanındaki tabureye oturdu.

"Tabii," dedi PP hemen ve "Chookie," diye seslendi. Kapıda şef üniformalı bir adam bitti. "Bayan Wallis'le bana SondraBeth'in pembe şampanyasından getirir misin, lütfen? Yiyecek bir şeyler de hazırla."

Chookie kafasını sallayıp mutfağın arka tarafında kayboldu. Ama gitmeden önce Pandy'ye dehşet dolu bir bakış fırlatmadan edemedi.

Pandy hâlâ Hellenor'un kıyafetleriyleydi tabii. Ama olsun. PP'nin er geç onu tanıyacağından emindi.

Birkaç saniye Chookie'nin arkasından baktıktan sonra PP'ye döndü. PP onu ilgiyle süzüyordu. Suratında ne düşüneceğini bilemeyen insanların kararsız ifadesi vardı. "Bana kendinden söz etsene, Hellenor," dedi. "Amsterdam'da yaşıyordun değil mi?"

Pandy güldü. PP'ye Hellenor hakkında kısa bir bilgi verilmişti anlaşılan. "Madem biliyorsun neden soruyorsun?"

PP şaşırdı. "Pardon?"

"Sırada ne var? Belki de tahta pabuç giyip giymediğimi öğrenmek istersin."

"Aslında Felemenkçe biliyor musun diye soracaktım ama sonra Hollandalıların çoğunun dilimizi konuşabildiğini hatırladım."

Pandy gözlerini devirdi. PP'nin neyin peşinde olduğundan emin değildi, ama onu Hellenor sanıyordu belli ki. Pandy buna hemen bir son vermeliydi.

"Bak ne diyeceğim..." diye başladı.

Ama PP elini kaldırdı. "Anlıyorum. Pandy hakkında konuşmayı tercih ediyorsun. Haklısın tabii."

"Hayır. Ben..."

"Pandy komik kadındı. Çok da... güzeldi." PP hafifçe öksürdü. "Asıl sorunu da buydu zaten. Hollywood kadınların hem güzel hem de komik olmasını kaldıramaz. Çünkü eğer komik olacaksan aptal görünme riskini göze alman gerek. Hatta çirkin. O zaman da bir güzelliğin kalmıyor zaten. Bilmem anlatabildim mi?"

"Gayet güzel anlattın," dedi Pandy. O sırada Chookie önlerine birer şampanya kadehiyle bir şişe pembe şampanya koyup yine mutfağın derinliklerinde gözden kayboldu.

Pandy kadehini dudaklarına götürürken keyifle iç çekti. Pembe şampanya en sevdiği içkiydi ve şimdi de Hellenor olmadığının en belirgin işaretiydi.

PP kadehini kaldırdı. "Monica'ya."

Pandy az kalsın boğuluyordu, ama PP fark etmedi bile. Hiçbir tuhaflık yokmuş gibi sırıtmaya devam etti. "Söylesene," dedi samimi bir tavırla "Monica hakkında ne biliyorsun?"

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Yoksa Monica hayranlarından mısın?"

"Öyle de denebilir tabii."

"Harika. En sevdiğin filmi hangisi?"

"Film mi? Önce kitabı sorsana." Pandy şampanyasından büyük bir yudum aldı. Her zamanki gibi, PP'nin yanında kendini fazlasıyla gergin hissediyordu.

"Kitap hım? İşte gerçek bir Monica hayranı." PP gülümseyerek kadehini bıraktı. "Hepsini okudun mu yoksa?"

Pandy ona hayretle baktı. "Satır satır ezberledim."

PP kafasını salladı.

Pandy de kadehini bıraktı. "Dinle, PP. Buna daha..."

"Şşş." PP elini okşayıp mutfağın arka tarafına açılan kanatlı kapılara baktı.

Chookie onu hissetmiş gibi minik sandviçlerle dolu, gümüş bir tepsiyle çıkageldi. Pandy tepsiyi itip gözlerini PP'ye dikti. "Ben, PJ Wallis'im. Monica'yı ben yarattım."

PP bir an ona boş boş baktı. Sonra kafasını salladı.

"Ben..." diye başladı Pandy yine, ama bu sefer PP elini kolunun üzerine koydu. "Ortada büyük bir yanlış anlaşılma var," dedi Pandy çaresizce. "Neden kimse bana inanmıyor?"

Birden içini derin bir karamsarlık kapladı. Eğer yeniden PJ Wallis olamayacaksa zaten ölmüş sayılırdı. Başını tezgâha dayadı. Bu kâbus ne zaman bitecekti?

PP sırtını sıvazladı. "Vah canım," dedi bir çocukla konuşurmuş gibi. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Ablanın ölümü seni derinden sarstı tabii. Bir an kendini o gibi hissetmen normal." Sonra Pandy'ye dikkatle baktı ve güldü. "Ah, anladım," dedi. "Seni şakacı seni. Sen de ablan gibi komiksin."

Pandy ağlamak istiyordu. Kendine soğukkanlılığını koruması gerektiğini hatırlattı. SondraBeth birazdan gelirdi. O Pandy olduğunu anlayacaktı şüphesiz.

"Kaybından ötürü gerçekten çok üzgünüm," dedi PP. "Ablanı severdim."

Pandy kafasını kaldırıp sırtını dikleştirdi.

"Ne komik. SondraBeth hep Pandy'den nefret ettiğini söylerdi."

PP tatsız bir durumda yakalanmış gibi birden ciddileşti. Belli ki, SondraBeth'le az dedikodusunu yapmamışlardı.

"SondraBeth bu fikre nereden kapıldı bilmiyorum," dedi PP. "Sonuçta onu iyi tanıyordum. Ablanı yani. O ve kocası" *-eski kocası*, diye düzeltti- "arkadaşımdı."

Pandy'nin yüzü taş kesildi. Hellenor olmak o kadar da kötü bir fikir değildi belki de. En azından birkaç dakikalığına. Böylece PP'den Jonny hakkında bilgi edinebilirdi.

"Jonny'yle hâlâ görüşüyor musunuz?" diye sordu olabildiğince rahat bir tavırla.

PP ona doğru eğildi. "Doğrusunu istersen, o herifi bir kaşık suda boğabilirim. Bana borcu var."

"Sana da mı?" dedi Pandy. Jonny sandığından daha becerikliydi anlaşılan.

"Pandy gibi biri onunla neden evlenir ki? Pandy cesur ve atak bir kadındı. Kendine güveni tamdı. Ama sonra Jonny'yle tanıştı..." PP omzunu silkti. "Kadınlar o tip erkeklerden uzak durmaları gerektiğini neden anlamıyor?"

"Bilmem. Sen söyle," dedi Pandy şampanyasını yudumlayarak. Bir yandan da PP'nin Jonny'den ne farkı olduğunu düşünüyordu. Ona kalırsa ikisi de aynı pisliğin soyuydu.

"Ablan çok çekici bir kadındı," dedi PP.

"Evet. Öyleydi." Pandy şimdiki görüntüsüyle onu tanımalarının imkânsızlığını bir kez daha fark etti. Hellenor'un erkek kıyafetleri ve kel kafasıyla eski bir komedi şovundan fırlamış gibiydi. PP, *Hellenor*'a yalnızca Monica yüzünden katlanıyordu. Değerli Monica'sının film hakları için ona yıkama yağlama çekiyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Diyelim ki, ben Hellenor Wallis'im. Ne olacak o zaman?"

"Çok zengin bir kadın olacaksın."

Pandy kadehini doldururken hmzırca gülümsedi. PP, Jonny'nin ondan hortumladığı paradan haberdar mıydı acaba?

"Jonny ne olacak?" diye sordu. "Pandy'nin ona yığınla borcu var."

"Of. Şu mesele. Jonny tam bir baş belası. Ama eninde sonunda defolup gidecek. Bu arada biz de bir sürü Monica filmi yapacağız."

"Bir sürü Monica ha?" dedi Pandy sahte bir neşeyle.

PP eğilip omzuna dostça bir şaplak attı. Dediğim gibi, eninde sonunda çok zengin bir kadın olacaksın. Yaşasın Monica!" diye ekledi Judy içeri girerken.

Pandy iç çekti.

Judy, Pandy'ye döndü. "Hellenor? Artık süite dönsek? SondraBeth on dakikaya seni görmeye gelecek."

Pandy misafir süitindeki yatağa uzanıp televizyonu açtı. SondraBeth'i beklerken ölümüyle ilgili bir habere rastlayabilecek miydi acaba?

Haberlerde tabii ki San Geronimo festivalinden canlı görüntüler vardı. Ama sonraki haber onunla ilgiliydi. Monica'nın yaratıcısı, PJ Wallis, Connecticut'taki aile evinde trajik bir kazaya kurban gitmişti.

Pandy birden ekranda kendini gördü. Jonny'yle bir davetteydiler. SondraBeth'in onu Jonny'ye karşı uyardığı davette. Pandy aşk sarhoşluğuyla sersem sersem gülümsüyordu.

Sonra ekrana aralarında oyuncak hayvanların da bulunduğu yığınla öteberinin üzerine pembe plastikten bir şampanya kadehi bırakan bir kadının görüntüsü geldi. Kamera usulca Pandy'nin şehirdeki evine çevrildi.

"Yazarın New York'taki evi her gün yüzlerce hayranı tarafından ziyaret ediliyor..."

"Hayır!" diye bağırdı Pandy televizyona. Bu nasıl bir rezalet-ti? Pandy sonraki büyük çıkışını Leydi Wallis'le yapmayı planlamıştı. Kendi ölümüyle değil. Ve işte oradaydı. Bütün bunların sorumlusu: Jonny.

Kalabalığı yararak apartmana girmeye çalışıyordu. Pandy nefretle homurdandı. Jonny, Pandy'nin *Monica*'nın haklarını Hellenor'a bıraktığını biliyordu tabii. Avukatları bütün sözleşmelerini en ince detayına kadar incelemişti.

Hellenor sözleşmeleri feshederse Monica diye biri kalmayacaktı. Ve Jonny de havasını alacaktı.

Jonny, Hellenor'un onu bitirebileceğini biliyordu.

17

"SÖZ VERDİĞİMİZ GİBİ YİNE SAN GERONIMO Festivali'nden canlı yayındayız," dedi televizyondaki ses.

Jonny'nin kıçı tutuşmuştur, diye düşündü Pandy keyifle. Bir an mutlu oldu. Sonra tekrar ekrana baktı. Üç genç kadın hoplayıp zıplayarak pembe şampanya kadehlerini Monica'ya kaldırıyordu.

"Eksik olmayın," dedi Pandy. Sonra Jonny'nin hayal kırıklığının uzun sürmeyeceğini hatırladı. Kalkıp oturma odasına geçti. Havada biri klimayı çalıştırmış gibi nemli bir koku vardı. Pandy gidip pencereyi ardına kadar açtı.

Burası küçük bir merdivene bakıyordu. Pandy birtakım sesler duyunca başını dışarı uzattı.

SondraBeth ona arkası dönük duruyordu. Tombul suratlı bir adamla hararetli bir tartışmadaydı. SondraBeth bir şey söyledi ve adam tişörtünün altından görünen kocaman memelerini zıplatarak güldü.

Pandy kaşlarını çattı. Adamı tanımıştı. Eski Joules tayfasından, Sıçan Freddie'di. SondraBeth onunla kopmamıştı anlaşılan.

Pandy tam başını içeri çekmişti ki, kapı tıklatıldı.

Pandy kapıyı açtığında karşısında SondraBeth'i buldu. Kıyafetini değiştirmişti. Şimdi gümüş detaylı, beyaz bir eşofman takım vardı üzerinde. Ve iki elinde de, Monica logolu alışveriş poşetleri.

"Hellenor," dedi içeri girerken.

Olamaz. Yine mi? Pandy sıkıntıyla iç çekti. Hellenor'un eski botuyla kapıyı bir tekmede kapadı. "Son," diye başladı.

"Burada olduğuna öyle seviniyorum ki," dedi SondraBeth.

"İyi ki geldin," dedi Pandy, SondraBeth yatak odasına yönelirken. "Ben de bu saçmalığa bir son vermek için seni bekliyordum. Biliyorsun, ben..."

SondraBeth sözünü kesti. "Fazla vaktim yok." Poşetleri yatağın üzerine atıp en alımlı Monica gülümsemesiyle Pandy'ye baktı. "Bazı plan değişiklikleri oldu. Yılın Kadın Savaşçısı ödül töreni bugün. Ablan öldüğü için ödülü sana vermemi istiyorlar."

"Bana mı?" diye inledi Pandy. SondraBeth'e ısrarla bakıyordu. Onu tanımamış mıydı gerçekten? "İmkânı yok," dedi.

"Neden? Bunlar olağan şeyler." SondraBeth poşetlerin birinden ince kâğıda sarılı bir şey alıp Pandy'ye uzattı. "İnsanlar ölür ve diğer insanlar onlara ödüller verip durur."

"İyi ama ben yaşıyorum."

"Tabii yaşıyorsun, Hellenor. Ama ödülü alan Pandy zaten. Sen yalnızca onun adına kabul edeceksin."

Pandy homurdandı.

"Ama önce," dedi SondraBeth, "benim için ne kadar kıymetli olduğunu anlaman açısından sana Monica koleksiyonunun en sevdiğim parçasını hediye etmek istiyorum."

Pandy paketi yatağa fırlattı. "Beni bir dakika dinler misin, lütfen?" dedi sertçe.

"Dur sana yardım edeyim," dedi SondraBeth ve bir an sivri tırnaklarına baktı. Sonra orta parmağının tırnağıyla paketi yırtıp içindekini çıkardı.

Beyaz, kapüşonlu, sabahlık benzeri bir elbiseydi ve Pandy'nin hayatında gördüğü en güzel kumaştan dikilmişti. Dokusunu hissetmek için koluna dokundu. "Nefis," diye iç çekti.

"Öyle değil mi? Ablan görse bayılırdı. Onunla sabahlıklarımızı giyer, bütün gün kendimizi o kanepeden bu kanepeye atardık."

"Çok içtiğimiz gecelerin sonrasında," dedi Pandy.

SondraBeth ona tuhaf bir bakış fırlattı. "Denesene," dedi.

"Tamam." Pandy, SondraBeth'in neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama elbise hayır diyemeyeceği kadar cezbediciydi.

Beyaz sabahlığı üzerine geçirip kapüşonunu da taktıktan sonra banyodaki aynaya bakmaya gitti. SondraBeth de peşinden gelmişti. Kapüşon Pandy'nin kelliğini gizlemiyordu ve bu hâliyle kendini garip bir kertenkeleye benzetti. Ya da ürkek gözlü bir spa kaçkınına.

Birden panikledi.

"Son, lütfen," dedi elbiseyi çıkarıp yere atarak. "Bana Jonny hakkında söylemen gereken bir şey varsa..."

"Jonny mi?" SondraBeth suratını buruşturdu. "Bak. Doğrusunu istersen son birkaç yıldır ablanla yakın değildik. Bir gün sana nedenini anlatırım. Her neyse. Sonuçta ona Jonny'yle ilgili gerçeği anlatma fırsatı bulamadım."

İlaç dolabına uzandı.

"Biraz boktan bir hikâye ama Pandy senin duygusal biri olmadığını söylerdi. Pandy öyle değildi. Ona hep erkekler konusunda fazla duygusal davrandığını söylerdim ama beni dinlemezdi."

"Hadi ya," dedi Pandy.

SondraBeth dolaptan bir paket sigarayla bir çakmak çıkardı. Paketi Pandy'ye uzattı. Pandy içinden bir sigara aldı.

"Jonny'nin kötü bir adam olduğunu biliyorsun zaten," dedi SondraBeth. Önce Pandy'nin sigarasını, sonra kendininkini yaktı. Sonra uzun zamandır sigara içmeyen bir tiryaki gibi dumanı iştahla içine çekti. "Mafyaya büyük borcu var."

Pandy öksürmeye başladı. "Ne?" diye inledi boğulurcasına. SondraBeth onun sırtına vurdu.

"Biliyorum. Şok oldun değil mi? Ama unutma, Jonny restoran işindeydi ve bütün parayı mafyadan borç aldı. En kötü kısmı bu değil ne yazık ki."

"Dahası da mı var?"

SondraBeth başını sallayıp sigarasından bir nefes daha aldı. "Demin Sıçan Freddie buradaydı. Ablanla ben eskiden onunla bayağı sıkı fıkıydık."

"Freddie'yi biliyorum," dedi Pandy sabırsızca.

"Freddie, Jonny'yi iyi tanıyor. Bana ne dedi, biliyor musun? Başka Monica filmi çekilmezse, mesela Monica ölürse, mafya, Jonny'nin işini bitirecekmiş. Çünkü o zaman borcunu ödeme şansı kalmayacağını biliyorlar."

"Nasıl yani? Jonny'yi öldürecekler mi?"

"Saçmalama," dedi SondraBeth. "Ünlü birini öldüremezler. O dünyada işler böyle yürümüyor."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Çünkü ünlülerle iş yapıyorlar. Uyuşturucu satıcısı olmak gibi bir şey işte. Müşterilerini öldürmezsin değil mi?"

"Hassiktir," dedi Pandy. Jonny'nin tuvalete kapanıp fısır fısır birileriyle konuşmasını batırlamıştı.

"Daha bitmedi," dedi SondraBeth uğursuz bir bakışla. "Tedarikçileri de dolandırmış. Onlar da belalı tipler tabii."

"Restoranlarına mal aldığı adamları mı?" diye inledi Pandy.

SondraBeth gözlerini kıstı. "Sakın restoran işinden anladığını söyleme."

"Hayır. Sadece yüzeysel biliyorum. Sonuçta Jonny'yle evliydim."

"Ne?" SondraBeth sigarasını düşürdü. "Sen de mi?"

"Ben, Pandy'yim!" diye bağırdı Pandy. "Tanrım, Son. Birbirimizi çıplak bile gördük yahu. Beni nasıl tanımıyorsun? Hani beni adaya çağırmıştın? Sonra Doug geldi. Onu benden çaldın."

"Hiç de bile!" diye ciyakladı SondraBeth.

"Efendim?"

"O olay öyle olmadı. Doug, Pandy'nin sevgilisi değildi ki."

"Ne fark eder? Doug'la seviştikten sonra onu bana gönderdin. Bir hediye gibi!" Pandy'nin sesi giderek yükseliyordu. "Sonra da ortada hiçbir şey yokmuş da ben büyütmüşüm gibi davrandın. Sanki kankamın sevgilisiyle ben yatmışım gibi! Bir şey daha söyleyeyim mi?"

"Ne?"

"Sana son baktığımda şeytanı gördüm. Evet, şeytan. Kafandan bir yılan fırladı ve üzerime atıldı. Evet, buna ne

diyorsun?" Pandy gözlerini SondraBeth'in yüzüne dikip bekledi.

Nihayet SondraBeth'in gözleri hayretle irileşti. Derin bir nefes alıp verdi. Paketten bir sigara daha aldı. Bunu yakarken elleri titriyordu.

Pandy'nin birden başı dönmeye başladı. SondraBeth'le koca bir kitabı dolduracak kadar geçmişleri vardı. Yine de şimdi upuzun bir rafın iki ucundaki kitaplar gibiydiler.

SondraBeth hâlâ onu şaşkınlıkla süzüyordu. Olanlara bir anlam vermeye çalışır gibiydi.

Belki de Pandy'yi ne hâle getirdiğine inanamıyordu.

"Neden?" diye sordu kırgın bir sesle. "Bana neden söylemedin? Hellenor olduğunu sanmama neden izin verdin?"

"Ben asla Hellenor'um demedim. Kimseye laf anlatamadım ki."

"Ah, yapma." SondraBeth kollarını göğsünde kavuşturup ona ters bir bakış fırlattı.

"Peşinde bir basın ordusuyla evime gelen sendin, unuttun mu? Wallis'te sessiz sakin Henry'yi bekliyordum. Bana kıyafet ve peruk getirecekti. Ve yine Pandy olacaktım. Ama sen ortalığı sirke çevirdin."

"Bu da benim hatam öyle mi? Bütün planlarını mahvettim yani?"

"Ne planı?" diye sordu Pandy.

"Hellenor oyununu diyorum. Buna daha ne kadar devam edecektin söylesene."

"Öyle bir planım yoktu."

"Mafyayı biliyordun ve Monica'yı öldürmeye karar verdin."

"Tabii ki, hayır. Monica'yı neden öldüreyim?"

"Sen söyle."

Pandy hayretle kafasını iki yana salladığında SondraBeth bir aptalla konuşur gibi yavaşça açıkladı.

"Monica'yı öldürecektin, çünkü Jonny'den intikam almak istiyordun."

"Açıkçası bu aklımın ucundan bile geçmedi."

SondraBeth ona aldırmadı. "Ama ben planlarına limon sıktım değil mi? Pandy olduğunu anladım."

Pandy de ikinci sigarasını yaktı. "Ölmediğime üzülmüş gibisin."

"Şaşırdım o kadar. Aslında seni anlıyorum. Benim de Jonny gibi bir kocam olsaydı..."

"Ne şanslısın ki yok," dedi Pandy. Şimdi her şeyi anlıyordu. Bunun Jonny'yle bir ilgisi yoktu. Tamamen Monica'yla alakalıydı. SondraBeth onu Hellenor sanıp Pandy'yi buraya yeni Monica filmleri yapmaya ikna etmek için getirmişti. Tıpkı PP gibi.

"Sonuçta ölmedim," dedi. Dumanı içine çekip yavaşça üfledi. "Hem Jonny'yle aramda geçenlerden sana ne?" diye sordu birden. "Doug'la neler yaşadığımla hiç ilgilenmemiştin."

SondraBeth bir adım gerileyip burnunu çekti. Adadaki o berbat kavgalarını hatırlamış gibiydi. "Ah, anlaşıldı. Bana hâlâ kızgınsın."

"Ne konuda?"

"Doug Stone tabii."

Pandy güldü. "Kızgınım elbette. Yaptığın unutulacak gibi değildi."

"Doğru."

"Neden yaptın öyleyse?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Pandy kollarını göğsünde kavuşturdu. "Evet çok."

"Ah, Peege," dedi SondraBeth. "Her şeyi büyütürsün zaten. Arkandan iş çevirmeye çalıştığım yoktu. Sandığın gibi öyle büyük planlar filan da yapmadım. Sadece seni kıskandım o kadar. Sen beni hiç kıskanmadın mı?"

"Hayır."

"Ya belediye başkanının daveti? Seni çağırmadıklarına bozulmadın mı?"

"Doug'dan duydun değil mi? Ne olmuş yani? Evet, belki biraz kıskandım. Ama senin sevgilini çalmaya çalışmadım."

"Tabii, çünkü sen benden daha iyi bir insansın. Çünkü görgülü bir ailede yetiştin ve aile terbiyen buna müsaade etmez."

"Yine başladık," diye homurdandı Pandy.

"Bak. Bir hata yaptım, tamam mı? Bu kadar kızacağını düşünemedim. Doug'la işinin bittiğini söylemiştin. Onu takmadığını sandım. Sadece biraz eğlenmek istedim. Doug'ı bir PandaBeth oyuncağı gibi düşündüm."

"Ne?" diye bağırdı Pandy.

"Sakin ol, lütfen. Şaka ediyordum. Bu idealistlikten ne zaman vazgeçeceksin? Hayatta böyle şeyler oluyor. Senin başına geldiğinde nefret ediyorsun, o kadar, ama hayat devam ediyor. Hem ben Doug'a hiçbir zaman âşık olmadım."

"Hani ruh ikiziydiniz?"

"Olmadığımızı çabuk anladım." SondraBeth odada yürümeye başladığında Pandy onu takip etti. "Özellikle de sevgili ruh ikizimin uçanı kaçanı affetmediğini öğrendiğimde. Ama hak-

kını yememek gerek. Adam işini biliyordu. Bir süre ardında iz bırakmadı. Sonra öğrendiğimde de gazetelere düşmüştük zaten. Sen de Jonny'yle evlendin."

Pandy kaşlarını çattı. "Bununla onun ne ilgisi var?"

"Hiç," dedi SondraBeth. "Sen evlendiğin için stüdyo Monica'nın da evlenmesinin iyi bir fikir olduğunu düşündü."

"Doug'la nişanlanmanı stüdyo mu istedi yani?"

"Ben istemiş olabilir miyim sence?"

"Neden hayır demedin?"

"Doug yatakta iyiydi. Gittiğimiz her yerde ilgi görmek hoşuma gitti. Monica'nın reklamı oluyordu. Aslına bakarsan bu işi Monica için sürdürdüm. Ama sonunda bitti işte, çünkü onu sevmiyordum. Daha fazla yalan söylemek istemedim. Hem Monica neden evlenecekti ki?" diye inledi SondraBeth. "Eski PJ Wallis'e ne olmuştu? Bir zamanlar Monica'nın asla evlenmeyeceğini söylerdin, çünkü sen de evlenmeyecektin."

Pandy suratını buruşturdu.

"Âşık oldum galiba. Şimdi Jonny ve borçları yüzünden bir Monica daha yazmak zorundayım. Ben boşandığım için Monica da boşanacak ve randevu sitelerinden sevgili arayacak."

"Yok artık. Kadın kırk beşine geldi," dedi SondraBeth. "Daha kaç kişiyle çıkacak? Onu oynayan kadının kimseyle çıkacak vakti yok hâlbuki. Bazen diş fırçalamaya bile vaktim olmuyor."

"Bittim ben," dedi Pandy. "Mahvoldum."

"O kadar da kötü değil canım."

"Sen öyle san," diye tısladı Pandy.

"Neden?"

"Korkunç bir aptallık ettim. Jonny'ye evlilik sözleşmesi imzalatmadım. Sonra da Vegas'taki restoranı için ona yüz binlerce dolar verdim. Şimdi ayrılıyoruz ve muhtemelen dairemi satmak zorunda kalacağım. Ve tabii milyonlarca Monica kitabı yazmam gerekecek."

"Bütün paranı ona nasıl verirsin?" diye sordu SondraBeth ve Pandy ağlamaya başladı.

"Saçmaladığımı biliyordum ama kendimi suçlu hissettim. İşlerim yolunda gidiyordu. Jonny de iyi olsun istedim. Bana borçlarından hiç söz etmedi. Hep çok para kazanıyormuş gibi davrandı. Meğer sürekli zarar ediyormuş. O zaman biraz toparlansın diye bir Monica daha yazdım. Sonra Monica evlendi ve şimdi de boşanacak..." Haberlerde yine PJ Wallis'in ölümünden söz ediliyordu. "Hatta belki daha kötüsü," diye ağladı Pandy. "Ben öldüğüm için Monica da ölebilir."

"Hepsi Jonny'nin suçu, öyle mi?"

"Ve hâlâ onunla ilgili hiçbir şey yapamıyorum, çünkü ölmedim," dedi Pandy yumruğunu ekrana doğru sallayarak.

SondraBeth bir televizyona, bir Pandy'ye baktı.

Sonra birden gözleri parladı.

"Peege," dedi onca maceranın kıvılcımını çakan o muzip gülümsemesiyle. "Jonny'ye sıkı bir ders vermek isteyen o kadar çok insan var ki."

O sırada diyafondan Judy'nin sesi geldi. "SondraBeth? Artık hazırlanman lazım."

SondraBeth düğmeye basıp "Tamam, Judy," dedi.

Sonra telefonunu alıp gülümsedi. "Freddie'yi arayacağım. Gerçek kimliğini koruyarak Jonny'den nasıl kurtulacağını bili-

yorum galiba." Pandy'ye eski PandaBeth sırıtışıyla baktı. "Tek yapman gereken birkaç saatliğine Hellenor olmak."

Beş dakika sonra, hâlâ tartışıyorlardı.

"Hayır." Pandy ayağa kalkıp sigarasını söndürdü. "Asla işe yaramaz," dedi sertçe. "Hem riskli hem de tüm bu Hellenor olma saçmalığının altından kalkamam."

"İyi de, zaten seni Hellenor sanıyorlar," dedi SondraBeth. "Kafamdan fırlayan yılandan bahsedene kadar ben de seni Hellenor zannediyordum." Bir an duraksayıp sevgiyle Pandy'ye baktı. "Kafanda saç yok, hayatım. Kellik insanı ne kadar değiştiriyor, haberin var mı? Suratının oranları değişiyor. Düşün. Fotoğrafçılar bile tanımadı seni."

"Süper kıl bir durumdu," dedi Pandy. Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tamam, diyelim ki, Hellenor yalanını yuttular..."

"Freddie, Jonny için bacakla ilgili bir güzellik düşündüklerini söyledi."

Pandy inleyerek kendini koltuğa attı. Bacak ha? Yılın Kadın Savaşçısı ödül töreni yetmezmiş gibi, Monica'nın ayakkabısının açılışı da bugündü. Stüdyonun denediği yeni bir numaraydı bu. SondraBeth'e bakılırsa, Monica'nın ayağı o yüzden gecikmişti.

Gününü bekliyordu.

"SondraBeth," dedi ısrarlı bir ses diyafondan. "Hazırlanman gerek."

"Fazla vaktimiz yok," diye tısladı SondraBeth. "Tek yapman gereken ödül törenine Hellenor olarak katılmak. Ödülü kabul edip Monica'yı öldüreceğini açıklayacaksın. Mafya, Jonny'nin

peşine düşerken biz seninle bacak açılışına gideceğiz. Orada yeniden Pandy olabilirsin."

Pandy sıkıntıyla homurdandı.

"Ölmek için harika bir gün seçtin, PJ Wallis," dedi SondraBeth. Duyan da Pandy'nin bunu bilhassa yaptığını sanırdı.

"En azından Henry'yi arasam?" dedi.

"Tabii." SondraBeth ona telefonu fırlattı ve en cadı sesiyle ekledi: "Unutma. Karar vermek için yalnızca beş dakikan var."

Ve gitti.

Lanet Son, diye düşündü Pandy yatak odasına geri dönerken. Birbirlerini yıllardır görmemelerinin gerçek sebebi buydu belki de. Ne zaman bir araya gelseler çılgınca bir plan ortaya atılıyordu. Saçma sapan şeyler yapıyorlardı. Kötü şeyler. Utanç verici şeyler. Bunları anlatacak bir annen olmadığı için sevindiğin şeyler.

Yatağa oturup poşetlere baktı. En azından henüz kokain olayına girmemişlerdi. Yani daha o kadar bitik değillerdi.

Pandy birden işkillendi. Poşetleri karıştırıp SondraBeth'in içlerine minik bir sürpriz saklamadığından emin olmak istiyordu. Ne de olsa, Sıçan Freddie az önce buradaydı. Tedbirli davranmakta fayda vardı.

Pandy poşetlerde yalnızca pahalı spor kıyafetler bulunca rahatladı.

"Hellenor?" Judy'nin sesi bu kez telaşlıydı. "Üçte yukarıda olman gerek."

Tamam, diye mırıldandı Pandy kendi kendine.

Hellenor'un kıyafetlerini çıkarıp arkasında gümüş harflerle *Monica* yazan lacivert bir eşofman takım giydi.

Sonra birden Jonny'nin sesini duydu. Televizyondan geliyordu. İşte yine Pandy'nin oturduğu apartmanın önündeydi. Ama bu kez bir muhabirle konuşuyordu.

"Kim bu Hellenor Wallis?" diyordu. "Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Yakışıklı yüzünü kameraya çevirip klasik öfkeli bakışını fırlattı. "Hellenor. Oralarda bir yerdesin biliyorum. Cesaretin varsa karşıma çıkarsın ve kozlarımızı paylaşırız."

Jonny, Hellenor'u mu arıyordu? Pekâlâ. Çok yakında birilerinin de onu aradığını öğrenecekti.

Pandy televizyonu kapadı. Telefonu cebine atacaktı ki, Henry'yi hatırladı.

Henry'yi aramalıydı. En azından nerede olduğunu bilmesi gerekirdi.

Rehberde Henry'nin adını bulup üzerine bastı ve kendini sıkı bir azar işitmeye hazırladı.

Telefon çaldı, çaldı. Pandy içinden Henry'nin açmaması için dua ediyordu. Ama tam sesli mesaj servisine bağlanıyordu ki, Henry'nin sesini duydu.

"SondraBeth?" dedi şaşkınlıkla.

"Benim!" diye bağırdı Pandy. Bu kadar coşkulu davranmayı planlamıyordu ya neyse.

"Dalga geçiyorsun değil mi? Gerçekten öldüğünü sandım," dedi Henry soğuk bir tavırla.

"Herkes öyle sandı," diye şakıdı Pandy. "Büyük bir yanlışlık oldu."

"Wallis'teki tantanayı görünce anladım. SondraBeth'in telefonundan aradığına göre o da bu oyunun içinde."

"Evet," dedi Pandy. "Şimdi yukarıda. Ben aşağıdaki misafir dairesindeyim."

"Hayrola? Aranızdaki buzlar eridi mi?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

"Bilmem. Sabah iki küçük domuz gibi çamurlarda yuvarlanıyordunuz da."

"Demek gördün?"

"Görmeyen kaldı mı acaba? Instalife'ta herkese naklen yayın oldunuz. SondraBeth Schnowzer çamurlarda debelenirken sen inşaat işçisi kılığında arkasında duruyordun."

"Hellenor'un kıyafetlerini giymek zorunda kaldım. Kendiminkilere sığamadım." Pandy, Henry'nin bu tavrına biraz sinir olmaya başlamıştı. "Ayrıca biliyorsun ki, artık kelim. Her neyse. Herkese Pandy olduğumu anlatmaya çalıştım ama kimse inanmadı. Berbat bir korku filmi gibiydi. Hani bütün dünya öldüğünü sanır ve aslında ölmemişsindir."

"Kâbus bir gün geçirdim," dedi Henry. "Wallis'ten yeni geldim. Paparazzileri evden atmak bir saatimi aldı. Gerçekten öldüğünü düşünemiyorum."

"Bundan farklı olmaz."

Diyafondan Judy'nin sesi geldi.

"Hellenor?"

"Kusura bakma, Henry ama kapamam gerek," dedi Pandy.

"Nereye? Sakın bir delilik etme. Otur ve beni bekle."

"Tamam," dedi Pandy ve telefonu kapadı. Henry'ye yalan söylediği için kendini kötü hissediyordu. Ama eğer planları ba-

şarılı olursa Henry, Jonny konusunda ne kadar saçmaladığını hiçbir zaman bilmeyecekti en azından.

Yoksa büyük bir hayal kırıklığına uğrardı.

"Judy? Ben hazırım," dedi.

18

Pandy yarım saat sonra, SondraBeth'in lüks minibüsüyle Batı Yakası Otobanı'nda Yılın Kadın Savaşçıları ödül törenine giderken hayatta hiçbir şeye bu kadar hazır olmadığını düşünüyordu. Kendini Monica tasarımcılarıyla makyaj ustalarının becerikli ellerine teslim etmişti. Şimdi üzerinde siyah bir deri ceketle siyah bir pantolon vardı. Ayağına siyah rugan ayakkabılar giymişti.

Judy üçüncü sırada yanında oturuyordu. İkinci sırada SondraBeth'le PP vardı. En önde de gerektiğinde korumalık yapan şoförle, bir koruma daha vardı.

"Şoför de silah taşıyor," demişti PP.

Pandy ciddiyetle başını sallamıştı. Normalde bu tip bir bilgi onu üzerdi. Manhattan'da iki tane silahlı adamla dolaşan bir kadının karakterini sorgulardı hemen. Bunu etik açıdan yanlış bulurdu. Ama şimdi soru soracak durumda değildi. Aslına bakılırsa, Jonny'nin televizyonda savurduğu tehditten sonra etrafında korumalar olduğuna memnundu.

Jonny'nin davranışı ekibin de gözünden kaçmamıştı. "Hellenor?" dedi Judy endişeyle. "Pandy'nin eski kocası seni neden arıyor?"

"Jonny pisliğin tekidir," diye atıldı SondraBeth. Pandy yukarı çıkıp Hellenor olarak törene hazırlanmaya başladığından beri SondraBeth onu gözünün önünden ayırmıyordu. Pandy'nin yanlışlıkla gerçeği ağzından kaçıracağından korkar gibiydi.

"Gerçekten de belalı bir tipe benziyor," dedi Judy.

"Öyledir," dedi SondraBeth. "Sen ne dersin, PP? Bir ara yediğiniz içtiğiniz ayrı gitmiyordu."

"Abartma," diye tersledi PP onu. "Arkadaş değildik ki. Yalnızca birlikte iş yapıyorduk. Para kazanmaya çalışıyorduk."

"Kazanabildiniz mi bari?" dedi Pandy alayla.

SondraBeth bıyık altından güldü. "Ne demezsin!"

"Ben erkek olsaydım o düzenbazın suratının ortasına bir tane patlatırdım," dedi Pandy, SondraBeth'e bakarak. PP'nin duymaması için sesini alçaltmıştı.

SondraBeth bir kahkaha attı. Monica'nın ihtişamlı saç tuvaleti ve kıyafetiyle kafasını bile çeviremiyordu. Onca toka, süs, ıvır zıvır ve kat kat korseyle 15. Louis'nin sarayından fırlamış bir markizi andırıyordu. "Hellenor şaka ediyor tabii. Yoksa şiddete çok karşıdır. Hepimiz karşıyız."

Pandy'ye uyaran bir bakış fırlattı. "Jonny sonunda yaptıklarının cezasını çekecek bence. Eh, ne demişler? Etme bulma dünyası."

"İlahi adaletten kimse kaçamaz," dedi Pandy.

"Bu arada, sabahki çamurda yuvarlanma fikri dahiceydi," dedi PP. "Medya Monica'nın hâlâ yaşadığını o şekilde vurgulamana bayılmış."

"Tabii," dedi SondraBeth. "Neden yaşamasın ki?"

"Instaverse, çamurda yuvarlandığında *Monica'yı gömdüm* mesajı verdiğini iddia ediyor."

"Ne? John Lennon'la White Album gibi mi?" diye sordu Pandy alayla.

"*Paul'ü gömdüm*. Bravo, Hellenor," dedi PP takdirle. "Belki bir gün stüdyonun başına geçersin." Tekrar SondraBeth'e döndü. "Hellenor'a ödülü verirken Monica'nın hâlâ hayatta olduğundan bahset mutlaka."

"Monica yaşıyor!" diye bağırdı SondraBeth kafasını döndürüp Pandy'ye bakmaya çalışarak.

O sırada ışık yeşile döndü ve araba hızla ileri atıldı.

"Ah!" diye bağırdı Pandy acıyla. Kafasındaki yumruyu yoklayıp suratını buruşturdu.

Yirmi dakika sonra, minibüs Chelsea Piers'ın kapılarından geçiyordu. Birkaç koruma tarafından durduruldular ve beklemeleri söylendi. Etkinliğin başlamasına daha bir saat olmasına karşın kırmızı halının iki yanı yüzlerce fotoğrafçıyla doluydu. Bir okulun karşısındaki elektrik tellerine tüneyen kara kargaları andırıyorlardı. Monica hayranları metal barikatların arkasında sabırsızca bekliyordu. Pandy bazılarının kafalarına plastik şampanya kadehleri taktığını gördü.

Bu iş epey ilginç olacaktı.

Bir grup, Monica'yı yakından görmek için barikatları aşıp minibüse doğru koşmaya başladı.

Tehlikeyi sezen koruma, minibüsten inip arka kapının önüne dikildi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Pandy.

"Bekleyeceğiz," dedi SondraBeth.

"Neyi?"

"Birinin bizi almasını."

Pandy pencereden bakıp kaşlarını çattı. Grup, minibüsün etrafını sarmıştı. Bir suratın cama yapışmasıyla bir koruma tarafından uzaklaştırılması bir oldu. Camda yağlı bir iz bırakmasaydı, Pandy az kalsın onu hayal ettiğini sanacaktı.

Ufuk çizgisi dalgalanmaya başladığında Pandy bir panik atak krizinin eşiğinde olduğunu hissetti. Büyük kalabalıklar onu korkuturdu. Kendini kapana kısılmış gibi hissederdi.

"Hellenor? İyi misin?" SondraBeth'in sesi çok uzaklardan geliyordu sanki.

"Biraz su iç," dedi PP ona şişeyi uzatarak.

SondraBeth, PP'ye bakmak için bütün vücuduyla ona döndü. "Çılgın hayranlar. Hatırlıyor musun, önceleri ben de fenalaşıyordum. Çarpıntım tutuyor, koltuk altlarım terliyordu. Arabadan inince bir sahtekâr olduğumu anlayacaklar gibi geliyordu. Gerçek Monica olmadığımı fark etmelerinden korkuyordum. O koca kalabalık Monica'yı beklerken karşılarında SondraBeth Schnowzer'ı bulacak ve deliye dönecekti. Ya beni..."

"Seni parçalamalarından mı korkuyordun?" diye sordu Pandy yarı alayla. Yersiz bir soru da sayılmazdı hani. Başka bir hayran grubu metal barikatları yıkıp minibüse doğru koşmaya başlamıştı bile.

Çlink! Cama plastik bir şampanya kadehi çarptı.

Pandy bağırdı.

"Suratına dikkat et," diye uyardı SondraBeth. "Ben hep öyle yaparım."

Sonra polis gelip kalabalığı dağıttı ve şoförü arka kapıya yönlendirdi. Burası tel örgülü kapılarla korunan bir alandı. Minibüs kapılardan geçerken Pandy rahat bir nefes aldı. İçtiği su sidik torbasını doldurmuştu bile. Çişini tutmaya çalışarak dimdik oturdu.

Minibüsün kapısı açıldı. SondraBeth doğrulup aşağı baktı ve bir durum değerlendirmesi yaptı.

"Bana bir rampa lazım," dedi.

"Rampa lazım. Biri rampa getirsin," diye bağıran erkek sesleri duydu.

Pandy derin bir iç çekip tekrar koltuğuna oturdu ve bacaklarını birbirine bastırdı. Ne sinir bozucu bir durumdu. SondraBeth kapının önünde duruyordu. Biri şu lanet rampayı getirene kadar Pandy'nin yerinden kıpırdaması olanaksızdı.

Gösteri dünyasından bu yüzden nefret ediyordu işte.

"Ayakkabılarını değiştirsen," diye önerdi. Bir yandan da çişini daha ne kadar tutabileceğini düşünüyordu. "Başka bir ayakkabıyla aşağı inmen daha kolay olur belki. Biz de burada tıkılıp kalmayız."

"Olmaz," diye tısladı SondraBeth öfkeyle. "Bu geceki kıyafetim bu. Bir kere giydim mi, hiçbir parçasını değiştiremem."

Nihayet rampa geldi.

"Çıkabilirsiniz!" dedi bir ses ve SondraBeth iki dazlak korumanın yardımıyla minik adımlarla rampadan indi.

Sonra eğilip uzun eteğindeki ipleri çekti. Pandy'nin huşu dolu bakışları arasında kollarını kaldırdı ve sırtında iki siyah kanat açıldı.

"Dev bir karasineğe benziyor," dedi Pandy'nin peşinden minibüsten inen PP.

Judy kulaklığının mikrofonuna bir şeyler söyledi ve birden etrafları kalabalık bir ekiple sarıldı. SondraBeth'i kulisine götürdüler.

Hellenor Wallis'e başka bir oda ayrılmıştı.

Pandy meyve ve sandviç tepsileriyle şeker kavanozlarının arasından geçip tuvalete koştu. Tam pantolonunu çekiyordu ki, kapı tıklatıldı. "Hellenor? Benim, Judy. Basın seni bekliyor. Hazır mısın?"

Pandy gülümsedi.

"Evet," dedi şevkle.

Pandy ona ayrılan yeşil odada basın toplantısındaydı. "Sence PJ Wallis, Monica'yı yazmaya başladığında bir gün böyle bir üne kavuşacağını tahmin ediyor muydu?" diye sordu bir gazeteci.

"Hayır. Sanmıyorum. Bence kimse tahmin edemezdi," dedi Pandy. Ablasını yeni kaybeden biri gibi görünmeye çabalıyordu.

"Tahmin etse ne kadar sevinirdi kim bilir?" dedi gazeteci.

Pandy adamı sabırla yanıtladı, "Elbette."

Sonra gözleri odadaki dev ekran televizyona kaydı. Monica panosunu gösteriyorlardı. Bir örtü ve halatlarla kaplıydı. Halatlardan birinin makarasıyla MONICA AYAKKABISI AÇILIŞ TÖRENİ yazıyordu.

"PJ Wallis'in Monica için yeni planları neydi?" diye sordu gazeteci. "Ayakkabı açılışı dışında tabii."

Pandy gözlerini ekrandan güçlükle ayırdı. "Doğrusunu isterseniz, yeni bir kitap yazmıştı ve Monica'yla ilgili değildi."

"Anlıyorum. Ya Pandy'nin eski kocası, Jonny'nin senin gerçek Hellenor olmadığınla ilgili söylediklerine ne diyorsun?"

Pandy başını yana eğdi. Jonny'nin onu aradığını biliyordu, ama nedenini şimdi anlamıştı. "Duyduğuma göre, ciddiye alınacak biri değilmiş," demekle yetindi.

"PJ Wallis bugün burada toplanan Monica hayranlarına bir mesaj vermek istese ne söylerdi sence?"

Pandy gözlerini kameraya dikti. "Çok basit. Asla evlenmeyin, derdi."

"Teşekkürler, Hellenor."

"Hellenor?" dedi başka biri. "Monica ayakkabısıyla bir fotoğrafını çekebilir miyiz?"

"Monica ayakkabısı burada mı?" diye sordu Pandy.

"Bundan sonra SondraBeth nereye, o ayakkabılar oraya," diye açıkladı Judy. "Açılış töreninde onları giyecek." Mikrofonuna konuştu. "Biri Monica'nın ayakkabılarını getirebilir mi, lütfen?"

Az sonra, Monica koleksiyonunun baş tasarımcısının yardımcısı, bir çift kırmızı süet bootie'yle göründü. Pandy ince ambalaj kâğıdını açtı. Saçaklı ve diken topuklu botları yanaklarına dayayıp gülümseyerek poz verdi.

O sırada, "SondraBeth'in ablanın cenazesi için planladığı anma töreni hakkında ne düşünüyorsun?" diye bir soru geldi.

Pandy'nin gülümsemesi donup kaldı.

Fotoğrafçılar deklanşörlere bastı.

"Anma töreni mi?" dedi Pandy daha sonra Judy'ye. Kızın cevabını bile beklemeden topuklarının üzerinde dönüp SondraBeth'in odasına yöneldi.

"Hellenor?" diye seslendi Judy peşinden koşarak. "Ayakkabıları unuttun. Onları tasarımcıya geri vermem gerek."

Pandy ona aldırmadan bootie'lerden birinin topuğuyla SondraBeth'in kapısını çaldı. "SondraBeth. Seninle hemen konuşmalıyız!"

"İçeri gel," diye mırladı SondraBeth.

"Hellenor?" Judy onun peşinden koştuğu için nefes nefese kalmıştı. "Bir terslik yok ya?"

"SondraBeth'le yalnız konuşmak istiyorum. Ablamın ölümüyle ilgili bir konu var da." Tokmağı çevirip içeri girdi ve kapıyı Judy'nin suratına kapadı.

SondraBeth odanın ortasında dikiliyordu. Gövdesini sımsıkı saran siyah korsesine işli kristal boncuklar M harfi şeklindeydi. Pandy bunu yeni fark ediyordu.

"Ah, ayakkabıları mı getirdin?" dedi SondraBeth ona ellerini uzatarak.

"Monica'nın ayakkabıları," dedi Pandy. SondraBeth bootie'leri alıp tuvalet masasının üzerine bıraktı. Sonra tekrar Pandy'ye döndü. "Anlat bakalım. Sorun ne?" diye sordu tırnaklarını incelerken.

Pandy onun bakışlarını takip ettiğinde şaşkınlıkla inledi. SondraBeth'in her bir tırnağına ünlü bir binanın resmi çizilmişti. Pandy, Chrysler Binası'nı, Eyfel Kulesi'ni ve Uzay İğnesi'ni hemen tanıdı. Gözlerini SondraBeth'in tırnaklarından güçlükle ayırarak kendini bir koltuğa attı. "Pandy için bir anma töreni düzenleyeceğini duydum. Ne demek oluyor bu?"

"Ah, şu mesele." SondraBeth gülümseyerek Empire State'li parmağını Pandy'ye doğru salladı. "Birdenbire aklıma geliverdi işte."

"Tam olarak ne zaman?" diye üsteledi Pandy.

"Bir anda oldu. Bir gazeteci bana cenazenin detaylarını sordu ve..." Omzunu silkti.

"Bu fikri hemen aklından çıkar öyleyse," dedi Pandy. "Günün sonunda yeniden Pandy olacağım çünkü. Cenaze töreni falan olmayacak yani."

"Elbette. Ama o gazeteci sorunca bir cevap vermek zorunda kaldım. Yoksa şüphe çekecektim."

"Tamam. Anlaştık o hâlde. Ödül töreninden hemen sonra yeniden Pandy oluyorum."

"SondraBeth?" Judy kapıyı aralayıp burnunu içeri uzattı. "Prova için bekliyorlar."

SondraBeth yavaş adımlarla koridora çıktı.

"Bu kılıkta koca sahneyi nasıl yürüyecek?" diye fısıldadı Pandy, Judy'ye.

"Yürümesine gerek yok ki. Sahne kendiliğinden hareket ediyor."

Pandy'nin gözleri hayretle irileşti. "Döner platformlar gibi mi?"

"Adına Tembel Susan diyorlar. Merak etme. Çok kolay olacak. Sahnede yalnızca birkaç dakika kalacaksın." SondraBeth onu bekleyen servis arabasına yerleşmişti. Judy şoförün yanına geçerken, "Bir yere kaybolma, Hellenor," dedi. "Her an seni de çağırabiliriz."

"Tamam," dedi Pandy.

Judy'yle SondraBeth köşeyi dönerken, Pandy derin bir nefes alıp kendini rahatlatmaya çalıştı. Sonra bir adım attığında ayaklarının lastik gibi gevşediğini hissetti. Bu ne büyüklükte bir organizasyondu acaba? Hareketli sahne kullandıklarına göre

epey iddialı bir şov hazırlıyorlardı. Pandy onca insanın karşısına çıkacağını hatırlayınca bir sigaraya ihtiyaç duydu. Yalpalayarak en yakındaki çıkışa doğru yürüdü. Az kalsın elinde şampanya tepsisiyle koşturan bir kızı yere seriyordu.

"Özür dilerim," dedi Pandy.

"Asıl siz kusura bakmayın," dedi kız. "Şampanya ister misiniz?"

"Neden olmasın?" Pandy tepsiden bir kadeh alıp yana çekilirken Wonder Woman kılığındaki bir mankene çarptı.

Gülerek mankeni düzeltti ve Marilyn Monroe'nun yanındaki Jeanne d'Arc'a gülümseyerek baktı. Burası Ünlü Kadın Savaşçılar salonuydu ve mankenler tören için özel olarak getirilmişti. Burada konuklara bir kokteyl düzenlenecekti.

İnsanlar gelmeye başlamıştı bile. Pandy zavallı Rahibe Teresa'nın eski püskü kıyafetini inceledi. O ve SondraBeth uzun yıllar önce bu törene birlikte gelmişti. SondraBeth'in tabiriyle biraz cesaret toplamak için tuvalette ince bir çizgi kokain çekmişlerdi.

Biri Pandy'nin omzuna dokundu. Arkasında üç genç kadın dikiliyordu.

"Kusura bakmayın."

"Siz Hellenor Wallis misiniz?"

"Evet, öylesiniz. Sizi sabah Instalife'ta gördük."

"Bir fotoğraf çektirebilir miyiz?"

"Tabii," dedi Pandy gülümseyerek. Sonra üzgün görünmesi gerektiğini hatırladı.

Kadınlardan biri cep telefonuyla selfie çekerken, "Ablanız benim için çok değerliydi," diye fısıldadı. "O benim idolümdü. Ona benzemek için uğraşıp dururdum."

"Ben de selfie istiyorum," dedi diğer kadın.

"Lütfen. Sizinle bir resmimiz olmazsa üzüntüden ölürüm."

Birden etrafını bir kadın ordusu sardı. İki görevli onları uzaklaştırmaya çalıştı. "Hanımlar, lütfen."

"Ama ben ta Philadelphia'dan geldim."

Pandy, adamlara, "Tamam. Sorun değil," dedi. Bir an yine asıl kimliğine bürünerek yanındaki kadına sokuldu. Kadın elini onun omzuna attı ve gülümsediler. Sonra onun yerini bir başkası aldı.

Hayranların ardı arkası kesilmiyordu. "Monica'ya bayılıyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki." Pandy ona hevesle bakan yüzlere "Umarım kendinizi de onun kadar seviyorsunuzdur," dedi. Onları omuzlarından tutup sarsmak ve bir hayale bu kadar kapılmamalarını söylemek istiyordu.

SondraBeth her gün bunlarla karşılaşıyordu. İlgiden başı dönüyor olmalıydı. Ve bir de şu korkunç his vardı tabii. Bu sevgi çemberinin ortasında inceden bir sızı: Vicdan azabı. İkiyüzlülüğün azabı.

"Hellenor." Judy birden yanında bitip koluna girdi. "Gitmemiz gerek. Provaya sen de katılacaksın."

"Bu taraftan," dedi bir asistan, Pandy'yi iki yanına yeşil bantlar çekilen kaymaz bir halıdan geçirirken. Metal basamaklardan küçük bir platforma çıktılar. Önünde kocaman, yuvarlak bir sahne vardı.

Meşhur Tembel Susan buydu demek?

"Şuraya basacaksın," dedi asistan, Pandy'yi sahneye çıkararak.

"Merhaba," diye seslendi SondraBeth sahnenin ortasından.

"Selam," dedi Pandy. SondraBeth bir düğün pastasının üzerindeki gelin bebeği andırıyordu. Siyah da giyinmese tam olacaktı.

"SondraBeth'e doğru yürüyeceksin," dedi asistan, enerjik bir sesle. Provayı bir an önce bitirip başka işlerle ilgilenmek istiyordu belli ki. Pandy'yi kolundan tutarak sürükledi. "Sonra durup ödülü alacaksın."

Pandy, SondraBeth'in önünde durdu. SondraBeth ona ödülü uzatıyormuş gibi yaptı.

"Şimdi dönüp podyumda birkaç adım ilerleyeceksin," diye emretti asistan. Pandy'nin nereye gideceğini göstermek için yürüdü. "Durup diyeceksin ki..."

"Ben, Hellenor Wallis," dedi SondraBeth arkasından.

"Ben, Hellenor Wallis," diye tekrarladı Pandy.

"Bununla birlikte etrafındaki ekranlar aydınlanacak..."

"Ekranlar mı?" dedi Pandy endişeyle.

"Soruları alabilmek için," diye yanıtladı yapım teknisyeni tepelerindeki bir hoparlörden.

"Soru mu?" Pandy iyice paniğe kapılmıştı.

"Onların seninle bir ilgisi yok. Tek yapman gereken ödülü kabul edip ablan adına teşekkür etmek."

"Bu kadar mı? Onunla ilgili birkaç güzel söz bile söylemeyecek miyim?"

"Vaktimiz dar," dedi asistan yine koluna yapışarak. Pandy'yi platformun diğer tarafına götürdü. "Sahne sürekli dönecek. Sen ekranlardan görünmen için şurada duracaksın. Çıktığın basamaklara geri döndüğünde Ünlüler Salonu'na geçersin. Orası o

zamana kadar halka kapanacak. Anladın değil mi?" diye sordu sertçe.

"Hellenor?" dedi Judy platformu göstererek. "Ziyaretçin var."

"Jonny mi?" diye inledi Pandy. Onu nasıl tehdit ettiğini hatırlamıştı. SondraBeth'ten ödül alacağı çoktan duyulmuş olmalıydı.

Judy gülümsedi. "Pandy'nin temsilcisi geldi."

İşte oradaydı. Henry en alt basamakta onu bekliyordu.

"Vay, vay, vay," dedi Henry, Pandy'nin etrafında dönerek. Pandy suratını buruşturup elini gayriihtiyari kel kafasına götürdü.

Henry, Judy'ye döndü. "Affedersiniz, Bayan..."

"Judy," dedi Judy hemen. "SondraBeth'in sağ koluyum."

Henry, Pandy'ye sert bir bakış fırlattı. "*Hellenor*'la yalnız konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

"SondraBeth'in kulisini kullanabilirsiniz. Gösteri başlayana kadar sahnede bekleyecek. Elbisesi yüzünden rahat hareket edemiyor da."

Judy'nin eşliğinde Ünlüler Salonu'ndan geçtiler. Şimdi burası hınca hınç doluydu. Şampanyayı fazla kaçıran kadınların tiz çığlıkları bütün odada çınlıyordu.

"Henry!" diye bağırdı biri.

Pandy başını çevirdiğinde Suzette'i gördü. Angie, Nancy ve Meghan da peşindeydi. Topuklarının üzerinde yalpalamalarına bakılırsa hepsi en az ikişer kadeh yuvarlamıştı. Suzette ağlak bir suratla kollarını Henry'nin boynuna doladı.

Saniyeler içinde etrafları sarılmıştı. Pandy yaslı arkadaşlarının arasında oradan oraya savruluyordu.

"Siz PJ Wallis'in kardeşisiniz, değil mi?"

"Vah, benim zavallı arkadaşım. Nasıl da hayat doluydu."

"Öldüğüne inanasım gelmiyor."

"Kızcağız pisi pisine gitti."

"Daha gencecikti."

"Şu koca New York'ta onun gibisi zor bulunur."

"Çok naziksiniz. Teşekkürler."

Salondaki uğultu arttı. *PJ Wallis. O bir ikondu. Ölümü büyük kayıp.*

Hellenor Wallis. Pandy'nin kardeşi. Hemen şurada. Ona ne kadar benziyor.

"Affedersiniz," dedi Henry, Pandy'yi kolundan çekiştirerek. Judy'nin peşinden çıkışa yöneldiler. Nihayet kulislerin olduğu koridora çıktılar.

Judy, SondraBeth'in odasının kapısını açtı. "Buyurun."

"Teşekkürler," dedi Henry. Pandy'yi odaya itip kapıyı arkasından kapadı ve kilitledi. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neler olduğunu anlatır mısın, lütfen?"

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum inan."

"Bir yerden başla işte."

"Beni bu işe SondraBeth bulaştırdı. Birkaç saatliğine Hellenor rolü yapıyorum. Monica'yı öldürürsem mafya, Jonny'nin peşine düşecekmiş..."

Henry başını yana çevirip elini kaldırdı. "Dur bir dakika. Bu maskaralığa Jonny için mi katlanıyorsun yani?"

"Yalnızca birkaç saat sürecek," dedi Pandy yalvarırcasına. "Ayakkabı açılışında her şey bitecek. Bak, işte buradalar," dedi kırmızı bootie'leri işaret ederek. "Monica'nın yeni ayakkabıları."

"Yılın Kadın Savaşçısı ödüllerinde Monica'yı öldüreceksin ve ayakkabı açılışında diriltеceksin öyle mi?" Henry'nin sesi giderek bir gürlemeye dönüşmüştü.

"Evet," dedi Pandy usulca.

"Sen Monica'yı ne sanıyorsun? Tinker Bell filan mı?"

Pandy omzunu silkti.

"Roman kahramanlarını öldürüp diriltemezsin."

"Neden?"

"Ucuzlaşırlar da ondan. Monica'yı bir pembe diziye dönüştürmeyi planlamıyorsan tabii."

"Buna drama denir, Henry. Monica ölecek. Mafya, Jonny'ye ayar verecek ve bütün sorunlarım çözüldüğünde PJ Wallis ve Monica zümrüdü anka kuşu gibi küllerinden yeniden doğacak."

"Bir erkek için Monica'yı ve şimdiye kadar başardığın her şeyi riske atıyorsun."

"Ben bunu kendim için yapıyorum."

"Hayır. Bir erkekle kozlarını paylaşmak için yapıyorsun. Diğer bir deyişle, bir kez daha davranışlarını bir erkek yönlendiriyor."

Pandy'nin sabrı taşmak üzereydi. "Sağ ol. Çok yardımcı oldun."

Henry bir an duraksadı. Derin bir nefes alıp verdi. "Mazeretin bu yani?" dedi tehditkâr bir sesle.

"Neden olmasın?" diye yapıştırdı Pandy.

"Öyleyse acınacak hâldesin, hayatım. Sen benim tanıdığım Pandemonia James Wallis değilsin."

"Belki o Pandemonia James Wallis ölmüştür artık. Belki hayatına bu şekilde devam edemeyecek kadar yaralıdır. Tıpkı kardeşi, Hellenor gibi."

Henry sırtını dikleştirdi. Pandy ruhunun daraldığını hissetti. Henry'yle uzun yıllardır ilk kez bu kadar geriliyorlardı. Hatta belki de ilk kez.

Henry elini kaldırdı. "Anladığım kadarıyla kararını vermişsin. Bu arada, tebrikler. Yayıncın Leydi Wallis'i basmayı kabul etti. Sırf sen öldüğün için."

"Bana birkaç saatliğine ölü numarası yapmamı söyleyen sendin."

"Ben sana hiçbir şey yapmanı söylemedim. Şimdi tüm bu zırvalık yüzünden yayıncıların dolandırıcı gibi görünecek. Senin anlayacağın, eğer bu işe hemen bir son vermezsen gerçekten öleceksin."

"İyi ya," dedi Pandy kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sonuçta tüm bunlar olmasaydı o kitabı basmayacaklardı. Al sana Jonny'den intikam almam için bir sebep daha."

"Benden ne bekliyorsun?"

"Birkaç saat ses çıkarma yeter. Unutma, bana borçlusun."

"Nasıl istersen," dedi Henry. Arkasını dönüp kapıyı açtı. Gitmeden önce Pandy'ye son bir kez baktı. "Sonra uyarmadı deme. Planların istediğin gibi yürümezse, ağlayarak bana koşma sakın."

Odadan çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

"Henry!" diye bağırdı Pandy. Kapıyı açıp koridorun iki yanına baktı ama Henry gitmişti.

Judy oradaydı ama. "Hellenor? On dakikaya sahneye çıkacaksın," dedi.

Pandy yeniden kulise girdi. Ellerini tuvalet masasına dayayıp aynaya baktı. Kimdi bu kadın? *Henry haklıydı*, diye düşündü

umutsuzca. Monica'yı öldürerek yine bütün hayatını Jonny üzerine kuruyordu.

Monica'nın ayakkabılarına baktı.

Hayır, Henry yanılıyor, diye karar verdi. Kendi pabuçlarını çıkarıp Monica'nın bootie'lerini ayağına geçirdi.

Ayağa kalktı. İçe kavisli topuklarına alışmak biraz zordu ama üst kısımları ayağı çorap gibi sarıyordu. Pandy dönüp aynada kendine baktı. Yüksek topuklar boyunu uzatmıştı.

Kulisten çıkıp koridordan geçti ve güvenli adımlarla Ünlüler Salonu'na girdi. Daha o anda arkadaşları bir kez daha etrafını sardı.

"Hellenor geldi!" diye bağırdı Nancy elindeki şampanya kadehiyle işaret ederek.

"Hellenor! Hellenor Wallis." Suzette'in kocaman sarı pırlantasının ışığı yüzüne vuruyordu.

"Biz Pandy'nin en yakın arkadaşlarıydık."

"Seninle de arkadaş olmalıyız."

"Konuşmamız gerek."

"Bizi dinlemek zorundasın."

"Konu, Jonny."

"Sabah hepimizi aradı. Seni gördük mü diye sordu."

"Seni bulacağını söyleyip duruyordu. Bulduğunda da..."

"Seni hapse tıktıracakmış."

"Senin bir düzenbaz olduğunu söylüyor."

"Fellik fellik seni arıyor."

"Bak. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, buradan Havuz Bar'a geçeceğiz."

"Hellenor!" diye bağırdı Judy kapıdan.

"Kapıya adını yazdırırım," diye fısıldadı Suzette.

"Gitmeliyim," dedi Pandy. Arkadaşlarını nasıl da özlemişti. Her şey bittiğinde onlarla Havuz Bar'da buluşmaya karar verdi. Yeniden dirileceği ayakkabı açılışından sonra orada ufak bir kutlama yapacaktı.

19

BU ALANA GİREREK FOTOĞRAFLARINIZIN ÇEKİLMESİNE VE görüntünüzün kaydedilmesine izin vermiş bulunuyorsunuz. Kayıtlar geçmiş, bugün ve gelecek gözetilmemeksizin sonsuza dek bütün dünyaya dağıtılabilir. Ayrıca burada bir gizliliğiniz olmadığını bilmeniz gerekir. En azından, gizliliğin bugünkü tanımına göre.

Havada karanlık ve kadifemsi bir pus vardı. Belli belirsiz parfüm kokuyordu. İnci çiçeği ve beyaz yonca. Sıradan bir parti alanı kadınların egemenliğindeki bir fantezi diyarına dönüşmüştü. Bütün kararları onlar alıyordu. Ve hep en doğru kararlardı bunlar. Birbirlerini erkeklerin yapması gerektiği, ama asla yapmadıkları şekilde kutluyorlardı. Oysa onlar güçlüydü. Cesurdu. Çalışkandı. Ve dünyaya büyük katkılarda bulunuyorlardı. Ama erkek egemenliğindeki lanet dünya onlara tek değerlerinin güzellikleri ve doğurganlıkları olduğunu zorla kabul ettirmeye çalışıyordu.

"Sıra Yılın Kadın Savaşçısı ödüllerine geldi," dedi sunucu.

Sonrası tam bir karmaşaydı. Pandy zaman kavramını yitirmişti. Tek bildiği iki erkek tarafından merdivene doğru itildi-

ğiydi. Aynı adamlar basamakları çıkmasına yardım etti. Sonra Pandy birden kendini sahnede buldu. Ama bu kez sahne gerçekten hareket ediyordu. Tembel Susan. Adının aksine onun üzerinde yürümek tembellik dışında hemen bütün yetenekleri gerektiriyordu.

Denge önemliydi mesela.

Pandy kollarıyla bacaklarını hafifçe açarak asistanın uyarılarını hatırlamaya çalıştı. Bütün dikkatini karşısındakine vermeliydi. SondraBeth'e. Ya da Monica'ya. SondraBeth platformun ortasında bir düğün pastasındaki minik siyah gelin gibi dönüp duruyordu.

Bir spot ışığı yolunu aydınlattı. Benimle gel. Tıpkı rüyasındaki gibi, o ve Monica yeniden birlikte olacaktı.

Pandy birkaç adım yürüdüğünde kalabalıktan gülüşmeler geldi. Bu ses onu gerçeğe döndürdü. Hareketli bir sahnenin üzerindeydi ve ablası, PJ Wallis adına bir ödül alacaktı, çünkü PJ Wallis ölmüştü.

Işığı takip etmeliydi. *Karşındakine odaklan.*

Kalabalığın gülüşmelerine kulak kabarttı. Başını kaldırıp etrafına bakındı. İzleyicilerin yüzleri sahneden yansıyan neon ışıklarla aydınlanmıştı. Sonra birden hatırladı. Sahnede komik göründüğü için gülüyorlardı.

O, PJ Wallis daima komik biriydi. PP bile öyle olduğunu söylemişti. Üstelik Hellenor Wallis'i de komik bulmuştu. Pandy'yle Hellenor'un ortak noktasıydı bu. Komik oluğunu hatırlamak Pandy'nin güvenini yerine getirdi. Bunu başarabilirdi.

Birkaç adım daha attığında kalabalıktan kıkırdamalar yükseldi. Pandy durumu kabullendi ve SondraBeth de ona hemen

ayak uydurdu. Pandy'ye en alımlı Monica gülümsemesiyle baktı.

"Merhaba Hellenor," dedi o buğulu sesiyle. Salonda bir alkış tufanı koptu.

"Merhaba," dedi Pandy elini kaldırarak. O sırada sahne ileri atıldı. "Vay canına. Şu tuhaf Japon yarışmalarından birinde gibiyim. *Takeshi's Castle* olabilir mesela."

Salondan birkaç alkış yükseldi. Yaptığı göndermeyi herkes anlamamıştı tabii. Belki de daha çok izlenen bir programdan örnek vermeliydi.

"Haklısın, Hellenor," dedi SondraBeth. Sonra salondaki pozitif enerjiyi emmek için bir an duraksadı ve "Bayanlar, baylar," diye bağırdı. "Karşınızda, Hellenor Wallis."

Yine bir alkış koptu. Pandy'nin ilk fark ettiği salonun sevgisi oldu. Sonra birden ödül eline tutuşturuldu.

Şaşılacak kadar soğuktu. Bir buz küpü gibi soğuk ve pürüzsüz. Bir de ağırdı tabii. Kristalden yapılmış, zırhlı bir kadın heykeliydi. Yayını gerip göğe nişan almıştı. Gözlerini geleceğe dikmişti sanki.

Pandy sonraki an kendini bir kürsüde buldu.

Aklına gelen ilk iki kelime *non serviam* oldu. *Hizmet etmeyeceğim.*

Davetlilere bakmamaya çalışıyordu. Işıkların çoğu sönmüştü zaten. İzleyiciler karanlıkta kalmıştı. Yalnızca mikrofonları görebiliyordu.

"Kimseye hizmet etmeyeceğim," dedi. "Özellikle de bir erkeğe. Teşekkürler."

"Konuşma istiyoruz," diye bağırdı biri.

Pandy dönüp SondraBeth'e baktı. Tıpkı güneş ışığı gibi o da insana cesaret aşılıyordu. Pandy ayaklarını bastığı yeri bir kez daha hissetti.

"Bugün burada olmayı hiç beklemiyordum," dedi mikrofona. Heykeli yanağına doğru tuttu ve sonra dikkatle sert plastikten, şeffaf kürsüye koydu. Derin bir nefes alıp salona doğru bakarken SondraBeth'in Monica'yı oynamakla ilgili sözlerini hatırladı. O bir sahtekârdı. Hem de gerçek bir sahtekâr.

Her kadın kendini sahtekâr hisseder, diye hatırlattı kendine. Hatta belki de gerçek Savaşçı Kadın bile. Taa ki biri ona aslında bir savaşçı olmadığını gösterene kadar.

Pandy birden ne söyleyeceğini buldu. *Evet,* diyecekti.

Bütün övgülere evet diyecekti. Onları kabul edecekti.

"Bana bu ödülü verdiğiniz için teşekkür ederim."

Alkışlara evet.

"Ablam bu ödülü sonuna kadar hak etti."

Anı yakalamaya evet.

"Keşke..." Başını kaldırdı. Gözleri karanlığa alışmıştı. Şimdi yüzleri daha iyi seçebiliyordu. "Keşke ablam, PJ Wallis burada olsaydı. Bu ödül onun için büyük bir anlam ifade ederdi eminim."

Eder miydi sahiden? Evet, kesinlikle. Pandy buraya çıkmış, kendini övüyordu. Nasıl hissedeceği üzerine tahminler yürütmesine gerek yoktu ki. Bunu biliyordu zaten.

"Hepinizin malumu olduğu üzere, ablam, Monica'mn yaratıcısıydı. Dahası, gerçek Monica'ydı. Aynı zamanda bir sanatçıydı. Bir yazardı. Kendini tümüyle işine adamıştı ve birçoğunuz gibi, o bir mücadeleciydi. Hayal kırıklığına uğramanın ne demek olduğunu bilirdi."

Derin bir nefes almak için duraksadığında kalabalıktan gelen takdir dolu fısıltıları duydu.

"Ama PJ Wallis hiçbir zaman pes etmedi," dedi. "İşte bu bakımdan, bu ödül onu çok duygulandırırdı."

Salondaki ekranlar aydınlandı. Önce ödülün logosu göründü. Sonra PJ Wallis'in fotoğraflarından derlenen bir slayt gösterisi başladı. En sonunda da Monica'nın ikonik görüntüsü kapladı ekranları.

"Monica!" diye bağırdı biri.

Pandy iç çekti. "Sevgili Monica," dedi rüzgârda dalgalanan saçlarıyla New York'un ufuk çizgisinde yürüyen Monica'ya bakarak. "Monica, Pandy için büyük bir anlam ifade ediyordu." Bir an duraksayıp alkışların kesilmesini bekledi.

"Pandy bazen Monica olmasaydı kim olacağını sorgulardı. Ama sonra şunu fark etti. Kendinize böyle bir soru sormak *Etiketin olmadan sen kimsin?* diye sormakla eş anlamda aslında. Hepimizin onlarca etiketi var. Anne. Eş. Bekâr kız. Kariyer kadını. Enerjik anne. Ama o etiketimiz geçerliliğini yitirdiğinde kimiz biz?"

Kalabalıktan hafif bir mırıltı yükseldi.

"Pekâlâ, hanımlar. Şimdi tüm o etiketlerinizden kurtulma zamanı. Kurtulun onlardan ve yücelin."

Kalabalıktan birkaç kişi Pandy'nin son cümlesini tekrarladı. Ekranlarda bu cümle yanıp söndü.

Pandy elini heykelin üzerine koydu. "Evet, etiketlerinden kurtulun ve yücelin," dedi. "Monica gerçek değildi ama PJ Wallis öyleydi. O gerçek arzuları olan gerçek bir kadındı. Kadınların sahip olmasına izin verilmeyen arzulara sahip bir kadın. Ablam

en iyisi olmak istiyordu. Yeteneklerinin görülüp takdir edilmesini istiyordu. Yalnızca erkeklerin değer yargılarına göre yüceltilmenin peşinde değildi. O bütün mükemmellik sınırlarını zorlamak istiyordu. Toplumun kadınlara dayattığı kısıtlamalardan kurtulmak en büyük hayaliydi. Söyleyin. Hırslı olduğu için özür dilemek zorunda kalmayan bir kadın var mıdır? Ya da hayatını işine adadığı için?"

"Çok uzattın," diye fısıldadı SondraBeth arkadan kulağına. "Teşekkür et ve bitir."

Pandy başını çevirdi. Kör edici spot ışıkta gözlerini kıstı. Monica'nın üzerinde dikildiği siyah platform tam arkasına gelmişti.

Pandy birden kalabalığın kibarca onu alkışladığını fark etti.

Geri çekildi. On ayrılan on beş saniye çoktan bitmişti. Gözleri basamakları aradı.

"Bekle," dedi SondraBeth kolunu tutarak. Sonra başını hafifçe yana eğdi ve "Mumbai'den Mira'nın söylemek istediği bazı şeyler var," dedi.

Mira'nın yüzü ekranda belirdi. "Merhaba, hanımlar."

"Merhaba, Mira," dedi izleyiciler.

"Ben Kadınlar için Kadınlar adında uluslararası feminist bir derneğin başkanıyım. Demek istediğim şu ki, Monica bir süre sonra PJ Wallis'in tekelinden çıktı. SondraBeth Schnowzer'ın da öyle. O artık topluma mal olmuş bir karakter."

"Tam olarak ne demek istiyorsun, Mira?" diye sordu SondraBeth.

"Monica artık bir kuruma ait. PJ Wallis'in yarattığı bu varlığın para kazandırıp kazandırmayacağına ya da ne kadar ka-

zandıracağına gösteri dünyası karar veriyor artık. Umarım PJ Wallis kendi yarattığı karakterden iyi para kazanmıştır ama ben o kadar şanslı olduğunu hiç sanmıyorum."

İzleyicilerden onay dolu mırıltılar geldi.

Mira sözlerine devam etti. "Araştırmalarımıza göre gösteri dünyasına katkıda bulunan kadınlar emeklerinin karşılığını alamıyor ne yazık ki. Çünkü dehalarını ve yeteneklerini konuşturan kadınlar dahi olsa, büyük kararları hep erkekler veriyor. Buna kadınların ne kadar kazanacakları da dâhil tabii. Kadınların emeklerinin karşılığını erkekler belirliyor. Monica'dan trilyonlar kazananlar da yine erkekler."

SondraBeth'in o sırada ekranlara yansıyan görüntüsü sakin ve mağrurdu.

"Oldukça ilginç bir tespit doğrusu," dedi. "Güney Amerika'dan Juanita. Sen bu konuya nasıl bakıyorsun?"

"Asıl önemlisi erkeklerin o paralarla ne yaptığı bence," dedi Juanita. "Bu da gayet açık. Savaş çıkarıyorlar."

"Teşekkürler, hanımlar," dedi SondraBeth. "Görüyorsunuz ki, sistemin nasıl işlediğini ancak cesur kadınlar dile getirebiliyor. Bir fare için peynir neyse erkekler için de para o. Dolaptan peyniriniz eksilirse bilin ki onu bir erkek yemiştir."

Şimdi ekranlar Noel ışıkları gibi yanıp sönüyordu. Dünyanın dört bir köşesinden kadınlar söz almak için birbirleriyle yarışıyordu.

"Şunu da hatırlatmakta fayda var ki," dedi SondraBeth kaşlarını çatarak "PJ Wallis aramızdan ayrılmasına rağmen bir erkek onun üzerinden para kazanmaya devam edecek." Pandy'ye döndü.

Şimdi bütün gözler Pandy'deydi ve bu ilgi Pandy'nin suratına bir tokat gibi çarptı. Sonra kızardığını hissetti. Sanki ruhu ayak tabanlarından kayıp gitmiş ve geriye sert, ama incecik bir kabuk kalmıştı.

"İşte bu sebeple," dedi SondraBeth "Hellenor'un size bir haberi var."

Pandy ağzını açmaya çalıştı ama beceremedi. Birdenbire sahne korkusuna kapılmıştı ve tek istediği oradan inmekti. Güç bela mikrofona doğru eğilip fısıldadı. "PJ Wallis öldüğü ve bazı şartlar bunu gerektirdiği için artık Monica olmayacak."

"Diğer bir deyişle," dedi SondraBeth yanındaki mikrofona eğilerek "Monica öldü."

"Biz... buna mecburduk," diye kekeledi Pandy. Göğsü sıkışıyor, nefes alamıyordu. Önce kalp krizi geçirdiğini sandı. Ama hayır. Bir panik atak kriziydi bu.

Kalabalığın gürültüsü Pandy'yi sarmalayan balonun dışında kaldı. Seyircilerin havaya kaldırdığı plastik şampanya kadehlerine ve kıpırdayan dudaklarına baktı. Ödülü eline aldı ve kollarını zaferle havaya kaldırdı. Başı dönüyordu. Monica bitmişti. Yok olmuştu. Ve Jonny bir yıkımın eşiğindeydi. Bir an gerçekten kazandığına ikna oldu.

Ve *bom!* O kocaman balon patladı. Gerçekler son hızla zihnini doldurdu.

"Bırak Monica yaşasın!"

Sahneye bir kadeh düştü. Sonra bir başkası ve bir başkası. Biri SondraBeth'in kafasının arkasına çarptı. SondraBeth tepki vermedi, ama o mükemmel Monica gülümsemesi biraz yamulmuştu.

Kalabalığın uğultusu dev bir dalga gibi sahneye çarptığında Pandy birkaç adım geriledi. "Yaşasın Monica!"

"Yaşasın Monica!" diye bağırdı birkaç kişi daha.

Pandy yine SondraBeth'e baktı. SondraBeth'in Monica gülümsemesi hâlâ yerli yerindeydi, ama gözlerindeki ifade gerçekti. Bakışları bir ekrandan diğeri kaydı.

Ve birden Pandy anladı.

Bu kalabalık onları öldürecekti. İkisi de paramparça edeceklerdi. Ne yani? Bir günde iki kere mi ölecekti? Bu mümkün müydü?

Bir şampanya bardağı vızıldayarak kafasının tepesinden geçti. SondraBeth, Pandy'yle göz göze geldi.

"Koş, Doug, koş!" diye fısıldadı.

Ve koştular.

Ya da en azından denediler. Sahnenin kenarında Judy'yle korumalar onları bekliyordu. Hani fırtınayı hissedersiniz ama ne kadar şiddetli olacağını kestiremediğiniz için olduğunuz yerde dikilirsiniz ya? İşte onlar da aynen bunu yapıyordu.

"Dinle," diye fısıldadı SondraBeth korumalar onları sahneden indirdiğinde. "Ünlüler Salonu'ndan iki kostüm kap ve benimle kuliste buluş."

"Ama..." Tam o sırada bir erkek ayakkabısı Pandy'nin bileğine çarptı.

"Beş dakikaya kuliste ol," dedi SondraBeth ve koşarak uzaklaştı.

Pandy, Rahibe Teresa'nın başörtüsünü alıp kendi kafasına bağladı. Sonra kıyafetini üzerinden çekip aldı. Başka bir mankenin burkasıyla başörtüsünü kaptığı gibi SondraBeth'in kulisine koştu.

SondraBeth bir bacağını tuvalet masasının üzerine uzatmıştı. Pandy onun neden yürüyemediğini şimdi anlıyordu. Botlarını siyah bantla bileklerine bağlamışlardı.

Pandy ona dehşetle bakarken SondraBeth, "Kapıyı kapa!" diye inledi.

SondraBeth'in Monica kostümü lime lime olmuştu. Yırtıklardan bütün vücudunu saran korsesi görünüyordu.

"Çıkarmakla uğraşamayacaktım," dedi. Sonra ünlü binaların resimlerini taşıyan tırnaklarıyla ayak bileklerindeki bantlardan kurtuldu. "Buradan hemen çıkmalıyız," dedi sakin bir sesle.

"Benden ne istiyorsun?"

"O deri ceketi yok et ve Rahibe Teresa kostümünü giy." Botunu çıkarıp ayağını indirdi. "Burkayı bana ver."

Pandy bir elinde burka, diğerinde rahibe kıyafetiyle kalakalmıştı. "Önce hangisini yapayım?" diye sordu telaşla.

"Uçak düşerken maskeyi önce kendine takmaz mısın? Yoksa başkalarına yardım edemezsin değil mi?"

"Tamam," dedi Pandy deri ceketini çıkararak. Kalbi boğazında atıyordu sanki. Mavi rahibe kıyafetini başından geçirip burkayı SondraBeth'e verdi.

"Sağ ol." SondraBeth bunu üzerine giyerken bir yandan da diğer botunu çıkardı.

"Minibüse mi?" diye fısıldadı Pandy. Monica pabuçları şimdiden ayaklarım mahvetmişti.

"Acil çıkış kapısını kullanacağız," dedi SondraBeth. Çabucak etrafına bakınıp ardında önemli bir şey bırakmadığından emin oldu.

"Ödül ne olacak?" diye sordu Pandy.

"Kalsın. Asistanlarımdan biri alır." SondraBeth spor ayakkabılarını giydi.

"Hazır mısınız?" diye seslendi Judy dışarıdan.

"Geliyoruz," dedi SondraBeth. Kapının kilidini açtı. Judy kapıyı aralayıp dışarı çıkmalarını bekledi.

"Yemek katı," dedi Judy mikrofonuna. Pandy'yle SondraBeth'in önüne geçip enerjik adımlarla yolu gösterirken bir yandan da mikrofonundan konuşmayı sürdürdü. Koridor kalabalıklaşmıştı ve herkesin yüzünden endişe akıyordu. Hani kötü bir şey olur ve insanlar suçu bana atmasınlar da ne yaparlarsa yapsınlar telaşına düşer ya? İşte bunlar da aynen o hesaptı.

"Başını kaldırma ve yanımdan ayrılma," diye fısıldadı SondraBeth.

Judy başka bir kapıyı açtığında burunlarına et, hamur ve peynir kokusu çarptı. Birden insanların arasında kaldılar. Magazin gazetecileri burada toplanmıştı. Bir sonraki saldırılarına hazırlanmak için karınlarını doyurmakla meşgullerdi. Bir adam Pandy'yi o kadar sertçe itti ki, az kalsın düşüyordu. "Çekilsene yoldan moruk!"

SondraBeth kesik kesik soluyarak azimle yürüyordu. "Sakın durma," dedi Pandy'ye ve kalabalığı yararak ana çıkışa yöneldiler.

Pandy zıvanadan çıkan güruhu kontrol etmeye çalışan polislerin bağrışmalarını duydu.

"Bayanlar, baylar," diye bağırdı biri. "Monica gitti. Burada değil."

Pandy birinin "Monica fenalaşmış," dediğini duydu. "Ambulans yoldaymış."

"Ben kaçtığını duydum," dedi bir başkası. "Kayıplara karışmış."

Sonra birileri onları itti. Kapının önünde kendilerini cep telefonlarıyla video çekmeye çalışan ya da sadece bağrışan çılgın bir kalabalığın arasında buldular. Pandy neyin peşinde olduklarından emin değildi ama bir istekleri olduğu muhakkaktı.

Burada ezilip ölecekti.

Göğüs kafesi sıkıştı. Dizleri titremeye başladı. Sonra onlarcasının arasında bir yüz belirdi. Bir yastık gibi üzerine kapanarak onu boğmaya çalıştı.

"Çekil üzerimden!" Pandy can hâliyle iki kocaman terli eli itti. Geriye doğru savrulduğunda SondraBeth'in sivri tırnakları yırtıcı bir kuşun pençesi gibi etine battı.

Pandy bağırdı ve bir şey üzerine kapandı. Ölmek istemiyordu. SondraBeth'in kolunu kavrayıp başını öne eğdi ve bir şişe mantarı gibi döne döne kalabalığın arasından sıyrıldı.

Şimdi onları başka bir kargaşa bekliyordu. Siren sesleri etraflarını sardı. "Kapının önünü hemen boşaltın!" diye bir ses yankılandı. Polisler kalabalığı dağıtmak için koştu. Yolda bir sürü araç vardı, ama onları buraya getiren minibüs görünürde yoktu. İleride iki adam tel örgülü kapıları kapamaya çalışıyordu.

"Koş!" diye bağırdı Pandy.

Kırmızı bootie'lerin kıvrık topukları üzerinde dengede durmaya çalışarak o tarafa doğru seğirtti.

20

"Su!" diye inledi Pandy, SondraBeth'in peşinden koşarken. Hudson Nehri kıyısında mantar gibi biten şu yeni parklardan birindeydiler. "Hay ben böyle işin..." diye söylendi ve adımlarını yavaşlattı.

Etrafına bakındı. Çimler o kadar temiz ve tazeydi ki, yapma gibi duruyorlardı. Pandy elleriyle dizlerinin üzerine çöküp şeffaf plastikten banklara doğru emeklemeye çalıştı. Ama yarı yolda yere yığıldı.

"Su!" diye inledi yine.

SondraBeth tepesinde dikildi. Burkasının önü açılmıştı. Şimdi bir prensesin pelerinini andırıyordu. "Başardık!" diye bağırdı.

Pandy doğruldu. "Öyle mi dersin?"

"Monica'yı öldürdük!"

"Emin misin?" diye sordu Pandy. Kafasının arkası yeniden zonklamaya başlamıştı.

"Telefonumu ver," diye emretti SondraBeth.

Pandy güçlükle ayağa kalkıp telefonu çıkardı. "Su?" dedi onu SondraBeth'e uzatırken.

SondraBeth, Hudson tarafını işaret etti.

"Şu tarafta bir çeşme var."

"Neydi bu, söylesene," dedi Pandy çeşmeye doğru yürürken. "Bize bayılmışlardı. Sonra Monica öldü dedin ve birden çıldırdılar. Bizi öldürecekler sandım."

Pandy musluğun tepesindeki düğmeye bastığında çeşmeden su fışkırdı. Eğilip kana kana içti.

Hudson tam karşılarındaydı. Yeşilimsi kahve, uçsuz bucaksız bir su deryası. Karşı kıyıda Hoboken'ın pırıltılı gökdelenleri yükseliyordu. Ilık bir gündü. Büyük bir tekne nehrin aşağısına doğru süzülürken güvertesindeki yolcuları tahta oyuncakları andıran bir feribotun yanından geçti. Tepelerinde bir helikopter turluyordu. Bir başkası da George Washington Köprüsü'nün arkasından yükseldi ve nehrin aşağısına yöneldi.

Pandy, SondraBeth'e döndü. "İyi ki Monica gerçekten ölmedi," dedi. "İkimiz de kötü bir haber kaldıracak durumda değiliz." Rahibe Teresa'nın başörtüsüyle yüzünü sildi. "Bu olanları bekliyor muydun?"

SondraBeth telefonundan kafasını kaldırmadan sordu. "Neyi?"

"Bu kargaşayı diyorum canım." Pandy bir yandan da gözleriyle Chelsea Piers'ın orada alçalıp sonra yükselen helikopteri takip ediyordu.

"Judy'yi arıyorsundur umarım," dedi telaşla.

"Judy nerede olduğumuzu biliyor. Telefonda takip cihazı var."

"Ne yapıyorsun öyleyse?" diye üsteledi Pandy.

"Instalife'a bakıyorum." Birden hınzırca gülümsedi ve başlıkları okumaya başladı: "Gerçek Monica Kayıp. Polis Cinayetten

Şüpheleniyor. Monica Feminist mi? Ah, işte burada... Monica'nın Öldüğü Açıklandı."

Telefonu Pandy'ye uzattı. Biri Monica'nın Manhattan'm üzerinde yürüdüğü tipik pozunun kenarına bir tabut resmi çizmişti. Monica hayatında ilk kez hiç de mutlu görünmüyordu.

"Bizim cadı nalları dikti," diye şakıdı SondraBeth.

Pandy kaşlarını çatıp telefonu SondraBeth'e geri verdi. "Bu kadar sevinecek ne var?" diye sordu oturup bootie'lerin bağcıklarım gevşetmeye koyulduğunda.

"Ne yani? Karalar mı bağlayayım?"

"Bilmem ki. Yani... Monica öldü. Biraz daha üzgün olmamız gerekmez mi?"

"Of, Peege." SondraBeth onun yanma oturdu. "Monica ölmedi ki. Birkaç saat sonra yeniden dirilecek. Bu arada oturup dövüneceğimize kutlama yapmalıyız bence."

Pandy botun tekini çıkarıp birdenbire gülümsedi. "Mafya, Jonny'nin tepesine çökmüş müdür?"

"Çoktan babayı almıştır, kızım!" SondraBeth telefonu kucağına koydu ve ona bir beşlik çaktı.

Pandy telefonu alıp başlıkları kontrol etti.

Sonra SondraBeth beklenmedik bir şey yaptı. Telefonu onun elinden kapıp iskelenin ucuna koştu. Bir top yakalayıcı gibi elini havaya kaldırdı ve telefonu suya fırlattı. Telefon rahat bir on iki metre yükseldi ve sonra sulu mezarının derinliklerine gömüldü.

"Ne yapıyorsun?" diye ciyakladı Pandy.

"Takip cihazı. Paparazziler Wallis'e geldiğimi nereden bildi sanıyorsun?" SondraBeth yukarıdaki helikoptere baktı. "Gel. Burada kabak gibi ortadayız!"

Burkasının kapüşonunu örtüp Pandy'nin botu ayağına geçirmesine yardım etmek için çömeldi.

Pandy ayaklarının ağrısından duramıyordu. "Yine koşacağız deme. Keşke kendi ayakkabılarımı giyseydim." Kafasını kaldırıp yeniden nehre yönelen helikoptere baktı. Onları fark etmemişlerdi. Şimdilik güvendeydiler.

"Hayır. Bu sefer yürüyeceğiz," dedi SondraBeth. "Kafanı kaldırma. Kimseyle göz göze gelme sakın."

Batı Yakası Otobanı'ndan Chelsea Piers'a doğru seyreden polis arabalarını gördüler. Mavi, beyaz ışıkları yüzüne vurduğunda Pandy zınk diye durdu. Kendini Rahibe Teresa kılığında tutuklanırken görür gibiydi. Böyle bir durumda nasıl bir açıklama yapabilirdi ki?

"Bizi tutuklarlar mı dersin?" diye sordu nefes nefese.

"Saçmalama. Benim kadar ünlü birini tutuklamak kolay mı? Ama paparazzileri atlatmak istiyorum. Neyse ki şimdilik kimse Rahibe Teresa'yla burkalı arkadaşından şüphelenmiyor."

Çabucak arkasına göz attı ve Pandy'yi Batı Yakası Otobam'na doğru çekiştirdi.

Pandy onun kadar enerjik değildi. Ancak yarım blok yürüyebildi ve depoların önünde durdu. Soluğu kesilmişti.

"Anlamıyorum," dedi botların bağcıklarını gevşeterek. "Ne paramız var ne cep telefonumuz. Bu lanet Monica botlarıyla daha fazla yürüyemem. Birinden telefon rica edip Judy'yi arasak olmaz mı?"

"Merak etme. Onun da sırası gelecek. Ama bir amacımız var, unuttun galiba? Jonny hıyarı dersini alacak! Bu şehri kırmızıya boyamadan pes etmek yok."

Pandy etrafına bakındı. Manhattan'ın bu kısmı terk edilmiş gibiydi. Etrafta tek bir dükkân bile yoktu.

SondraBeth onun endişeli yüzüne bakıp güldü. "Hadi, bizi kimsenin tanımayacağı bir yere gidelim," dedi ellerini kalçalarına koyarak. "Şu İrlanda barlarından birine ne dersin?"

"Öyle yerlerde barı leş kokulu paçavralarla silerler. Fıstıkları da adamlar çişli elleriyle eller."

"Tam bize göre," dedi SondraBeth kolunu Pandy'nin omzuna atarak. Sonra Pandy'nin ayaklarına baktı. "Ama önce şu pabuçlardan kurtulmamız gerek."

Pandy acıyla yüzünü buruşturarak yürüdü. Modern çağa inatla direnen kahverengi tuğla binaların yanından geçtiler. Üç blok sonra nihayet Yedinci Cadde'ye ulaştıklarında güneye yöneldiler. Dükkânların vitrinleri homeopatik ilaçlardan tutun da tanduri spesiyallerine dek her şeyi sunuyordu müşterilerine. SondraBeth birden durdu ve iki tozlu mankenin üzerindeki 1950'ler balo kıyafetiyle ipek robdöşambrı ilgiyle süzdü. Sonra gözleri parlayarak Pandy'ye baktı.

Küf kokulu dükkâna girdiklerinde Pandy nefesini tuttu. Temkinle etrafı süzüp nefesini bıraktı. Yıllar burayı hiç değiştirmemişti. SondraBeth'le bir zamanlar bu dükkândan sıkça alışveriş yaparlardı. Aldıkları vintage parçaları parti kıyafetlerine dönüştürmeye bayılırlardı. Pandy kasanın üzerindeki cam kutuya baktı. Kırmızı şortlu oyuncak maymun bile duruyordu hâlâ.

"Hey, bak," dedi SondraBeth'in koluna yapışarak. "Eski dostumuz da burada."

"PandaBeth!" SondraBeth bu sesle arkasını döndü. Dükkân sahibi, üzerine eski bir kimono giymişti ve leş gibi sigara kokuyordu. Daha iyi günler de görmüş tipik bir New York şahsiyetiydi.

SondraBeth adamın yanından geçip Pandy'ye onu takip etmesini işaret etti. Payetli bir etekle kot bir gömlek ve iki otriş buldu. "PandaBeth'e ne oldu sahi?" diye mırıldandı.

"Bana sorma," dedi Pandy ve SondraBeth'in seçtiklerine eklediği mavi peruğa kaşlarını çatarak baktı. "Doug Stone'la kaçan sendin. Benden nefret ettiğini söyleyen de öyle."

"Bak sen!" diye homurdandı SondraBeth. "Doug bana da sağda solda beni kötülediğini söyledi. Dedikoduculukta üzerine yoktu zaten. Karı kılıklı şey, ne olacak! Bir görsen. Aynanın önünden ayrılmazdı. Her akşam ertesi günkü programını kontrol edip ona göre bir kıyafet seçerdi."

"Pislik!" diye bağırdı Pandy soyunma kabininin perdesini çekerken. İçeride iki tane paslı açılır kapanır iskemleyle bir boy aynası vardı.

"Ayrıldığımızda hakkımda o kadar kötü konuşmuş ki, bir an Monica rolünü bırakmayı bile düşündüm," dedi SondraBeth.

"Biliyorum," diye mırıldandı Pandy. Vücuda yapışan pullu bir parti elbisesine sığmaya çalıştığı için dikkati dağılmıştı. Ayağına kim bilir kaç yıllık gümüş dans ayakkabılarını geçirdi.

"Ama bunu yapamayacağımı biliyordum tabii," dedi SondraBeth. "Seni aramayı düşündüm, fakat Jonny'yle çok mutlu görünüyordun." Eski elbise yığınları arasında bulduğu kovboy çizmelerini giydi. "Tekrar arkadaş olmak istemeyeceğini biliyordum. Sonuçta hangi kız, kocasına bok atan biriyle arkadaş olmak ister?"

Pandy kabinden çıktı ve SondraBeth kafasına mavi peruğu geçirirken kaşlarını çattı. "Sonrasında neden aramadın? Jonny'yle ayrıldığımızda?"

SondraBeth kendi kafasına da bir kovboy şapkası taktı. "Sen neden aramadın?" diye sordu. Aynada göz göze geldiklerinde Pandy birden kendini suçlu hissetti.

"Beni istemezsin diye düşündüm," dedi. "Doug konusunda biraz aptalca davrandığımı kabul ediyorum. Basın sizi ideal çift olarak gösteriyordu. Sonra ayrıldığınızda da sen çok meşguldün. Sonra Doug benden nefret ettiğini söyledi ve..."

"Ben asla senden nefret ettiğimi söylemedim."

"Ya ne dedin?" Doug, SondraBeth'in Monica'sız bir hiç olduğunu söylemişti. "Madem bütün mesele Doug'dı, bittiğinde neden aramadın?"

"Doug'ın bazı sözlerimi sana yanlış aktaracağını tahmin ettim de ondan."

"Nasıl yani?"

"Boş ver," dedi SondraBeth. "Monica için canımı dişime takıyordum. Ama sen sete bile uğramıyordun. Monica hâlâ seninti ama onun dışında da bir hayatın vardı. Jonny pisliğin teki olsa da, en azından ona âşıkmış gibi davranabilme özgürlüğüne sahiptin."

"Âşıkmış gibi mi?"

"Anlamıyor musun?" diye çıkıştı SondraBeth. "Monica yüzünden senden başka tek bir kız arkadaş edinemedim. Çünkü zamanım yoktu. Sonrasında da..." Omzunu silkti. "Hiç zamanım kalmadı. Her anım doluydu. Hâlâ öyle."

Pandy'ye otrişleri fırlattı.

Pandy bunları boynuna dolayıp aynada son bir kez kendine baktıktan sonra SondraBeth'in arkasından koştu.

Dükkân sahibi tezgâhının arkasında televizyon izliyordu. "Nasıl ödeyeceksiniz?" diye sordu gözlerini ekrandan ayırmadan. "Nakit mi, kredi kartı mı?"

"Bunlarla," dedi Pandy, Monica'mn ayakkabılarını tezgâha koyarak.

Dükkân sahibi botları kayıtsız gözlerle süzdü. Sonra birini eline alıp "Monica öldü mü gerçekten?" diye sordu.

SondraBeth cevap vermek yerine adama elini uzattı ve dükkân sahibi kasadan birkaç yirmilik çıkarıp ona verdi.

Pandy dükkândan çıkana kadar kendini tuttu ama sonra kaldırımda kahkahalara boğuldu.

Beş dakika sonra, McWiggins'taki barlardan birine giriyorlardı. Kepenkler kapalı olduğu için içerisi loştu.

Pandy etrafına bakındı ve birkaç saat oyalanmak için daha iyi bir mekân seçebileceklerini düşünmeden edemedi. Havuz Bar daha cazip bir seçenekti mesela. Ama hem yorgundu hem de susamıştı. "Bir bira, lütfen," dedi barmene.

"Hangisinden?" diye sordu barmen ona meydan okurcasına. Pandy adamın bu tavrı takınmasına neyin sebep olduğunu anlayamamıştı doğrusu. Neyi yadırgamıştı acaba? Orta yaşlı ve kel bir kadın oluşunu mu, yoksa mavi peruklu, pullu elbiseli, orta yaşlı ve kel bir kadın oluşunu mu?

"İki Heineken," dedi SondraBeth. "İki de Patron shot."

"Hemen geliyor," dedi barmen somurtarak.

SondraBeth kafasını bara uzattığı koluna dayadı.

"Monica gerçekten ölseydi ne yapardın? Ödül törenindeki konuşmana bakılırsa, bir sonraki adıma geçmeye çoktan hazırsın."

Barmen Patron'larla biraları önlerine koydu. SondraBeth tequila shot'lardan birini dudaklarına götürürken zafer işareti yaptı.

Pandy de kendi içkisini kafaya dikti. "Ben de Monica'yı senin kadar seviyorum ama Jonny beni soyup soğana çevirmeye çalışırken yeni bir karakter yarattım." Kaşlarını çatıp Leydi Wallis'i düşündü. "Ama Monica yüzünden onu kimse istemedi. İşin tuhafı da ne, biliyor musun? Aslında o da Monica'ya benziyor. Gayet ihtişamlı bir karakter. Marie Antoinette'le arkadaş. En yakın arkadaşının kafasının kesildiğini düşünebiliyor musun?"

Pandy suratını buruşturup barmene birer shot daha söyledi.

"Enteresan bir tipe benziyor," dedi SondraBeth.

Pandy güldü. "Henry sadece ölürsem kitabı basacaklarını söylüyor. Hâlâ yaşadığıma göre de..." Pandy omzunu silkti. "Bir kitabının reddedilmesi berbat bir his biliyor musun? Bebeğini insanlara gösterdiğinde beğenmemeleri ve onu karnına geri sokmanı söylemeleri gibi bir şey." Alkolün etkisini hissetmeye başlamıştı. "Monica gerçekten ölseydi *sen* ne yapardın?"

"Montana'daki çiftliğime dönerdim."

"Yok artık," dedi Pandy.

SondraBeth kafasını salladı. "Ciddiyim. Oyunculuğu bırakırdım."

Pandy burnunu kırıştırdı. "Sahi mi?"

"Hah!" dedi SondraBeth, barmene bir tur daha shot getirmesini işaret ederek. Sonra buruk bir kahkaha attı. "Monica sağ olsun, hâlâ büyüdüğümde ne yapmak istediğimi bilmiyorum."

"Vay canına," diye mırıldandı Pandy.

"Tabii ya. Sen ve Monica olmasaydınız nasıl bir hayatım olurdu acaba? Monica benim için bulunmaz bir fırsattı. Ama sonra bütün hayatım Monica oldu."

"Montana nereden çıktı?" diye sordu Pandy. Konuşması hafiften peltekleşmişti. "Oradan nefret ettiğini sanıyordum."

"Ediyordum. Ama birkaç yıl önce babam öldüğünde çiftliğe gittim. Annemle konuştuk. Aramızı düzelttik sayılır. Meğer Monica'yı pek severmiş. Hayatta başarılı olduğumu görünce ben çocukken yanıldığını itiraf etti. Sonuçta onun dediği gibi hapse girmedim."

Pandy güldü. "Monica olmasaydı da girmezdin bence."

SondraBeth kaşlarını kaldırdı. "Birkaç kere kapısından döndüm. Evden kaçtım unuttun mu? Striptizci oldum. Annem haklı çıkabilirdi pekâlâ."

"Doğru. Hepsini anlatmıştın," dedi Pandy usulca. "Vineyard'daki o gece."

SondraBeth birasını yudumlarken güldü. "Sana söylemeye çekinmiştim. Monica'ya uygun olmadığımı düşünmenden korkmuştum."

"Yok artık. Sonuçta benim çocukluğum da tozpembe geçmedi ki. Kardeşim on altısında intihara kalkıştı. Sonra annemle babam öldü." Pandy derin bir iç çekip sustu. Tıpkı Vineyard'daki o gece gibi az kalsın en büyük sırrını açık edecekti. Aslında bu sır onun bile değildi.

"Hellenor'u hiç söylememiştin," dedi SondraBeth.

Pandy *boş ver* dercesine elini salladı. "Uzun zaman önceydi. Şimdi iyi."

"Biliyor musun, ben hep Monica'yı bizim yönlendireceğimizi sanmıştım. Kontrolü nerede kaybettik, onu bile hatırlamıyorum."

"Hayatımıza erkekler girdiğinde," dedi Pandy.

SondraBeth gözlerini kıstı. "Ah, şu erkekler."

Sonra aynı anda barın üzerindeki televizyona baktılar. Haberlerde Hellenor'dan söz ediliyordu.

"Hellenor Wallis en son SondraBeth Schnowzer'la birlikte görüldü." SondraBeth siyah gelinliğiyle kameraya baktı ve sonra Pandy'nin dehşet dolu yüzü ekranı kapladı. Yüzlerce kadın çılgınca bağırarak kapılara doğru koşuyordu. Masalar devriliyor, çantalar savruluyordu...

Pandy'nin ödül töreninde çekilen bir fotoğrafı ekrana yansıdı. "Yetkililer Hellenor Wallis olduğunu iddia eden bu kadınla ilgili bilgi toplamaya çalışıyor."

Ve Jonny arzıendam etti. "Seni er geç bulacağım, Hellenor..."

Son olarak, Monica panosu ekrana geldi. "SondraBeth Schnowzer'ın esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolması üzerine stüdyo, ayakkabı açılışını iptal etmeyi düşünüyor."

"Gerçekten de üzücü bir gelişme, sayın seyirciler," dedi spiker. "Sırada San Geronimo Festivali'nden canlı görüntüler var."

SondraBeth bara üç tane yirmilik koydu. "Üstü kalsın," diye seslendi barmene. Adam başıyla teşekkür etti.

Bir kez daha yollara düştüler. Pandy içinden Talking Heads'in "Life During Wartime"ını söyleyerek sosisli sandviç arabalarının, tasmalı küçük köpeklerin, cep telefonlarına yapışık yaşayan zombi insanların, bisikletli ihtiyarların, taksilerin, nakliye kamyonetlerinin ve sokakları dolduran arabaların yanından geçti.

Union Square'e kadar koştular. Pazar tezgâhlarının arasından meydanın ortasına doğru ilerlediler. Pandy nefes nefese kalmıştı. Kafasını kaldırıp gökdelenlerin dev ekranlarına baktı. Altların şeritler hâlinde bir sürü gereksiz bilgi geçiyordu. Borsa, başa çıkılması giderek güçleşen dış borçlar, Instalife'ın en popüler fotoğrafı. Ve bütün bunların dışında başka biri daha vardı: Monica.

Monica her yerdeydi. Pandy ondan asla kaçamıyor, ondan daha ünlü olamıyordu. Dahası onu öldüremiyordu.

Monica sapasağlamdı.

Güvendeydi.

Öte yandan, Jonny hâlâ basına demeçler verip ona tehditler yağdırırken Hellenor hiç de güvende değildi.

21

SondraBeth, Pandy'ye Sekizinci Sokak'ta yetişti. "Ne oldu?" diye bağırdı.

"Jonny hâlâ serbest," dedi Pandy.

Tekrar yürümeye başladı ve Washington Square Park'a yöneldi. Sonu gelmeyen satranç oyunlarına dalan ihtiyar adamların yanından geçti.

Pandy bütün bunları planlarken Jonny'nin Hellenor'un geçmişini kurcalayabileceği hiç aklına gelmemişti. Ondan intikam alacağım derken kardeşini tehlikeye atmıştı. Jonny'nin Hellenor'un kimliğini sorgulaması ve yetkililerin onu araştırması hiç hoş gelişmeler değildi.

SondraBeth kolunu yakaladı. "Ya bir dursana. Neler oluyor?"

"Söyleyemem," dedi Pandy inatla.

SondraBeth eğilip dikkatle yüzüne baktı. "Hellenor'la ilgili bir şey değil mi? Kardeşin seri katil filan mı yoksa?"

"Lütfen," dedi Pandy. "Hellenor yalnızca hayatını özgürce yaşamaya çalışan biri ve ben onun kararlarına saygı duyuyorum, tamam mı? O benim kardeşim." Houston'da durup sağa sola baktı ve kırmızı ışıkta karşıdan karşıya geçti.

SondraBeth peşinden koştu. "İyi. Başka soru sormayacağım."

"Sağ ol. Jonny'yi bulmama yardım et yeter. Hellenor hakkında daha fazla atıp tutmasını istemiyorum."

"Jonny'nin bacak olayı ne olacak?"

"Bu iş mafyanın onu haklamasından daha önemli," diye mırıldandı Pandy.

Jonny'nin hâlâ apartmanının önünde onu aradığını tahmin ediyordu. En azından on dakika önce oradaydı.

Ne var ki, yarım blok sonra durmak zorunda kaldı. Binanın önü çiçekler, Monica bebekleri ve pembe şampanya kadehleriyle doluydu. Bir grup kadın *Monica yaşasın!* diye pankart açmıştı.

"Monica hayranı mısınız?" diye sordu biri, Pandy'ye.

"Evet."

"Kampanyamıza destek olmak ister misiniz?"

"Ne kampanyası?"

"Monica'nın yaşaması için imza topluyoruz."

Kaldırıma siyah bir araba yanaştı. Arka camı indi ve Sıçan Freddie kafasını dışarı uzattı.

"Freddie!" diye bağırdı SondraBeth arabaya doğru koşarak. Freddie'yle ikisi birkaç dakika konuştu ve cam kapandı.

Araba uzaklaşırken Pandy, "Ne oldu?" diye sordu.

"Freddie, Jonny'nin buraya döneceğinden emin. Hem başka nereye gidebilir ki? Sonuçta Hellenor'u arıyor. Dönüp dolaşıp geleceği yer burası."

Pandy kaşlarını çattı. "Jonny, Gay Sokağı'nda," dedi bir solukta.

Henry orada yaşıyordu. Jonny, Henry'nin evini biliyordu. O uğursuz fırtınada aşkları başladığında Henry'ye uğramışlardı.

Jonny, Pandy'nin başı sıkıştığında oraya saklanacağını kolaylıkla tahmin ederdi. Tarihi hesaplaşma için daha uygun bir yer olamazdı.

Pandy, Jonny'yi Henry'nin evinin önünde eliyle koymuş gibi buldu.

"Geri zekâlıya bak," dedi SondraBeth sokağın köşesinden başını uzatarak. "Kolay hedef diye buna derim."

Pandy de başını uzattı. Jonny her zamanki kadar yakışıklıydı. Yazık ki sefilin tekiydi.

"Tereyağından kıl çeker gibi kolay olacak," dedi SondraBeth. Kovboy şapkasını düzeltti ve yeniden Monica'ya dönüştü. Daha doğrusu, Monica'mn kendine güveni tam, taşra kızı hâline. En bomba Monica sesiyle, "Jonny," diye seslendi ona doğru yürüyerek. "Benim, Monica..."

"Hayır, dur!" diye bağırdı Pandy ve pullu elbisesiyle arkasından koştu. Peruğunu çıkardığı gibi Jonny'nin suratına fırlattı. "Beni mi arıyordun, süt çocuğu? İşte buradayım. Benim, Pandy. Hellenor'a hiç bulaşmayacaktın..."

Jonny kaşlarını kaldırdı. Sonra sanki bir şeyler olmasını bekliyormuş gibi gülümsedi.

"Geleceğini biliyordum," dedi bir boksör gibi Pandy'nin etrafında turlayarak. "Karımı tanımaz mıyım? Ne manyaktır bilmez miyim? Benden intikam almak için böyle bir dolap çevireceğini tahmin etmiştim. Sen dünyanın en büyük sahtekârısın, Pandy. Yaptıklarını herkese anlatacağım. Seni rezil edeceğim. Seninle neden evlendim, biliyor musun? Çünkü seni Monica sandım. Ama değilsin. Asla da olamazsın."

Pandy'ye küçümseyici bir bakış fırlatıp yürümeye başladı.

Pandy böyle bir çıkış beklemiyordu. Şaşkınlıkla olduğu yerde kalakaldı.

Jonny birden durup arkasını döndü ve Pandy'nin üzerine yürüdü. "Şimdi ne yapacaksın, söylesene. Hiçbir şey, değil mi? Çünkü beceriksizin tekisin. İşin gücün insanları boklamak. Kendini o kadar üstün görüyorsun ki, hatalarını kabullenemiyorsun. Ama büyük bir hata yaptın canım. Merak ediyorum. Kim bu Hellenor Wallis?"

Pandy'nin yanakları kızardı.

Jonny onu omuzlarından tutup sarstı. "Dilini mi yuttun? Hellenor Wallis kim diyorum. Öyle biri var mı, yoksa onu da mı uydurdun?"

"Ben..." Pandy bir cevap vermek için kıvranırken Jonny acımasızca üzerine gitmeyi sürdürdü.

"Ah, pardon. Yoksa o da mı öldü? Ama senin işine gelirdi değil mi?" Pandy'yi dişleri birbirine çarpacak kadar sertçe sarstı.

Pandy'nin gözleri karardı. "Sandığın gibi değil," diye inledi boğuk bir sesle.

"Ya ne öyleyse? Gerçek Hellenor nerede Pandy?"

"Bi-bilmiyorum."

Jonny zalim bir kahkaha attı. "Ne demek bilmiyorum? Gerçek Hellenor'un peşine düştüklerinde ne yapmayı planlıyordun acaba?"

Küt! Bir kovboy çizmesinin sivri burnu Jonny'nin alnının ortasına indi. Pandy'yi bırakıp arkasını döndü. SondraBeth gerekirse ona bir kez daha vurmak için kovboy çizmesiyle hazır bekliyordu.

"Yürü," dedi bir taksiye el ederken.

Araba yanlarında durduğunda, SondraBeth aldığı darbeyle sersemleyen Jonny'yi gömleğinden çekiştirdi. Pandy de arkasından itti. Ortalarında Jonny'yle arka koltuğa yerleştiler.

Hah! Şimdi tıpkı o meşhur sandviçlerindeki salamlara benzedi, diye düşündü Pandy.

"Ne yapıyorsunuz?" diye tısladı Jonny.

Taksi Soho'ya yöneldiğinde Pandy festivalcilerin camdan uzattığı boncuklu kolyeleri kucağına yığdı. "Biliyor musun, sen gerçekten dünyanın en boktan kadınısın," diye homurdandı Jonny. "Tamam, ilk başlarda yatakta iyiydin ama sonra o da bitti."

"Yok, ben bu herifi çekemeyeceğim," dedi SondraBeth. "Şoför bey, radyoyu açabilir misiniz, lütfen?"

Jonny oralı olmadan devam etti. "Dır, dır, dır, başımın etini yedin! Canımdan bezdim ya. Resmen canımdan bezdim. O kadar ağladın ki, az kalsın meteliksiz olduğuna inanacaktım. Meğer hatunun öküz kadar malikânesi varmış!"

Üç blok sonra, Jonny hâlâ söyleniyordu. Nihayet Spring Sokağı'ndaki reklam panosuna ulaştılar. Taksiden inerlerken, Pandy, Sıçan Freddie'yi gördü. Kalabalığı yarıp yanlarına geldi. Beraberindeki iki goril, Jonny'yi yaka paça arabadan indirdi.

"Gerisi bizde," dedi Freddie, SondraBeth'e. Pandy, Jonny'nin İtalyan ayakkabılarının kaldırımda bıraktığı tozlu izlere baktı.

Freddie birden ona döndü.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Hellenor," dedi göz kırparak. Sonra adamlarının peşine takıldı. "Hey, Jonny!" diye seslendi. "Ufak bir gezintiye ne dersin?"

Ve Judy birdenbire yanlarında bitti.

"SondraBeth? Hellenor? Artık hazırlansanız. Fazla vaktimiz kalmadı."

Monica panosunun alaca karanlık gökyüzüne yükseldiği çatıya çıktılar.

Judy, Pandy'ye plastik bir bardakta kahve verdi. "Bir canavarı serbest bıraktınız," dedi aşağıdaki sokakları dolduran kalabalığı göstererek.

"Şu insanlara bak!" diye inledi SondraBeth.

Pandy tam arkasını dönmüştü ki, onlara doğru koşan PP'yi gördü.

"Ne cehennemdesin?" diye bağırdı SondraBeth'e. Sonra Pandy'yi fark edip ona döndü.

"Ya sana ne demeli?" diye çemkirdi. Bu sinirli hâliyle tıpkı plastik süper kahraman bebeklerini andırıyordu. "Senin hakkında o kadar yanılmışım ki. Meğer ablandan bir farkın yokmuş." Onlara bakıp derin bir iç çekti. "Bir hata daha yapayım demeyin sakın," diye tısladı tehditkâr bir tavırla. "Onlara Monica'nın yaşadığını söyleyeceksiniz. Yoksa..."

"Yoksa ne?" dedi SondraBeth meydan okurcasına.

"Polise hakkınızda suç duyurusunda bulunurum," dedi PP telefonunu sallayarak. "Trafik kurallarına uymamaktan ve çalıntı mal satın almaktan kendinizi hapiste bulursunuz. Kefaleti de Monica paranızdan keserim."

SondraBeth ona pis pis sırıttı. "Unuttun galiba, PP? Monica'nın bütün hakları Hellenor'da. Senin onunla en ufak bir ilgin kalmadı."

"Hazır mısınız?" diye seslendi Judy tam o sırada.

Onları sahneye çıkaracak platforma bindiler. Judy herkese yukarı çıkmak için yeşile, aşağı inmek için kırmızıya basmaları gerektiğini bir kez daha hatırlattı.

Biri yeşil düğmeye bastı ve hafif bir sarsıntıyla yükselmeye başladılar. Şehrin ışıkları gökyüzündeki yıldızlar gibi yanıp sönüyordu. SondraBeth kenarda parmaklıklara tutunmuş, sert bakışlarla manzarayı izliyordu. Pandy bir an için yıllarca evvel o panoda görüp âşık olduğu kızı hatırladı.

Ve birden bütün parçalar yerine oturdu.

Platform küçük sahnenin yanında durdu.

Dar bir koridordan geçerlerken Pandy, "Bütün bunları sen planladın," dedi.

SondraBeth hafifçe kızardı. "Neyi?"

"Monica'yı öldürme olayını. Sıçan Freddie o yüzden evine geldi. O sırada Hellenor olduğumu sanıyordun. Hellenor'u Monica'yı öldürmesi için ikna edecektin."

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Çamurlarda yuvarlanmalar, Monica'nın öldüğünü fısıldamalar..." Pandy başını iki yana salladı. "Neden açıkça Monica'yı oynamak istemediğini söylemedin?"

"Çünkü seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diye tısladı Pandy.

"Ne var yani? İtiraf edecek cesareti bulamadım ama şimdi söylüyorum işte. Artık Monica olmak istemiyorum."

"Hazır mısınız?" diye sordu Judy. Monica panosunun bir kısmı açıldı ve Monica'nın ağzı göründü. Pandy rüzgârı yüzünde

hissetti ve hemen arkasından aşağıdan hayranlık dolu iniltiler yükseldi.

"Sonuçta ne fark eder?" diye fısıldadı SondraBeth. "Pandy olduğunu anladığımda her şey bitti zaten. Yine de Jonny'yle hesaplaşmalıydık. Önemli olan da bu değil miydi?"

"İyi, ama neden PP'ye artık Monica'yı oynamak istemediğini söylemiyorsun?" O sırada biri Pandy'nin eline bir mikrofon tutuşturdu.

SondraBeth güldü. "Sence? Anlaşmamı unuttun galiba. Stüdyo isterse benden vazgeçebilir ama ben onları bırakamam. Monica'yla ilişkim en kötü evlilikten bile daha beter anlayacağın. Monica istediği zaman benden kurtulabilir, oysa ben sonsuza dek onun kölesiyim."

Pandy sunucunun sesini duydu. "İlk Geleneksel Monica Ayakkabı Açılış Töreni'ne hoş geldiniz!"

Pandy birden kendini sahnede buldu. Dönüp SondraBeth'e son bir kez baktı. Sonra ıslıklar, bağrışmalar ve tezahüratlar arasında kayboldu. Kalabalık dikkat çekmeye çalışan bir hayvan gibi hep bir ağızdan böğürüyordu.

Pandy de bu coşkularına memnuniyetle karşılık verecekti. Kalabalığın bir mucizeye tanık olma arzusu onu da gaza getirmişti. Savaşçı Kadın gibi bir elini havaya kaldırdı. Mikrofonu dudaklarına yaklaştırarak "Monica'yı öldürün, lütfen!" diye bağırdı.

Aynı anda Monica'nın bacağı yükselmeye başladı. Önce botun sivri burnu, sonra kavisli topuğu göründü ve kırmızı püsküller havada dalgalandı. Bacak yükseldi, yükseldi... Jonny de öyle. Püsküllerden birinin ucunda sallanıyordu.

Aşağıdaki kalabalık gülmeye başladı. Pandy de makaraları koyverdi. Bacak biraz daha yükseldi. Jonny bir kukla gibi havada asılı duruyordu.

SondraBeth gelip Pandy'nin yanında durdu. İzleyiciler çılgına dönmüştü. Sonunda gürültü biraz hafifledi ve SondraBeth sahnenin kenarına yaklaştı. Kovboy çizmeli ayaklarını aralayarak güvenle karşılarına dikildi. "Bayanlar, baylar," dedi, "huzurlarınızda şehrin bir numaralı pisliği, Jonny Balaga!"

Kulakları sağır eden bir tezahürat tufanı koptu. Pembe plastik şampanya kadehleri havada uçuştu.

"Ama sizlere daha büyük bir sürprizim var," dedi SondraBeth. Pandy'ye döndü. "Bu hanımefendi Hellenor Wallis değil." Zaferle kollarını kaldırdı. "Monica'nın yaratıcısı, PJ Wallis'in ta kendisi!"

Seyircilerden yine tezahüratlar ve alkışlar yükseldi. SondraBeth biraz sakinleşmelerini bekledikten sonra kolunu Pandy'nin omzuna attı. Pandy karşı binalardan birindeki ekranda beliren kendi görüntülerine baktı.

SondraBeth mikrofonu dudaklarına yaklaştırdı. "En iyi dostum PJ Wallis ve ben, Pandy'nin eski kocası Jonny'den intikam almak için bu küçük dümeni çevirdik."

Kalabalıktan hayret dolu nidalar yükseldi. Kameralar SondraBeth'in suratına odaklandı. SondraBeth en şuh Monica sesiyle, "Çünkü Jonny çok ama çok yaramaz bir çocuk," dedi. "Öyle değil mi, Jonny?"

Spot ışıkları Jonny'yi aydınlattı. Jonny belki de yapacak başka hiçbir şeyi olmadığı için kalabalığa el salladı.

"Pandy'nin ona bir çift lafı var," dedi SondraBeth.

Pandy'nin itiraz etmesine fırsat vermeden mikrofonu eline tutuşturdu ve sola, sahnenin derinliklerine doğru yürüdü.

Pandy bir kez daha tek başınaydı. Sıcak, beyaz ışıklara baktı.

Monica'nın bacağı ona cesaret vermek istercesine sallandı. Jonny püskülün ucunda yaylandı. Kalabalık yine kahkahalara boğulduğunda Pandy eski kocasına baktı.

Bu da senin mutlu sonun işte, diye düşündü.

"Hey!" diye bağırdı Jonny elini sallayarak.

"Pislik, pislik!" diye bağırdı kalabalık koro hâlinde. Pandy zavallı bir kukla gibi salman Jonny'ye bakarken Henry'nin haklı olduğunu fark etti. Bütün mesele Jonny'ydi.

Sonra son derece tuhaf bir şey oldu. Jonny'ye baktı ve hiçbir şey hissetmedi. Onu tanımıyordu sanki. Bir zamanlar evli değillerdi. Jonny hiçbir yere ait değildi. En azından, Pandy'nin hayatındaki herhangi bir yere.

İçi derin bir acımayla doldu.

İzleyicilere gülümseyen SondraBeth'e baktı ve ona da acıdı. Sonra karşı ekranda kendini gördü ve en çok da kendine acıdı.

Sahnenin kenarına doğru yürüyüp kenardaki parmaklıklara tutundu. Yükseklik korkusuyla midesi kasıldı. "Doğrusunu isterseniz, evet," dedi. "Hellenor kılığına girdim ve Monica'yı öldürmeye çalıştım. Bunu şu gördüğünüz adamdan intikam almak için yaptım."

Kalabalıktan alkışlar yükseldi. Pandy teşekkür edercesine kafasını salladı. "Zayıflık ettim ve âşık oldum. Hata yaptığımı bilmeme rağmen kendimi tutamadım. Çünkü bazen en gerçekçi insanlar bile mutlu bir sonu hak ettiğini düşünür." Jonny'yi işaret etti. "Kısa bir süre için mutluluğu yakaladığımı

sandım. Ama sonra bu adamın bana hiçbir şey veremeyeceğini fark ettim."

Seyirciler Jonny'ye plastik kadehler fırlattı. Bacak aniden yükselince Jonny püsküle yapıştı.

"Sonra da ondan intikam almaya kalkıştım," diye devam etti Pandy.

Aynı anda iç çeken kalabalıktan kuru yaprakların hışırtısını andıran bir ses yükseldi.

Pandy, Jonny'den uzaklaşarak sahnenin diğer tarafına doğru yürüdü. "Evet, intikam bana tek çözüm yoluymuş gibi geldi ama şu son kırk sekiz saatte başımdan büyük bir kaza geçti, bir kimlik karmaşasının başkahramanı oldum ve öldüğüm için bir ödül aldım. Ve bu yolculukta ne keşfettim, biliyor musunuz? Bir erkekten intikam alarak mutlu sona ulaşamayacağımı. Monica'nın mutlu sonu da bu olmayacaktı. Ama bunda bir sorun yoktu, çünkü her kadının mutlu sonu aynı olmak zorunda değildi. Ve bir erkekle ilgili olmak zorunda da değildi."

Pandy kalbi deli gibi çarparak SondraBeth'e baktı. SondraBeth onunla göz göze geldi ve yüzünde PandaBeth gülümsemelerinden biri belirdi.

"Çünkü hayatta erkeklerden daha önemli şeyler var," dedi Pandy ve SondraBeth'e doğru yürüdü. Bir an ona aradaki mesafe hiç bitmeyecek gibi geldi. Ama nihayet kavuştular ve Pandy, "Arkadaşlık gibi," dedi. "Ya da kendinize karşı dürüst olmak gibi."

Şehrin parlak ışıklarına ve karşısındaki dev ekrana bakarken kendini yine dünyayı fethetmeye hazır genç bir kadın gibi his-

setti. Uzun bir mücadele olmuştu ama sonunda şehri gökkuşağının bütün renklerine boyamıştı işte.

Artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

Monica panosuna baktı ve kederle gülümsedi.

"İkimiz de Monica'yı bütün kalbimizle sevsek de bu Monica olma işini fazla uzattığımızı düşünüyorum," dedi. "Belki de hayattan çok fazla şey istediğimiz içindi. Ya da belki korkuyorduk. Yanlış erkeklere âşık olduğumuz için de olabilir tabii."

Pandy hâlâ püskülün ucunda sallanan Jonny'ye bakarak başını salladı.

"Ama bu sebeplerin hiçbirinin önemi yok," dedi kolunu SondraBeth'in omzuna atarak. "Çünkü bu kadın, birçoğunuzun Monica olarak tanıdığı, SondraBeth Schnowzer artık Monica'yı oynamak istemiyor ve inanın, bunu ben de istemiyorum."

Kalabalık suspus oldu.

Sessizliği tek bir ses yardı. Belki Hellenor'un sesiydi. Hatta SondraBeth'in ya da belki Pandy'nin sesi. Bir yere ait olduğunu hissedemeyen ve bunun için çabalamaktan usanan bütün kadınların sesi: "Artık Monica'yı öldürün lütfen."

Bununla birlikte, sanki hava taze bir esintiyle canlanmışçasına izleyicilerden tek tük kahkahalar yükselmeye başladı. Dakikalar içinde giderek yayıldılar. Dağlardan denize çağlayan şelaleler gibi Pandy'nin kulaklarına kadar ulaştılar. Sonra biri Monica'nın neşeli şarkısını söylemeye başladı. Ona başkaları da katıldı. SondraBeth'le Pandy de coşkuyla şarkıya eşlik etti. O son an tuhaf bir pusun arasında yitip gitti...

Sonra sahneyi gerçekler aldı. Pandy ayaklarının sancısıyla kendine geldi. Yüksek topuklarda ısrar eden yeniyetme bir par-

ti kızı gibi hissediyordu kendini. Ama o bir yeniyetme değildi. Olgun bir kadındı ve ayakları su toplamadan evine dönmesi gerektiğini biliyordu.

Judy'ye döndü.

"Hazır mısın?" diye sordu Judy omzunun üzerinden arkaya çabucak göz atarak. SondraBeth hâlâ sahnedeydi ve orada bir süre daha kalacağı anlaşılıyordu. "Tek başına inersin, değil mi?" diye sordu Judy, Pandy'ye ve sahne müdürüne ona yardım etmesi için bir işaret çaktı.

"Tabii," dedi Pandy.

Platforma çıkıp kırmızı düğmeye bastı ve aşağı indi.

PP onu bekliyordu.

"Canın cehenneme, PJ Wallis. Hellenor'un senin numaralarından biri olduğunu tahmin etmeliydim. Şimdi kulaklarını aç ve beni iyi dinle. SondraBeth'le ikiniz bu saçma oyunla bütün sorumluluklarınızdan kurtulabileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Yasal olarak artık sana ait olmayan bir kahramanı öldüremezsin. Böyle bir hakkın yok. Stüdyonun avukatları sizden hesap sormak için kolları sıvadı bile..."

Pandy elini kaldırdı.

"Bak ne diyeceğim, PP." Bir an duraksayıp gerçekten ne söylemek istediğini düşündü. Sonra Senatör'ün topları sıkması gibi basit ve etkili bir mesaj vermeyi uygun buldu.

"Siktir git!" diye bağırdı coşkuyla.

Bunu yapabildiği için kendiyle o kadar gurur duyuyordu ki, beyazperdede artık hiçbir şansının olamayacağını bilmesine rağmen, burnunu havaya dikip binadan çıktı. Kaldırımda Henry'yle karşılaştı.

"Bakın hele," dedi Henry onu baştan aşağı süzerek.

Pandy ona ateş püsküren gözlerle baktı. "Hani senin için ölmüştüm?"

"Ben bu saçmalığa devam ettiğin takdirde benim için ölürsün dedim."

"Bana bak, Henry. Bütün bunlardan bıktım usandım artık. Anlıyor musun? Bana minnettar olman gerekir. Leydi Wallis olmayabilirim ama sırrını sakladım en azından."

"Ben de seninkini." Henry göğüs cebinden katlı bir kâğıt çıkardı. "Sen Monica'cılık oynayarak Manhattan'ı birbirine katarken ben bize para kazandırmakla meşguldüm. Birilerinin yeni karakterini pazarlaması gerekti, öyle değil mi?"

"Leydi Wallis'i mi?" diye inledi Pandy.

"Bu nedir biliyor musun, hayatım? Yayıncından Leydi Wallis'i basacağına dair bir taahhütname. Sen ölsen de ölmesen de, Leydi Wallis okurla buluşacak."

"Ah, Henry!" Pandy kollarını açıp temsilcisinin dar omuzlarına sarıldı. "Gerçekten istersen Leydi Wallis'i satabileceğini biliyordum."

Henry iç çekti. "Ben de ona senin kadar bel bağlamıştım."

"Sen bir meleksin," dedi Pandy ve Batı Broadway'e doğru yürümeye başladı.

Henry onun peşinden koştu. "Nereye?"

"Havuz Bar'a gidiyorum. Bizim kızlarla buluşacağım. Yeniden Pandy olduğuma göre onlara bir açıklama borçluyum."

"Rahata fazla alışma. Leydi Wallis'i sattığına göre yakında senden yeni bir roman isterler."

Pandy durup ellerini kalçalarına dayadı.

"Sana yeter dedim, Henry. Reddedildim. Havaya uçtum. Öldüm. Ve en beteri de *senmişim* gibi davranmak zorunda kaldım. Seni seviyorum ve sırrını sonsuza kadar saklayacağım ama bana bir gece izin ver. Olmaz mı?"

Henry duraksadı. Sonra başını iki yana sallayıp güldü. "O sır çoktan bayatladı. Neredeyse bütün bunları benim yüzümden yaptığını iddia edeceksin."

"Sen de sebeplerimden birisin..." Pandy dramatik bir etki yaratmak için duraksadı ve ekledi, "*Hellenor.*"

Henry iç çekti. "Hellenor çok eskide kaldı."

Pandy gözlerini devirdi. "O kadar da değil. Yani evet. Hellenor, Amsterdam'a gideli yirmi beş yıl oldu, ama..."

"Ve birdenbire ben çıkageldim," dedi Henry gururla. "Yaptığın aptalcaydı, kabul et." Pandy'nin koluna girdi. "Önce ben olduğumu söyledin. Sonra Monica'yı öldürmeye çalıştın. Şimdiye kadar yaptığın en ahmakça şeydi."

Pandy başını çevirip Monica panosuna baktı. Jonny'yi aşağı indirmişlerdi. Monica da nihayet kayıp bacağına kavuşmuştu.

"Öyle ya da böyle, mutlu sonumu aramıyorum artık. Hatta bir süreliğine sonlardan uzak dursam iyi olacak." Köşeye geldiğinde durup havayı kokladı. Pamuk şeker kokuyordu. "San Geronimo Festivali!" diye bağırdı.

"Daha yeni fark ettiğini söyleme," dedi Henry. Bir adım daha atmak istemez gibi bir hâli vardı.

"Neden olmasın?" diye diretti Pandy. "Ben gitmek istiyorum. Unutma, bana borçlusun."

Henry iç çekti. "Tamam, geliyorum. Ama beni Havuz Bar denen o sulu bok çukuruna sürüklemeyeceksin. Arkadaşların

olacak o geveze hatunların boş konuşmalarını dinleyeceğime midemi pamuk şekerle doldururum daha iyi."

"En azından bu sefer onlara kocakarı demedin. Gelişme gösteriyorsun, Henry." Pandy bir kahkaha attı ve insanlara hayatlarına devam etme gücü veren o şevkle eski kız kardeşinin koluna girdi. Birlikte uzaktaki parlak ışıklara doğru yürüdüler.

TEŞEKKÜR

MONICA'YI ÖLDÜRMEK'İ YAZMAK İÇİN ÇIKTIĞIM BU ÇILGIN yolculukta bana yardım eden bir sürü insan oldu. Hayal gücüm dörtnala koşarken beni sabırla bekleyen herkese teşekkür ediyorum.

Denenmiş ve onaylanmış, gerçek temsilcim, edebi suçlarımın baş ortağı, sezgilerine daima güvenen ve hep inançlı, Compass Talent'ın dâhi Heather Schroder'ına binlerce teşekkür.

Bütün sorularına cevap olan ve rehberliğini eksik etmeyen Deb Futter'a teşekkürler.

Derin bilgeliği ve zarafetiyle bu kayığı azgın dalgalardan güvenli bir limana taşımama yardım eden, Leslie Wells. Teşekkürler.

Olumlu düşünme ustası ve her ihtimalden bir ilham doğar inancını sıkı sıkıya benimseyen Jeanine Pepler, sayende çok iş başardım.